

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

ΣΧΟΛΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Τμήμα Κοινωνικής και Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΔΙΑΚΡΙΣΕΙΣ, ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΚΑΙ ΙΔΙΟΤΗΤΑ
ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ

**Ο Ελληνικός Εμφύλιος Πόλεμος (1944-1949) και οι
πολιτικές επιπτώσεις αυτού στις μέρες μας.**

ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΜΥΛΩΝΑΣ Δ. ΙΩΑΝΝΗΣ

A.M. 04201205

Τριμελής Εξεταστική Επιτροπή:

Καφετζής Τάκης, Καθηγητής, Επιβλέπων

Γαζή Έφη, Αναπληρώτρια Καθηγήτρια

Σπυριδάκης Μάνος, Επίκουρος Καθηγητής

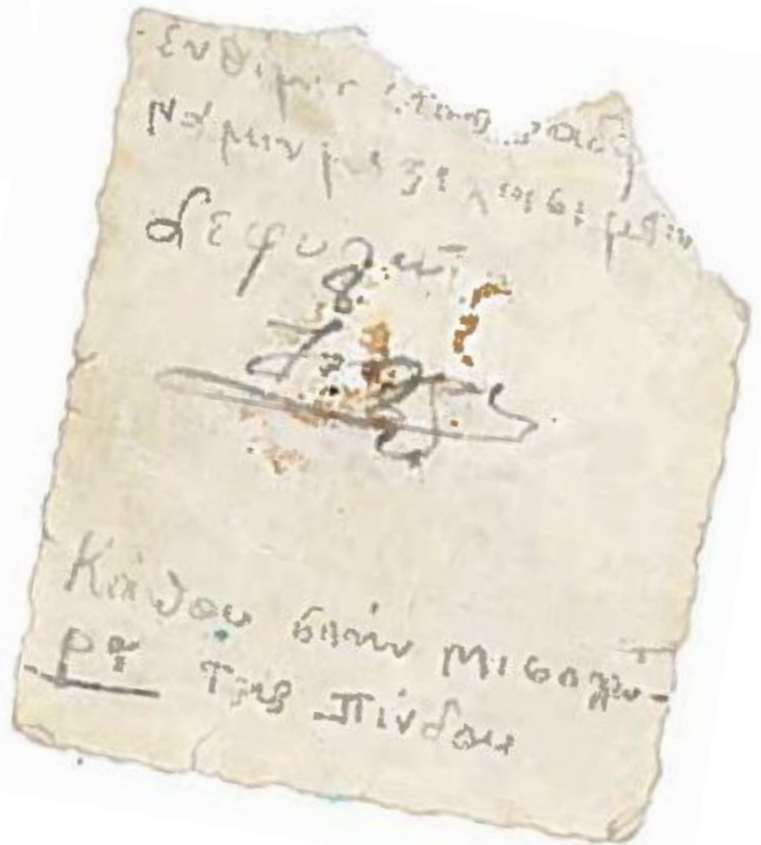
Κόρινθος, Ιούνιος 2014

Copyright © Ιωάννης Μυλωνάς, 2014.

Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος. All rights reserved.

Απαγορεύεται η αντιγραφή, αποθήκευση και διανομή της παρούσας εργασίας, εξ ολοκλήρου ή τμήματος αυτής, για εμπορικό σκοπό. Επιτρέπεται η ανατύπωση, αποθήκευση και διανομή για σκοπό μη κερδοσκοπικό, εκπαιδευτικής ή ερευνητικής φύσης, υπό την προϋπόθεση να αναφέρεται η πηγή προέλευσης και να διατηρείται το παρόν μήνυμα. Ερωτήματα που αφορούν τη χρήση της εργασίας για κερδοσκοπικό σκοπό πρέπει να απευθύνονται προς τον συγγραφέα. Οι απόψεις και τα συμπεράσματα που περιέχονται σε αυτό το έγγραφο εκφράζουν τον συγγραφέα και μόνο.

Η παρούσα διπλωματική
εργασία, είναι αφιερωμένη στη
μνήμη του αγαπημένου μου
παππού, Γιάννη,
και την αφήγησή του (για τον
Εμφύλιο) που δεν
ολοκληρώθηκε.¹

¹ «Κάπου στη Μισοχώρα της Πίνδου», ότι απέμεινε από τη φωτογραφία με το προσωπικό σημείωμα του Μυλωνά Μιχ. Ιωάννη από τον Εμφύλιο Πόλεμο.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Για την περάτωση της διπλωματικής εργασίας μου, οφείλω να ευχαριστήσω τον επιβλέποντα καθηγητή μου, καθηγητή Τάκη Καφετζή, για την πολύτιμη βοήθειά του και κυρίως για τις νοουθεσίες και τις συμβουλές του τα απογεύματα εκείνα που συνομιλούσαμε για τον εμφύλιο πόλεμο. Ευχαριστώ, επίσης, τους δασκάλους μου (διαχρονικά), τους φίλους μου, την οικογένειά μου και κυρίως τους γονείς μου Δημήτρη και Αθανασία Μυλωνά, γιατί εκτός από την ύπαρξή μου τους οφείλω και την παιδεία μου, καθώς με δίδαξαν *«Ν' αγαπώ την ευθύνη. Να λέω: Εγώ, εγώ μονάχος μου έχω χρέος να σώσω τη γη. Αν δε σωθεί, εγώ φταίω»*.

Πίνακας περιεχομένων

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ	4
ΠΕΡΙΛΗΨΗ	6
ABSTRACT	7
ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	8
ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ & ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΟΡΩΝ	11
ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ	21
Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΚΙΖΑΣ	24
Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ	27
ΕΝΑΡΞΗ ΕΜΦΥΛΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ	29
Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΚΑΙ Η ΡΗΤΟΡΙΚΗ ΤΗΣ.....	33
ΕΠΙΛΟΓΟΣ & ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ.....	38
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ & ΠΗΓΕΣ.....	41
ΚΑΤΑΛΛΗΛΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	42
ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΕΣ.....	43
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΑΝΑΦΟΡΩΝ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΟΥ ΙΣΤΟΤΟΠΟΥ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ ΣΤΟΝ ΕΜΦΥΛΙΟ ΠΟΛΕΜΟ.....	44

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Ο Ελληνικός Εμφύλιος πόλεμος (1944-1949), αποτέλεσε και αποτελεί μελανό σημείο αναφοράς στην σύγχρονη Ελληνική Ιστορία, λόγω της αιματηρής και βίαιης σύγκρουσης, ενός από των εκατοντάδων δεκάδων διπόλων που έχουν εμφανιστεί στον ελλαδικό χώρο -από αρχαιοτάτων χρόνων- και ίσως το πιο καλά διατηρημένο δίπολο των ημερών μας, αυτό της Δεξιάς και της Αριστεράς. Οι άνω το 150.000 νεκροί-θύματα του εμφυλίου και οι άνω των 700.000 πρόσφυγες-θύματα αυτού², μεταφέρουν και μεταλαμπαδεύουν (ad vitam aeternam), στις γενιές που ακολούθησαν και θα ακολουθήσουν ότι, κατά τον Γκαίτε, *«απ' όλα τα συμπόσια που παραθέτει ο διάβολος το πιο αποδοτικό και φριχτό είναι αυτό που παραθέτει ανάμεσα στους οπαδούς των διαφόρων ομάδων»*. Σύμφωνα με τη θεωρία για «τις λογικές και μη πράξεις» και τα «συναισθηματικά κατάλοιπα» του κοινωνιολόγου/ οικονομολόγου Pareto, θα αποδείξουμε πως ο Ελληνικός Εμφύλιος επιβιώνει και επανέρχεται στο πολιτικό προσκήνιο μέσα από τον λόγο και τη ρητορική του κοινοβουλευτικού κόμματος της Χρυσής Αυγής. Μπορεί, στις 29 προς 30 Αυγούστου του 1949, μετά και την πτώση του υψώματος Κάμενικ να τελειώσει, όσον αφορά το στρατιωτικό σκέλος, ο Εμφύλιος Πόλεμος αλλά η ρητορική γι αυτόν, απαντάτε σε κάθε έκφανση της καθημερινότητάς μας και ειδικότερα στη σημερινή περίοδο του οικονομικού, πολιτικού, κοινωνικού και κυρίως πνευματικού τέλματος που έχει οδηγηθεί η ελληνική -και παγκόσμια- κοινωνία μας.

---

² Σύμφωνα με ένα «Μνημόνιο για το ελληνικό προσφυγικό πρόβλημα», που εστάλη στις 8 Οκτωβρίου 1949 προς το αμερικανικό υπουργείο Εξωτερικών από τον τότε πρωθυπουργό Π. Τσαλδάρη, Μακεδονικό Πρακτορείο Ειδήσεων, 1999.

ABSTRACT

The Greek Civil War (1944-1949) , constitutes a lamentable benchmark in modern Greek history, because of the bloody and violent conflict of one of the hundreds dipoles that have appeared in Greece - from the ancient times- and perhaps the most well preserved dipole of our days , that of the Right and the Left. The more than 150,000 dead victims of the civil war and the more than 700,000 refugees because of this war³ , advise and disseminate (ad vitam aeternam), the generations that followed and will follow what Goethe wrote, that «from all the banquets hosted by devil, the most efficient and horrible is the one he hosts among the followers of different groups». According to the theory of «logical and non-logical actions» and «emotional residues» expressed by the sociologist/economist Pareto, we prove that the Greek Civil is still here and returns to the political spotlight through the words and the rhetoric of the parliamentary party of the Golden Dawn. The Civil War might ended in the 29th to the 30th of August, 1949 after the fall of the Kamenik hill, as far as the military part of it is concerned, but the rhetoric about it, is present in every facet of our daily lives and especially in the current period of the economic, political, social and mainly spiritual quagmire in which the Greek - and the global- society is driven.

---

³ In a "Memorandum for the Greek refugee problem", sent on October 8, 1949 to the State Department by the then Prime Minister P.Tsaldari, Macedonian Press Agency, 1999.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Όπως υπογράμμισε ο Arthur Schopenhauer στο βιβλίο του «Τα θεμέλια της Ηθικής», «...αυτό, όμως, χρειάζεται αναγκαστικά τούτη την προϋπόθεση: να ταυτισθώ μαζί του (τους) με έναν οποιονδήποτε τρόπο, σε σημείο δηλαδή ώστε η απόλυτη διαφορά που υπάρχει ανάμεσα σε μένα και στον άλλον και που πάνω της ακριβώς στηρίζεται ο εγωισμός μου, να εξαφανισθεί τουλάχιστον για μια ορισμένη αναλογία. Μια όμως που στο κάτω της γραφής, δεν μπορώ να μπω μες το δέρμα του άλλου, μονάχα με το μέσο της γνώσης που έχω γι αυτόν, δηλαδή με την παράσταση του που έχω στο κεφάλι μου, μπορώ να ταυτισθώ μαζί του ίσαμε τέτοιο σημείο, ώστε η πράξη μου να δείχνει πως αυτή η διαφορά έχει εξαφανισθεί. Ο μηχανισμός που αναλύσαμε στο προκείμενο δεν είναι ωστόσο προϊόν ονείρου ή αυτοσχέδια εφεύρεση, είναι εντελώς πραγματικός και καθόλου σπάνιος: είναι το καθημερινό φαινόμενο του οίκτου, δηλαδή της συμπάθειας της ολότελα ενστικτώδους και ανεξάρτητης από κάθε άλλη σκέψη που δοκιμάζουμε από τις οδύνες του άλλου· ο οίκτος αποβλέπει στο να εμποδίσει ή να εξαφανίσει αυτήν την οδύνη· στην εξαφάνιση του πόνου, σ' αυτό ακριβώς συνιστάται σε τελευταία ανάλυση, κάθε ικανοποίηση, κάθε ευδαιμονία και ευτυχία. Αυτός ακριβώς ο οίκτος μόνος είναι η αληθινή βάση κάθε αυθόρμητης δικαιοσύνης και κάθε αληθινής αγάπης της ανθρωπότητας. Μια πράξη έχει ηθική όσο προέρχεται από αυτόν, αν προέρχεται από άλλα κίνητρα, η ηθική αξία είναι μηδαμινή. Μόλις εκδηλώνεται αυτός ο οίκτος, η ευτυχία και η δυστυχία του άλλου, με ενδιαφέρουν τόσο πολύ, και εντελώς με τον ίδιο τρόπο, και αν μη πάντα και στον ίδιο βαθμό, σαν να 'ναι δικές μου. Συνεπώς δεν υπάρχει διαφορά απόλυτη ανάμεσα στον άλλον και σε μένα.»⁴. Ένα κακό παρελθόν, κατά τον Κορομήλη, με μεγάλα κι ασυγχώρητα λάθη και κρίσιμες παραλείψεις – κι ένα χειρότερο παρόν - φορτωμένο με τις τραγικές συνέπειες των αμαρτιών του παρελθόντος και συγχρόνως με τους πικρούς καρπούς μιας απρόσμενης και επώδυνης κρίσης - δεν προοιωνίζονται προφανώς ένα εύκολο και ευτυχισμένο μέλλον. Πολύ περισσότερο μάλιστα όταν, όπως όλα δείχνουν, οι ηγετικές ελίτ της

---

⁴ Απόσπασμα από τον φάκελο μαθήματος, Πολιτικής Επικοινωνίας και Ηθικής Θεωρίας του Γιάννη Ι. Μανιάτη, τμήμα Ε.Μ.Μ.Ε. του Ε.Κ.Π.Α, Αθήνα 2010, σελ. 227-228.

χώρας, κι όχι μόνο αυτές, δεν φαίνεται να κατάλαβαν το παρελθόν κι ούτε διδάχτηκαν από αυτό.

«Αλλά, έγραψε ο Γάλλος φιλόσοφος ο Ζαν Πολ Σαρτρ, όποιος δεν καταλαβαίνει το παρελθόν το ξαναζει». Κάτι ανάλογο είπε κι ο Ισπανός συνάδελφός του Τζωρτζ Σανταγιάννα, ότι «αν ξεχάσουμε το παρελθόν, είμαστε καταδικασμένοι να το ξαναζήσουμε». Με απλά λόγια, αν οι πολιτικοί πρωτίστως και οι πολίτες μιας χώρας, δεν καταλάβουν το παρελθόν τους ή το ξεχάσουν τότε είναι καταδικασμένοι να κάνουν τα ίδια λάθη και προς αυτή την κατεύθυνση φαίνεται ότι κινούνται τα πολιτικά και οικονομικά πράγματα στη χώρα μας.

Ο Ελληνικός εμφύλιος πόλεμος με απαρχή τα γεγονότα του Δεκέμβρη του 1944 και λήξη(;) μετά και τα γεγονότα στο Γράμμο και το Βίτσι τον Αύγουστο του 1949, ονομάστηκε από άλλους ως εμφύλιος πόλεμος, ως ανταρτοπόλεμος, ως συμμοριτοπόλεμος, ως αδελφοκτόνος πόλεμος. Δεκεμβριανά, παιδομάζωμα, ΕΑΜ, Εθνικός Στρατός, Δημοκρατικός Στρατός, δοσίλογοι, φασίστες, ναζιστές, χίτες, ταγματασφαλίτες, γκεσταπίτες, εαμβούλγαροι, Γράμμος, Βίτσι, Μελιγαλάς, Φενεός, γουναράδικα και εκαντοτάδες άλλα αυτοσχέδια ή μη ονόματα, θα θυμίζουν στις επερχόμενες γενιές, πώς είναι δυνατόν μία απλή λέξη να εμπεριέχει τόσο συσσωρευμένος μίσος. Όπως έγραψε και ο Ελύτης, οφείλουμε να *πιάσουμε το ΠΡΕΠΕΙ από το γιώτα και να το γδάρουμε ίσαμε το πι*. Δεν πρέπει λοιπόν να επιτρέψουμε να επανέλθουν οι μνήμες και η ρητορική του εμφυλίου πολέμου με τη μορφή της νέας σύγκρουσης και της δήθεν αποκατάστασης του παρελθόντος, καθώς αρκετά δεινά μας πρόσφερε η διάσπαση και ο δογματισμός των παρελθόντων ετών. Είναι δύσκολο να κατανοήσουμε το τι σημαίνει άραγε εμφύλιος πόλεμος, αλλά ας αναλογιστούμε, δύο αδέλφια να αντιμάχονται στο απέναντι χαράκωμα, ο ένας να βλέπει τον άλλον αλλά να νιώθει μόνο μίσος και φθόνο. Η μητέρα στο σπίτι να προσεύχεται και για τους δύο, να εκλιπαρεί να σωθούν και οι δύο και στο τέλος να θάβει και τους δύο ή ακόμα χειρότερο να σκοτώνει ο ένας αδερφός τον άλλον. Άραγε υπάρχει χειρότερος πόλεμος από τον εμφύλιο; Σίγουρα όχι και σύμφωνα με τον Θουκυδίδη όλα τα κακά στην ιστορία της ανθρωπότητα είχαν ως αφετηρία τον εμφύλιο πόλεμο. Η ιστορία, άλλωστε, επαναλαμβάνεται ως γεγονός την πρώτη φορά και ως αστείο τη επόμενη κατά τον Μάρξ. Δυστυχώς στην Ελλάδα το αστείο αυτό έχει γίνει αναπόσπαστο στοιχείο της καθημερινότητάς μας και αναφαίρετο δικαίωμα

των κατοίκων αυτής της χώρας. Το να μάχεσαι με μένος ενάντια στον αδελφό σου και να επιδιώκεις να ξεκληρίσεις καθετί που εναντιώνεται στις δικές σου απόψεις, επιβεβαιώνει την φράση του Χόμπς, *homo homini lupus est*. Η επαναφορά της ρητορικής του τότε εμφυλίου πολέμου από τη Χρυσή Αυγή, ιδιαίτερα την τελευταία διετία με την ταυτόχρονη είσοδό της στο Ελληνικό Κοινοβούλιο, δεν πρέπει να αποτελέσει την αφετηρία για τη δημιουργία μιας σύγχρονης Δημοκρατίας της Βαϊμάρης στην Ελλάδα, βασιζόμενη στη συναισθηματικά φορτισμένη ρητορική του Εμφυλίου. Ο αγώνας ενάντια στον εσωτερικό μας διχασμό οφείλει να είναι αέναος και απαιτεί από τον καθένα και την καθεμιά μας σύνεση και λογική, καθώς η ιστορία δεν είναι για να δικάσει και να καταδικάσει αλλά να διδάξει από τα λάθη της, έτσι ώστε να μην επαναληφθούν. Η νέα γενιά, στην οποία καυχόμαστε πως ανήκω, πρέπει να διδάξει τις επόμενες, ως ο συνδετικός κρίκος του παρελθόντος και του μέλλοντος.

Η νέα γενιά οφείλει να δώσει το στίγμα της μέσα από έργα και πράξεις και η παιδεία είναι η βασική αρτηρία προς αυτή την κατεύθυνση. Η επαναφορά της ρητορικής του εμφυλίου πολέμου από την Χρυσή Αυγή, δεν πρέπει να βρει γόνιμο έδαφος στην κοινωνία μας γιατί σε διαφορετική περίπτωση είμαστε όλοι υπεύθυνοι και υπόλογοι στις γενιές που έπονται. Κι όλα αυτά, σήμερα, όπου η σύγχρονη ελληνική κοινωνία, μαστίζεται από τα προβλήματα της μετεμφυλιακής εποχής, με *το διαιρεί και βασίλευε και το laissez faire* να κυριαρχούν ειδικότερα σήμερα όπου είναι *δύσκολες οι θύρες γιατί η χρεία τες κουρταλεί!*

ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ & ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΟΡΩΝ

Ο Πόλεμος, είναι ο «ένοπλος αγώνας ανάμεσα σε τάξεις για την πραγματοποίηση των οικονομικών και πολιτικών σκοπών, ουσιαστικά μια συνέχιση της πολιτικής με βίαια μέσα. Ο πόλεμος είναι κοινωνικό, ιστορικό φαινόμενο και εμφανίζεται σε ένα ορισμένο στάδιο εξέλιξης της ανθρώπινης κοινωνίας, ενώ συνδέεται άρρηκτα με ορισμένες παροδικές συνθήκες της κοινωνικής ζωής. Οι πόλεμοι χωρίζονται, σύμφωνα με τον Μαρξισμό-Λενινισμό σε δίκαιους, απελευθερωτικούς μη κατακτητικούς πολέμους και άδικους πολέμους» (Κασιούρας, 1983, σελ 213).

Πιο συγκεκριμένα, τον Εμφύλιο Πόλεμο, τον οποίο και εξετάζω στη συγκεκριμένη μεταπτυχιακή εργασία, είναι, ίσως, επιπόλαιο και άστοχο να τον χαρακτηρίσουμε ευθύς εξαρχής δίκαιο ή άδικο πόλεμο, καθώς η φύση των συγκρουόμενων πλευρών είναι ταυτόχρονα και η ιδιαιτερότητά που δεν μπορεί να τον κατατάξει ως δίκαιο ή άδικο πόλεμο. Πάντως, εμφύλιος πόλεμος κατά τον Κασιούρα, είναι «ο οργανωμένος ένοπλος αγώνας για την κρατική εξουσία, ανάμεσα σε τάξεις, κοινωνικές ομάδες, η πιο οξεία μορφή της ταξικής πάλης. Οι εμφύλιοι πόλεμοι, μπορούν να γίνουν ανάμεσα σε διαφορετικές ομάδες της άρχουσας τάξης, όπως ο πόλεμος των Δύο Ρόδων στην Αγγλία, ο εμφύλιος του 1935 ανάμεσα στις διάφορες φατρίες της ελληνικής αστικής τάξης, αλλά και να λάβει μορφές όπως η εξέγερση των δούλων, ο αγροτικός πόλεμος, ο ένοπλος αγώνας των λαών ενάντια στην εκμεταλλευτική τάξη κ.λπ. Ο Μαρξισμός-Λενινισμός, απορρίπτει τη δογματική «αριστερίστικη» απολυτικοποίηση των εμφυλίων πολέμων σαν αναγκαίο μέσο κατάκτησης της εξουσίας, θεωρώντας προτιμότερο το γκρέμισμα της αστικής τάξης χωρίς εμφύλιο πόλεμο (Κασιούρας, 1983, σελ. 103).

Ο εμφύλιος πόλεμος χαρακτηρίζεται, λοιπόν, από ακρότητες και βίαιες συγκρούσεις που προκαλεί ο ένοπλος αγώνας μεταξύ των αντιμαχόμενων πλευρών, όπως στον ελληνικό εμφύλιο πόλεμο του 1944-1949 (σ.σ. 1944 και όχι 1946, καθώς ως απαρχή του εμφυλίου πολέμου λαμβάνουμε υπόψη τα γεγονότα που εκτυλίχθηκαν στην Αθήνα, τον Δεκέμβριο του 1944 (Δεκεμβριανά). Ο Θουκυδίδης, ο πρώτος ιστορικός, ο οποίος έγραψε για τον εμφύλιο πόλεμο αποτυπώνει πλήρως στο παρακάτω απόσπασμα τα δεινά του εμφυλίου πολέμου αλλά η ανάλυσή του όχι

μόνον εδράζεται σε μian αντίληψη για τα ανθρώπινα πράγματα αλλά μπορεί να διαβαστεί και ως μία κατανόηση της ανθρώπινης κατάστασης εν γένει.. Χαρακτηριστικά, ο Θουκυδίδης, αναφέρει ότι:

«Ο θάνατος πήρε χίλιες μορφές και ό, τι φρικαλέο γίνεται σ' τις περιστάσεις, έγινε στην Κέρκυρα, κι ακόμη χειρότερα. Πατέρας σκότωνε το παιδί του, άρπαζαν ικέτες απ' τους ναούς και τους σκότωναν εκεί μπροστά, και άλλους τους έχτιζαν μέσα στο ιερό του Διονύσου και τους άφησαν να πεθάνουν εκεί.[...]Σ' αυτές τις ακρότητες έφθασε ο εμφύλιος πόλεμος και προκάλεσε μεγάλη εντύπωση, γιατί ήταν ο πρώτος που έγινε..⁵

Κύριο χαρακτηριστικό του εμφυλίου πολέμου -και όχι μόνο- είναι η πανταχόθεν άσκηση βίας. Η διατύπωση ενός κοινά αποδεκτού ορισμού της βίας, αποτελεί δυσχερές εγχείρημα. Σύμφωνα με τον Καρύδη, *«το εννοιολογικό περιεχόμενο παραλλάσει από εποχή σε εποχή, από κουλτούρα σε κουλτούρα, από χώρα σε χώρα από περιοχή σε περιοχή, αλλά και κατά κοινωνική τάξη, επάγγελμα, φυλή, φύλο και ηλικία. Περιγραφικά, αν βάζαμε κοινό παρονομαστή, θα λέγαμε ότι πρόκειται για κάθε μορφή συμπεριφοράς ενός ατόμου, το οποίο με πρόθεση απειλεί ή πράγματι προξενεί φυσική ή ψυχολογική βλάβη σε τρίτο ή και στον εαυτό του, ή επιδιώκει την καταστροφή πραγμάτων»*. Όπως χαρακτηριστικά αναφέρει ο Καρύδης, *«ακόμη και ο σκύλος αντιλαμβάνεται εάν κάποιος σκόνταψε πάνω του ή τον κλότσησε»*, ενώ συνεχίζει αναφέροντας, *«ότι η βίαιη κοινωνική συμπεριφορά αποκτά πραγματικό περιεχόμενο μέσω της απόδοσης νοήματος στην ενέργεια από το κοινωνικό ακροατήριο, έτσι ώστε να προκληθεί κάποια επίσημη ή και άτυπη κοινωνική αντίδραση (Πανούσης, 2008, σελ. 83)*. Κατά τη διάρκεια του ελληνικού εμφυλίου πολέμου, διαμορφώθηκε και από τις δύο πλευρές, ένας μηχανισμός «ηθικής ουδετεροποίησης», ο οποίος επέτρεψε στις δύο πλευρές να αγνοήσουν πλήρως την κοινωνική απαξία της συγκεκριμένης πράξης και να «δικαιολογήσουν» στη συνείδησή τους και το άμεσο περιβάλλον τη βίαιη ενέργεια, την οποία υπό άλλες συνθήκες, οι ίδιοι θα αποδοκίμαζαν. Ένα βίαιο συμβάν, ο ελληνικός εμφύλιος πόλεμος, μπορεί να είναι αποδεκτός ή μη αποδεκτός, νόμιμη ενέργεια ή παράνομη, ανάλογα με τον

---

⁵ Απόσπασμα από το βιβλίο του Βλάχου Άγγελου, Θουκυδίδου Ιστορία του Πελοποννησιακού Πολέμου (μετάφραση από το Γ' Βιβλίο παρ. 82 έως και 84 του Θουκυδίδη). Αθήνα: Εστία, 1998, σελίδες 65-69.

χαρακτηρισμό του από φορείς του επίσημου κοινωνικού ελέγχου, αλλά και τις αντιλήψεις και προσλήψεις των κοινωνικών υποκειμένων (Πανούσης, 2008, σελ. 83-84). Το πρόβλημα αν πρέπει ή όχι να χρησιμοποιήσουμε τη βία στη κοινωνία δεν έχει ουσία γιατί η βία χρησιμοποιείται και από εκείνον που θέλει να συντηρήσει κάποιες ομοιομορφίες⁶, όσο και από εκείνον που θέλει να τις ξεπεράσει και ουσιαστικά εναντιώνεται και συγκρούεται με τη βία και της μιας πλευράς και της άλλης (Παρέτο Β. σε επιμέλεια Φεραρότι, Φ. αχρονολόγητο, σελ. 169). Στην πραγματικότητα, λοιπόν, όποιος είναι υπέρ της κυβερνώσας τάξης, αν αποδοκιμάζει τη χρήση της βίας, στην πραγματικότητα αποδοκιμάζει τη χρήση της βίας από μέρους των διαφωνούντων που θέλουν να ξεφύγουν από τις διατάξεις της ομοιομορφίας και από την άλλη πλευρά, αν κάποιος επιδοκιμάζει τη βία, στην ουσία, επιδοκιμάζει τη χρήση της βίας μόνο όμως από τις αρχές για να εξαναγκάσουν τους διαφωνούντες να υποκύψουν στην ομοιομορφία (Παρέτο Β. σε επιμέλεια Φεραρότι, Φ. αχρονολόγητο, σελ. 167).

Ταυτόχρονα, αν κάποιος επαινεί τη χρήση της βίας, ουσιαστικά, εννοεί ή ορθότερα επαινεί, τη χρήση της βίας από μέρους εκείνων που θέλουν να ξεφύγουν από μερικές κοινωνικές ομοιομορφίες. Σχετικά με τον ελληνικό εμφύλιο πόλεμο, δεν εξετάζουμε αν η χρησιμότητα μιας ομοιομορφίας είναι τόση που να καλύπτει τη ζημιά που θα προκαλέσει η χρήση της βίας, προκειμένου να την επιβάλουμε, ή αν η ζημιά της ομοιομορφίας, είναι αρκετά μεγάλη, ώστε να ξεπερνά της ζημιές από τη χρήση της βίας για να την καταστρέψουμε και ανάμεσα σε αυτές τις ζημιές δεν πρέπει να αποσιωπηθεί η σοβαρότατη ζημιά της αναρχίας (Παρέτο Β. σε επιμέλεια Φεραρότι, Φ. αχρονολόγητο, σελ. 168). Το να κάνουμε των υπολογισμό των ζημιών και των ωφελημάτων για το αν η ιθύνουσα τάξη ή η κυβερνώμενη τάξη, ωφελήθηκε από τη χρήση της τότε βίας, για τον αν η Ελλάδα εκ των υστέρων ωφελήθηκε από την προσχώρησή της στην Δύση και όχι στις Κομμουνιστικές χώρες, δεν είναι αυτό το οποίο πρέπει να μας προβληματίζει. Και αυτό γιατί, σήμερα, τα μετεμφυλιακά ψήγματα των προηγούμενων δεκαετιών, έχουν μετατραπεί σε εμφυλιακά σπέρματα τα οποία καλλιεργούνται στους κόλπους της σύγχρονης ελληνικής κοινωνίας.

---

⁶ Ο Β. Παρέτο χρησιμοποιεί τον όρο «ομοιομορφία», αντί για τον «νόμο», καθώς θεωρεί τον «νόμο» υπερβολικά απόλυτο ως έννοια, όπως αυτός έχει καθιερωθεί. (σημείωση του επιμελητή Φεραρότι Φ., αχρονολόγητο, σελ.167)

Η σκέψη του Παρέτο στηρίζεται και αναπτύσσεται στο πλαίσιο μιας θεμελιακής διχοτομίας, ενός δίπολου, όπως αυτό το οποίο σχηματίστηκε και στον ελληνικό εμφύλιο πόλεμο και σταδιακά διαμορφώνεται και στις μέρες μας. Ο Παρέτο, λοιπόν, χωρίζει ή ορθότερα διχοτομεί τις ανθρώπινες πράξεις, σε «λογικές» και «μη λογικές», οι οποίες και είναι σαφώς δύο διακριτές και αλληλοαποκλειόμενες κατηγορίες (Παρέτο, Β. σε επιμέλεια Αντωνοπούλου, Μ. 1991, σελ. 238). Σύμφωνα με τον Παρέτο, λογική πράξη είναι η επιστημονική πράξη, ενώ ταυτόχρονα *«προσδιορίζουμε ως «λογικές πράξεις» εκείνες τις ενέργειες που είναι λογικά συνδεδεμένες με το στόχο τους, όχι μόνον από τη σκοπιά του υποκειμένου που αναλαμβάνει τις ενέργειες, αλλά επίσης για όσους έχουν πιο εκτεταμένη γνώση. Λογικές είναι οι πράξεις, όπου οι αντικειμενικοί και οι υποκειμενικοί στόχοι συμπίπτουν»* (Παρέτο, Β. σε επιμέλεια Αντωνοπούλου, Μ. 1991, σελ. 238-239).

Τα άτομα μιας κοινωνίας ή μιας κοινωνικής ομάδας εντός της ευρύτερης κοινωνίας, ή αλλιώς «οι κοινωνικοί δρώντες», όπως του ονομάζει ο Παρέτο, δεν έχουν τρόπο να διασφαλίσουν την παραπάνω σύμπτωση. Άρα λοιπόν, δεν έχουν την δυνατότητα να συλλάβουν επιτυχώς τη σχέση των μέσων που τυχόν έχουν στη διάθεσή τους, με τους στόχους των πράξεών τους, ή αλλιώς να επιλέξουν τα κατάλληλα μέσα προς επίτευξη των στόχων τους. Αυτό συμβαίνει γιατί κατά τον Παρέτο, *«οι πράξεις των ανθρώπων δεν προσανατολίζονται λογικά, ούτε οδηγούνται από στοχοθεσίες που επιλέγουν συνειδητά και μετά από υπολογισμό και στάθμιση των δυνατοτήτων που έχουν στη διάθεσή τους»*. Τα άτομα ή οι ομάδες αυτές, κινητοποιούνται αντιθέτως, από «αιτίες», που είναι «εξωλογικές», που εντοπίζονται στον εξω-συνειδησιακό χώρο. Τις παραπάνω «αιτίες», ο Παρέτο τις τοποθετεί στο επίπεδο που ονομάζει «συναίσθημα» ή «ψυχικές καταστάσεις» και όπως γράφει: *«Οι λογικές πράξεις είναι τουλάχιστον στα κύρια στοιχεία τους αποτέλεσμα μιας διαδικασίας διαλογισμού. Οι μη λογικές πράξεις προκύπτουν, κυρίως, από μια συγκεκριμένη ψυχική κατάσταση (état psychique), ένα συναίσθημα, το ασυνείδητο κ.λπ.»* (Παρέτο, Β. σε επιμέλεια Αντωνοπούλου, Μ. 1991, σελ. 239-240). Με αυτόν τον τρόπο, περιορίζει λοιπόν, ο Παρέτο τη λογικότητα σε ένα πολύ μικρό μέρος της ανθρώπινης συμπεριφοράς, και εκτός από την επιστημονική πράξη, λογικότητα αναγνωρίζει μόνο σε ένα μέρος της οικονομικής πράξης και σε ένα μικρότερο μέρος της πολιτικής πράξης. Το σύνολο σχεδόν της κοινωνικής συμπεριφοράς και δράσης

που αποτελεί αντικείμενο της κοινωνιολογίας δεν μπορεί, κατά τον Παρέτο, να κατανοηθεί και να ερμηνευθεί μέσω της έννοιας της λογικότητας, καθώς ο άνθρωπος για τον Παρέτο δεν είναι πρωτίστως έλλογον, αλλά η ανθρώπινη φύση χαρακτηρίζεται κατά κύριο λόγο από το εξωλογικό, το ασυνείδητο, ακόμη το ενστικτώδες. Ο Παρέτο τονίζει, στο έργο του τα Σοσιαλιστικά Συστήματα ότι *«ο άνθρωπος δεν είναι ον καθαρά λογικό, είναι επίσης ένα ον που το χαρακτηρίζει το συναίσθημα και η πίστη»* (Παρέτο, Β. σε επιμέλεια Αντωνοπούλου, Μ. 1991, σελ. 240).

Από την άλλη πλευρά, ότι οι πράξεις των ανθρώπων είναι «μη λογικές», δεν σημαίνει ότι είναι παράλογες. Και αυτό φαίνεται από το ότι οι άνθρωποι εκλογικεύουν τη συμπεριφορά και τις πράξεις τους, προβάλλουν επιχειρήματα και επικαλούνται μαρτυρίες για να την δικαιολογήσουν και αυτό, αποτελεί κεντρική θέση του Παρέτο, τονίζοντας τη διάκριση ανάμεσα στην «επιστημονική» και στη ψευδή, ή «ψευδεπίγραφη» θεωρία (Παρέτο, Β. σε επιμέλεια Αντωνοπούλου, Μ. 1991, σελ. 242). Ο Παρέτο, λοιπόν, δέχεται ότι οι άνθρωποι δρουν μεν και συμπεριφέρονται εντός της κοινωνίας κατά κανόνα «μη λογικά», με την έννοια ότι αγνοούν τα πραγματικά κίνητρα της συμπεριφοράς τους, την δικαιολογούν όμως, και έτσι «εκλογικεύουν» τις πράξεις τους. Συγκεκριμένα στο έργο του Σοσιαλιστικά Συστήματα, αναφέρει, ότι *«η προέλευση της αυταπάτης των ανθρώπων όσον αφορά τα κίνητρα που προσδιορίζουν τη συμπεριφορά τους είναι πολλαπλή. Μια κύρια βρίσκεται στο γεγονός ότι ένας μεγάλος αριθμός των ανθρωπίνων πράξεων δεν είναι αποτέλεσμα διαλογισμού. Είναι καθαρά ενστικτώδεις πράξεις, παρόλο που ο άνθρωπος που τις εκτελεί έχει την εμπειρία ενός συναισθήματος ευχαρίστησης με το να τους αποδίδει, εντελώς αυθαίρετα, λογικές αιτίες. Δεν είναι, γενικά μιλώντας, πολύ ακριβής όσον αφορά το εύλογο αυτής της λογικής και είναι πολύ ικανοποιημένος με μια ομοιότητα ορθολογικότητας. Εντούτοις, θα αισθανόταν πολύ άβολα εάν απουσίαζε ένα πασάλειμμα λογικής»* (Παρέτο, Β. σε επιμέλεια Αντωνοπούλου, Μ. 1991, σελ. 243).

Τις παραπάνω εκλογικεύσεις ο Παρέτο τις ονόμασε «παράγωγα», διότι θεώρησε ότι παράγονται ως επιστέγασμα των πράξεων και καθορίζονται από τα ίδια αίτια που προκαλούν τις πράξεις. Προκειμένου λοιπόν, να αναχθεί στις αιτίες των πράξεων και της συμπεριφοράς των ανθρώπων, προκειμένου να διαπιστώσει δηλαδή, τί συμβαίνει και για ποιο λόγο στην κοινωνία εν γένει, ο Παρέτο εξέταζε τις

«εκλογικεύσεις», τις «θεωρίες» που οι άνθρωποι προέβαλαν κατά καιρούς προκειμένου να εξηγήσουν και να δικαιολογήσουν τις πράξεις τους. Εξέταζε δηλαδή, αυτές τούτες τις θεωρίες και τις αντιλήψεις, που ο ίδιος θεωρούσε ψευδεπίγραφες, που όμως πίστευε ότι εδράζονται στα ίδια τα αίτια των πράξεων που δικαιολογούσαν. Άλλωστε, στην Πραγματεία Γενικής Κοινωνιολογίας, αναφέρει, ότι *«όλες οι επιστήμες... άρχισαν με τη χρήση λέξεων της λαϊκής γλώσσας»*. (Παρέτο, Β. σε επιμέλεια Αντωνοπούλου, Μ. 1991, σελ. 243-244).

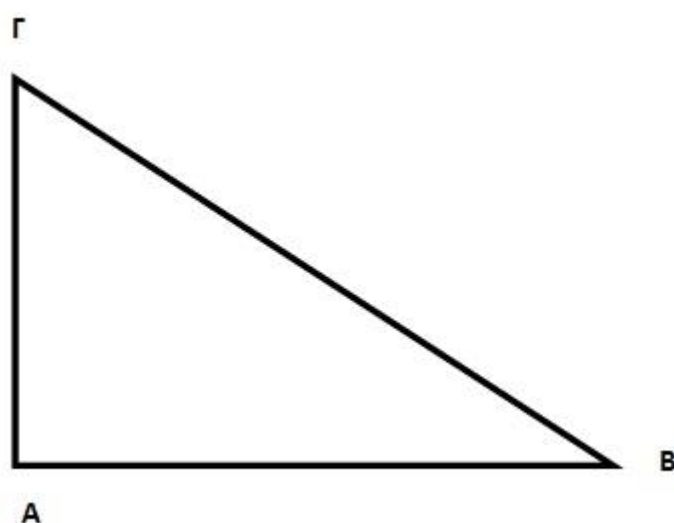
Η «αλήθεια» πάντως, κατά τον Παρέτο, είναι ότι όλα τα «παράγωγα», όλες οι ιδεολογίες, όλοι οι τρόποι έκφρασης είναι και τρόποι συγκάλυψης των πραγματικών κινήτρων της πράξης. Τα πραγματικά κίνητρα της πράξης δεν είναι παρά τα «συμφέροντα», τα «συναισθήματα» και τα αντίστοιχα «κατάλοιπα». *«Οι ιδεολογίες, τα «παράγωγα» είναι δηλαδή και φανακισμοί και μέσα παραπλάνησης, προσχήματα για την επιδίωξη της δύναμης και τη διεκδίκηση της εξουσίας, καθώς υπηρετούν τους στόχους όσων έχουν τις πρωτοβουλίες και τη διοίκηση της κοινωνίας στα χέρια τους. Συνεπώς, η άνευ όρων πίστη των ανθρώπων σε θρησκευτικές, ανθρωπιστικές, δημοκρατικές, ή άλλες ιδέες και ιδεολογίες, που εκφράζουν και συστηματοποιούν στο επίπεδο της συνείδησης τα «υποκείμενα συναισθήματα», τους κινητοποιεί σε ενέργειες και επιλογές οι οποίες, όπως θεωρεί ο Παρέτο, όχι μόνον δεν υπηρετούν το συμφέρον τους, ή τις συλλογικές στοχοθεσίες τους, αλλά αντιθέτως, κατά κανόνα εξελίσσονται εις βάρος τους»* (Παρέτο, Β. σε επιμέλεια Αντωνοπούλου, Μ. 1991, σελ. 250).

Η κοινωνική πράξη και συμπεριφορά, επομένως, καθορίζονται κατά τον Παρέτο από μια *«συστηματική αναγκαιότητα που δεν είναι δυνατόν να ελεγχθεί, πολύ λιγότερο να μεταβληθεί, ή να ανατραπεί όχι μόνον από τα επιμέρους άτομα, ή τις ομάδες που συνθέτουν την κοινωνία, αλλά ούτε από τους επιστήμονες, οι οποίοι έχουν τουλάχιστον τη δυνατότητα να γνωρίζουν την «αλήθεια»* (Παρέτο, Β. σε επιμέλεια Αντωνοπούλου, Μ. 1991, σελ. 251-252).

Προκειμένου λοιπόν, να εξηγήσει στο σύνολό της την ανθρώπινη συμπεριφορά, τόσο την ανάληψη δηλαδή δράσης, από τη μεριά των ατόμων, όσο και τις μορφές που αυτή κάθε φορά παίρνει στο πλαίσιο ιδιαίτερων πολιτισμών και κοινωνικών ομάδων, όπως και τις «εκλογικεύσεις (δικαιολογίες), τις «θεωρίες» και τις ιδεολογίες που τις υποστηρίζουν, ο Παρέτο, επινόησε ένα αριθμό θεμελιακών

προ-κοινωνικών αιτίων, ή δυνάμεων, που θεωρεί ότι προσδιορίζουν την κοινωνική ζωή στο σύνολό της. Όπως γράφει, η γενική θεωρία για την «κίνηση» της κοινωνίας οφείλει να ερευνήσει «τον ρόλο που παίζει το λογικό στις πράξεις των ανθρώπων και τον ρόλο του αισθήματος, των ασυνείδητων ψυχικών λειτουργιών» (Παρέτο, Β. σε επιμέλεια Αντωνοπούλου, Μ. 1991, σελ. 251). Και προκειμένου να περιγράψει στο σύνολό της την κοινωνική πράξη και πρακτική ο Παρέτο χρησιμοποίησε το εξής σχήμα στο έργο του για την Πραγματεία της Γενικής Κοινωνιολογίας (Αρόν, Ρ. 1994, σελ. 166):

Για να μελετήσουμε λοιπόν τις μη λογικές συμπεριφορές, γνωρίζουμε άμεσα από την παρατήρηση μόνο τις πράξεις, έστω Β, και τις εκφράσεις, έστω Γ, αισθημάτων που εξελίσσονται συχνά σε ηθικές, θρησκευτικές και άλλες θεωρίες. Η ψυχική κατάσταση των πραττόντων, έστω Α, δεν συλλαμβάνεται από την άμεση εμπειρία. Το πρόβλημα, λοιπόν, κατά τον Παρέτο, είναι πώς θα εξηγήσουμε το Γ και το Β, κυρίως όμως το Β, δηλαδή τις πράξεις, ενώ δεν συλλαμβάνουμε άμεσα το Α, δηλαδή την κατάσταση του πνεύματος (Αρόν, Ρ. 1994, σελ. 166). Η τάση λοιπόν των ερμηνευτών είναι να κατανοούν τις πράξεις με θεωρίες που επικαλούνται εκάστοτε, να εξηγούν δηλαδή το Β μέσω του Γ. Με αυτό τον τρόπο όμως, πέφτουν θύματα της ανθρώπινης ροπής προς την εκλογίκευση (rationalisation) ή της λογικοποίησης (logicisation) κατά τον Παρέτο (Αρόν, Ρ. 1994, σελ. 167). Τα πραγματικά λοιπόν, αίτια της κοινωνικής πράξης ο Παρέτο τα ονομάζει «συναισθήματα» (sentiments), ενώ χρησιμοποιεί τον όρο αυτό κυρίως για να υποδηλώσει μη λογικές αιτίες της

ανθρώπινης συμπεριφοράς, που όμως τις αφήνει εν πολλοίς ασαφείς και απροσδιόριστες ως προς τον χαρακτήρα τους. Με άλλο λόγια ο Παρέτο, τις αντιλαμβάνεται, περίπου ως ένστικτα. Χρησιμοποιεί μάλιστα τον όρο *ένστικτα* εναλλακτικά προς τον όρο *συναισθήματα* και τις περιγράφει ως βιο-ψυχικές καταστάσεις, που δεν μπορούν να προσεγγισθούν παρά μόνον με λογικές αιτίες της ανθρώπινης συμπεριφοράς, μέσω δηλαδή των «εκλογικεύσεων» και των ψευτολογικών θεωριών που προκαλούν, όπως προαναφέρθηκε (Παρέτο, Β. σε επιμέλεια Αντωνοπούλου, Μ. 1991, σελ. 252-253).

Ο Παρέτο εισάγει επίσης, τον όρο *κατάλοιπα* (*residus*). Τον όρο αυτό τον χρησιμοποιεί άλλοτε ως συνώνυμο του «συναισθήματα» και άλλοτε προκειμένου να περιγράψει τις ψυχικές καταστάσεις που είναι απόρροια, αποτέλεσμα μάλλον της ενέργειας των συναισθημάτων. Τα συναισθήματα, ως οι «βαθύτερες» δυνάμεις, ή βιο-ψυχικές καταστάσεις βρίσκονται στο υπόβαθρο των πράξεων των ανθρώπων. Άλλοτε πάλι, ονομάζει «κατάλοιπα» τις πράξεις τις ίδιες στην καθαρή τους, θα μπορούσαμε να πούμε, μορφή, αφού προηγουμένως δηλαδή έχουν αφαιρεθεί τα «μεταβλητά», τα μη «σταθερά» στοιχεία τους. Πολλές φορές πάλι με τις διατυπώσεις του δημιουργεί την εντύπωση ότι τα συναισθήματα, όπως και τα συμφέροντα διαμορφώνονται από το κοινωνικό περιβάλλον και τις ευρύτερες εκάστοτε κοινωνικές συνθήκες (Παρέτο, Β. σε επιμέλεια Αντωνοπούλου, Μ. 1991, σελ. 253). Ο Παρέτο, επιπροσθέτως, διέκρινε έξι θεμελιακές κατηγορίες «καταλοίπων», κάθε μια από τις οποίες αναλύεται σε υποκατηγορίες: (Αρόν, Ρ. 1994, σελ. 178)

- Το ένστικτο-κατάλοιπο του συνδυασμού.
- Το ένστικτο-κατάλοιπο της διατήρησης των συνόλων.
- Η ανάγκη εκδήλωσης συναισθημάτων.
- Το κατάλοιπο της κοινωνικότητας.
- Το κατάλοιπο της ακεραιότητας του υποκειμένου-ατόμου και των
υπαρχόντων του
και τέλος
- Το σεξουαλικό ένστικτο.

Στον ελληνικό εμφύλιο πόλεμο του 1944-1949 κυριαρχεί η πρώτη κατηγορία κατάλοιπο-ένστικτο του συνδυασμού (*instinct des combinaisons*). Το ένστικτο του συνδυασμού, χαρακτηρίζει ορισμένους ανθρώπους για την ικανότητά τους να επιτυγχάνουν τους «κατάλληλους συνδυασμούς» πληροφοριών και πραγμάτων, για την ικανότητά τους για δημιουργία, «πρωτοτυπία» και «φαντασία». Είναι υπεύθυνο για την «πρόοδο», έννοια που όμως, ο Παρέτο δεν ορίζει (Παρέτο, Β. σε επιμέλεια Αντωνοπούλου, Μ. 1991, σελ. 254). Με τον όρο ένστικτό, ο Παρέτο, αναφέρεται σε ότι βαθύτερο υπάρχει στον άνθρωπο, δηλαδή στα αισθήματα τα οποία είναι πέρα και από τα κατάλοιπα. Το ένστικτο των συνδυασμών, με την γενική έννοια του όρου, είναι η τάση προς αποκατάσταση σχέσεων μεταξύ των ιδεών και των πραγμάτων, προς άντληση, των συνεπειών μιας τιθέμενης αρχής (*principe*), και προς το συλλογίζεσθε με ορθό ή εσφαλμένο τρόπο. Ο άνθρωπος λοιπόν, είναι άνθρωπος επειδή υπάρχει το ένστικτό των συνδυασμών, επειδή υπάρχουν πράξεις, θεωρίες και δικαιολογήσεις.

Το ένστικτο των συνδυασμών εμπεριέχει, ως ένα από τα γένη του, «την ανάγκη λογικών αναπτύξεων» και βρίσκεται στη ρίζα της πνευματικής προόδου της ανθρωπότητας, της ανάπτυξης, της διάνοιας και του πολιτισμού. Στις πιο λαμπρές κοινωνίες του παρελθόντος κατά τον Παρέτο, υπήρχαν κατάλοιπα-ένστικτα του συνδυασμού όπως στην Αθήνα του 5^{ου} αιώνα και τη Γαλλία του 20^{ου} αιώνα, ενώ στην αρχαία Σπάρτη και την Πρωσία του 18^{ου} αιώνα βρίσκουμε τα λιγότερα κατάλοιπα-ένστικτα του συνδυασμού (Αρόν, Ρ. 1994, σελ. 179). Στην πραγματικότητα λοιπόν, η «θέληση του λαού», όπως αυτή αποτυπωνόταν από το βασιλικό νόμο που έδινε το *imperium* στους ρωμαίους αυτοκράτορες είναι συνήθως μιας μικρής ομάδας. Το ένστικτο των συνδυασμών, παρατηρείται κυρίως στα ανώτερα στρώματα και λιγότερο στα κατώτερα και πολυπληθέστερα στρώματα. Γι αυτό όταν ξεσπά ο πόλεμος, απορεί κανείς για την ενεργητικότητα που δείχνει η κατώτερη κοινωνικοοικονομική τάξη και η οποία κρίνοντάς την από τα ανώτερα στρώματα, ήταν εντελώς απρόβλεπτη. Έτσι, όπως συνέβη στην Καρχηδόνα, η ενεργητικότητα των κατώτερων στρωμάτων δεν είναι ικανή να σώσει την πατρίδα, ενώ στην περίπτωση της γαλλικής επανάστασης αν και ο πόλεμος δεν προετοιμάστηκε και δεν καθοδηγήθηκε σωστά από τις ιθύνουσες τάξεις, εντούτοις η λαϊκή ενεργητικότητα, έδιωξε την άρχουσα τάξη και την αντικατέστησε από μία άλλη περισσότερο ενεργητική (Αρόν, Ρ. 1994, σελ. 173). Στην σύγχρονη ελληνική κοινωνία, η φράση

του Παρέτο, ότι «τα παράγωγα μετασχηματίζονται γρήγορα, ενώ τα κατάλοιπα παραμένουν σχετικά σταθερά», έχει βρει γόνιμο έδαφος και ταυτόχρονα προσωποποιείται μέσα από τη Χρυσή Αυγή, η οποία επαναφέρει σταδιακά τη ρητορική του Εμφυλίου Πολέμου. Άλλωστε, σύμφωνα με τον Τζωρτζ Όργουελ, «Όποιος ελέγχει το παρόν, ελέγχει το παρελθόν. Κι όποιος ελέγχει το παρελθόν ελέγχει και το μέλλον».

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Στον ελληνικό εμφύλιο πόλεμο του 1944-1949 κυριάρχησαν, τα «ένστικτα» και «κατάλοιπα» όπως τα ορίζει ο Παρέτο. Από τα «ένστικτα» δημιουργήθηκε και γιγαντώθηκε μέσα στους κόλπους της τότε κοινωνίας μια φανταστική εικόνα για την Σοβιετική απειλή και την Κομμουνιστική εξάπλωση. Η «απειλή» περιελάμβανε σύμφωνα με την ρητορική της εποχής ατομική και κοινωνική υποτέλεια και καταπίεση, δήμευση ή ορθότερα αρπαγή των προσωπικών υπάρχοντων και περιουσιών, απώλεια εθνικής κυριαρχίας και εδαφικών κατακτήσεων παρελθόντων ετών και δημιουργία κλίματος αναρχίας και αστάθειας. Η ρητορική της εποχής, λοιπόν, ήταν κυρίως να μην επιτραπεί ένα είδος ατομικής και εθνικής υποτέλειας και «laissez faire» προς τον εσωτερικό εχθρό που υπηρετεί αποκλειστικά ξένα συμφέροντα (Τσουκαλάς, Κ. σε επιμέλεια Σβορώνος, Ν. 1984, σελ. 575). *Τα παράγωγα, λοιπόν σύμφωνα με τον Παρέτο, μετασχηματίστηκαν γρήγορα, ενώ τα κατάλοιπα παρέμειναν* (και παραμένουν και σήμερα μέσα από τη ρητορική της Χρυσής Αυγής) *σχετικά σταθερά.*

Μετά και την προέλαση των Σοβιετικών στρατευμάτων προς τη Βαλκανική χερσόνησο και την αποχώρηση προς τα Βόρεια των Γερμανών, ώστε να αποφύγουν τον εγκλωβισμό τους, αποβιβάζεται στις 18 Οκτωβρίου του 1944 στον Πειραιά το θωρηκτό Αβέρωφ, το οποίο μετέφερε τα μέλη της νεοσύστατης ελληνικής κυβέρνησης μέσα σε απερίγραπτη παλλαϊκή υποδοχή. Η κατοχή είχε λήξει και επίσημα, όταν ο στρατηγός Scobie, με τον πρόεδρο και τα υπόλοιπα μέλη της κυβερνήσεων ύψωσαν στην Ακρόπολη την Ελληνική σημαία. Η χώρα βίωνε μια πρωτοφανή καταστροφή, καθώς η Γερμανική κατοχή είχε αφήσει πίσω της ανυπολόγιστες ζημιές και υλικές καταστροφές και κυρίως κόστισε τη ζωή σε σχεδόν μισό εκατομμύριο Ελληνές. Περίπου 300.000 άνθρωποι πέθαναν από ασυτία, 16.000 οι νεκροί από τις μάχες με τους Ιταλούς στα ελληνοαλβανικά σύνορα και στον ελληνογερμανικό πόλεμο που ακολούθησε, 7.000 οι νεκροί από βομβαρδισμούς και ναυάγια και περίπου 70.000 οι εκτελεσθέντες από τους κατακτητές (Γερμανοί, Ιταλοί και Βούλγαροι). Τα κατεστραμμένα χωριά ξεπέρασαν τα 1.700, ενώ η γεωργική

παραγωγή και η εμπορική ναυτιλία υπέστησαν τρομακτικές ζημιές. Ο πληθυσμός ήταν σε απόγνωση, η χώρα ερειπωμένη και ο κοινωνικός ιστός είχε υποστεί σημαντικές αλλοιώσεις. Ο πληθωρισμός, υποτίμησε σημαντικά το εθνικό νόμισμα, με αποτέλεσμα το εθνικό εισόδημα του ελληνικού λαού να μειωθεί κατά 41% από το προπολεμικό εισόδημα το οποίο ήταν εισόδημα πείνας. Σε σχέση με την προπολεμική τριετία 1936-1939, η ελληνική παραγωγή σε λάδι είχε μειωθεί κατά 4/5, το σιτάρι και η σταφίδα κατά 1/3 και τα καπνά και το βαμβάκι κατά 1/10. Επιπλέον η Ελλάδα προπολεμικά, είχε περίπου 600 εμπορικά πλοία χωρητικότητας άνω των 1.800.000 τόνων και μετά τον πόλεμο είχε 130 πλοία χωρητικότητας περίπου 50.000 τόνων (Βακαλόπουλος, 2000, σελ. 432-433). Τα δάση της Ελλάδος είχαν καταστραφεί κατά 25%, τα οικόσιτα ζώα είχαν μειωθεί κατά 50%, ενώ τα δημόσια οικονομικά είχαν καταβαρυνθεί⁷.

Το τότε Εθνικό πρόγραμμα υπό την κυβέρνηση του Γεωργίου Παπανδρέου, είχε στόχο την κάθαρση του παρελθόντος, την αποκατάσταση του κράτους, την οικονομική ανόρθωσή του και ως επί το πλείστον την εξυγίανση της παιδείας, της δικαιοσύνης και των δημόσιων υπηρεσιών. Στο παραπάνω εκρηκτικό τοπίο, είχε προστεθεί και άρχιζε να γίνεται ξεκάθαρο, τα κοινωνικοπολιτικά μίση του παρελθόντος, μετά το κίνημα στο Γουδί (1909) και ιδιαίτερα των δεκαετιών του 1920 και 1930, όταν οι τότε πολιτικές αντιπαραθέσεις είχαν προσλάβει χαρακτήρα πολιτικής αντεκδίκησης. Οι Βενιζελικοί μάχονταν του αντι-Βενιζελικούς, οι Δημοκράτες τους Μοναρχικούς, το Λαϊκό Κόμμα το Κόμμα των Φιλελευθέρων. Τα πραξικοπήματα και τα αντι-πραξικοπήματα ήταν συχνό φαινόμενο, ο στρατός ήταν ουσιαστικά προνόμιο των κομματικών τους επιδιώξεων και ο ερχομός πάνω από ενός εκατομμυρίου προσφύγων μετά και τη Μικρασιατική καταστροφή, εισήγαγε νέους παράγοντες στην προσπάθεια ισορροπίας του τότε ελληνικού κράτους. Η προσοχή του εσωτερικού της χώρας ήταν στραμμένη στο δίπολο μεταξύ Βενιζελικών και αντι-Βενιζελικών και Δημοκρατικών εναντίον Μοναρχικών, όσο είχαν τεθεί σε λειτουργία νέες κοινωνικές και οικονομικές δυνάμεις. Η πολυάριθμη αγροτική τάξη η οποία είχε αρχίσει να εναντιώνεται στην κυβερνητική πολιτική των Αθηνών, η μικρής αριστερής

---

⁷ Εφημερίδα δημοκρατία, 28/10/2011, Αι θυσίες του Ελληνικού λαού εις τον Β΄ Παγκόσμιον Πόλεμον του αρχιτέκτονα Κωνσταντίνου Δοξιάδη, όπως παρουσιάστηκε στην Κοινωνία των Εθνών (Ο.Η.Ε.) το 1945.

απόκλισης διανόηση και η ολοένα και αυξανόμενη εργατική τάξη αναζητούσαν τρόπους να συμμετέχουν στο πολιτικό σκηνικό που είχε διαμορφωθεί. Η δικτατορία (1936-1940) του Μεταξά που μεσολάβησε πριν τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και την κατοχή είχε ουσιαστικά μετατρέψει την χώρα σε πυριτιδαποθήκη, η οποία ήταν έτοιμη να εκραγεί (Σβορώνος, Ν. 1984, σελ. 14). Ο ηρωικός αμυντικός πόλεμος, λοιπόν, ενάντια στις δυνάμεις του Άξονα, είχε ως αποτέλεσμα τις κοινωνικές και οικονομικές επιπτώσεις που αναφέρθηκαν παραπάνω. Ένα ιδιαζόντως πολωμένο αντιστασιακό κίνημα αναζωπύρωσε τις προπολεμικές έχθρες, οι οποίες είχαν ενταθεί από ένα νέο ριζοσπαστισμό. Η πολιτική διάσπαση που ακολούθησε μετατράπηκε σε ένοπλη αναμέτρηση και εκτεταμένη βία ακόμα και πριν αποχωρήσουν οριστικά οι δυνάμεις κατοχής. Το τέλος της κατοχής δεν έφερε ανακούφιση αλλά διωγμούς, πολιτική αστάθεια, οικονομική κατάρρευση, πατρωνία ξένων δυνάμεων με αποτέλεσμα η χώρα να οδηγηθεί σε εμφύλιο πόλεμο (Σβορώνος, 1984, σελ. 15).

Η τρομερή δεκαετία του 1940, στιγματίστηκε από την αδυναμία της άρχουσας πολιτικής τάξης και της παραδοσιακής αστικής ελίτ να αναλάβουν την ευθύνη διακυβέρνησης της χώρας και προσέβλεψαν σε ξένες δυνάμεις για νομιμοποίηση και ενίσχυση, ενώ η Αριστερά, αναδιπλώθηκε και κινήθηκε αργά και διστακτικά προς ανοιχτή εξέγερση ελπίζοντας ότι στο τέλος η ΕΣΣΔ και οι δορυφόροι της στα Βαλκάνια θα της χάριζαν την τελική νίκη. Η δεκαετία του 1940, είχε ως τίμημα το κοινωνικό, πολιτικό, οικονομικό ανάγλυφο της χώρας να αλλάξει πλήρως μορφή, ενώ η εσωτερική ανάπτυξη και πρόοδος και ο εξωτερικός προσανατολισμός κλονίστηκαν όσο ποτέ άλλοτε στην σύγχρονη Ελληνική Ιστορία (Σβορώνος, Ν. 1984, σελ. 15). Ο ελληνικός εμφύλιος πόλεμος, είχε μόλις ξεκινήσει.

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΚΙΖΑΣ

Η ειρηνευτική συμφωνία της Βάρκιζας, υπογράφηκε στις 12 Φεβρουαρίου του 1945, δεν ήταν μια ουδέτερη συμφωνία ειρήνης αλλά επρόκειτο, για μια επίσημη συνθήκη ανάμεσα σε εκπροσώπους του ελληνικού κράτους και ηγέτες της αριστερής αντίστασης (Richter, H. σε επιμέλεια Σβορώνος, Ν. 1984, σελ. 291). Οι Βρετανοί επίσημοι στην Αθήνα, επέβλεψαν στενά και ίσως υπαγόρευσαν όχι μόνο τις διαπραγματεύσεις αλλά ακόμη και το ίδιο το κείμενο. Η σημασία της συμφωνίας ήταν τέτοια, ώστε στις 23 Μαρτίου του 1945, οι προγραμματικές δηλώσεις του υπουργού Εξωτερικών Ιωάννη Σοφιανόπουλου και του Γραμματέα της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ, Γεωργίου Σιάντου, δημοσιεύτηκαν στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως σαν Συντακτική Πράξη Αρ. 23. Η δημοσίευση αυτή, ουσιαστικά ενσωμάτωνε τα δύο κείμενα των προαναφερθέντων στο ισχύον Θεσμικό Δίκαιο της Ελλάδος και όχι απλά στην τρέχουσα νομοθεσία (Richter, H. σε επιμέλεια Σβορώνος, Ν. 1984, σελ. 292). Η συμφωνία της Βάρκιζας περιείχε 9 άρθρα από τα οποία μόνο τα 2 περιείχαν υποχρεώσεις για την Ελληνική Αριστερά.

Ο στόχος της συμφωνίας της Βάρκιζας ήταν διττός. Αφενός να τερματίσει τον εμφύλιο πόλεμο που είχε ξεκινήσει στις αρχές Δεκεμβρίου του 1944 και είχε προσωρινά διακοπεί με την εκεχειρία στις 15 Ιανουαρίου του 1945 και αφετέρου να δημιουργήσει τις κατάλληλες συνθήκες για συμφιλίωση των αντίπαλων παρατάξεων στη χώρα και για ειρηνική μεταπολεμική εξέλιξη. Ο πρώτος στόχος επετεύχθη, ενώ ο δεύτερος όχι, με αποτέλεσμα η χώρα να εισέλθει σε έναν ακόμα εμφύλιο πόλεμο. Τα αίτια αλλά και ποιος ήταν υπεύθυνος για τον εμφύλιο πόλεμο διχάζουν ακόμα και σήμερα την ελληνική κοινωνία, αν και σύμφωνα με τον Κούσουλα, ο γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ, Νίκος Ζαχαριάδης, είχε δηλώσει (Richter, H. σε επιμέλεια Σβορώνος, Ν. 1984, σελ. 293): «*Η συμφωνία της Βάρκιζας ήταν... απλώς το τέλος του δεύτερου γύρου και μια ανάπαυλα που θα επέτρεπε στις λαϊκές δημοκρατικές δυνάμεις να ανασυνταχθούν ενόψει της νέας αποφασιστικής σύγκρουσης που αναπόφευκτα έρχεται*» και ότι οι κομμουνιστές δεν είχαν παραδώσει όλα τα όπλα που είχαν στην κατοχή τους αλλά απέκρυψαν σημαντικές ποσότητες. Στα απομνημονεύματα του Γιώργη Μπλάνα (Κίσσαβου), και από ένα κείμενο του Γιάννη

Ιωάννιδη που δημοσιοποιήθηκε στα Επίσημα Κείμενα του ΚΚΕ, το Πολιτικό Γραφείο του ΚΚΕ διέταξε να κρυφτεί ένα μέρος των όπλων, ενώ όλα τα πολιτικά κόμματα της τότε εποχής, επεδίωκαν την ανέλιξή τους στην εξουσία. Η συμφωνία της Βάρκιζας παραβιάστηκε καθώς για την μεν Δεξιά η αθέτηση των επικυρωμένων συμφωνιών για παράδοση των όπλων ήταν η αφορμή. Για την Αριστερά, αφορμή στάθηκε το γεγονός ότι υπήρχαν τρεις συγκεκριμένες κατηγορίες δοσίλογων οι οποίες αν και είχαν συμφωνηθεί να παραπεμφθούν σε δίκη εντούτοις δεν πραγματοποιήθηκε παρά σε ελάχιστο βαθμό. Οι πρώην υπουργοί της κυβέρνησης Τσολάκογλου που συνεργάστηκαν με τους κατακτητές, οι μαυραγορίτες, οι κερδοσκόποι, οι πράκτορες της Gestapo, ορισμένα από τα μέλη της Αστυνομίας, της Χωροφυλακής και των Ταγμάτων Ασφαλείας αφέθηκαν ελεύθεροι όταν υποστήριζαν ότι δεν συνεργάστηκαν με τους κατακτητές, αλλά πολέμησαν τον Κομμουνισμό. Αποτέλεσμα ήταν η Ελλάδα, να είναι η μόνη χώρα της Ευρώπης, όπου οι δοσίλογοι απέφυγαν την τιμωρία και όπου ο κομμουνισμός αναδείχθηκε «έγκλημα» χειρότερο από τη συνεργασία με τον εχθρό (Richter, Η. σε επιμέλεια Σβορώνος, Ν. 1984, σελ. 294).

Παράλληλα, το παρακράτος, η Βρετανική πολιτική, η στάση της Κεντρικής Επιτροπής του ΚΚΕ οδήγησαν πιο γρήγορα τη χώρα στην Εμφύλια σύγκρουση. Ουσιαστικά και σύμφωνα με τον (Richter, Η. σε επιμέλεια Σβορώνος, Ν. 1984, σελ. 302). η Ελλάδα δεν υπήρξε θύμα κομμουνιστικής επίθεσης και κάθε άλλο παρά δημοκρατική ήταν. Τον εμφύλιο πόλεμο, ουσιαστικά δεν τον ήθελε καμιά πλευρά εκτός από τους πρώην δοσίλογους και ορισμένους αδιάλλακτους δεξιούς, οι οποίο μέσα από τον γενικευμένο φόβο της κομμουνιστικής απειλής που είχε δημιουργηθεί, άφησαν το πεδίο ελεύθερο ώστε να δράσει η άκρα Δεξιά, της οποίας η μόνη προσφορά ήταν η πλήρης υποταγή ή ένοπλη σύγκρουση. Τα αίτια λοιπόν τη παραβίασης της συμφωνίας της Βάρκιζας που ουσιαστικά ήταν η έναρξη του εμφυλίου πολέμου πρέπει να αναζητηθούν στο πολιτικό κλίμα, στην τρομοκρατία, την στέρηση, την απελπισία και την απόγνωση που ήταν αποτέλεσμα του παρελθόντος και της εξουσίας του παρακράτους. Παράλληλα, καμιά μεταπολεμική κυβέρνηση δεν θέλησε να απαλλαγεί από τα ακραία στοιχεία του παρελθόντος, ενώ και η Βρετανία μέσα από την πολιτική του *laissez-faire*, έχει, ίσως, την μεγαλύτερη ευθύνη. Η μεταπολεμική Ελλάδα του 1944 και η Ελλάδα του σήμερα αποτελούν

ζωντανή απόδειξη, ότι η προειδοποίηση του Bertolt Brecht -ότι η μήτρα από την οποία γεννήθηκε αυτό το τέρας, ο φασισμός, ήταν ακόμη γόνιμη- είναι απόλυτη αληθινή (Richter, Η. σε επιμέλεια Σβορώνος, Ν. 1984, σελ. 303). Η τότε προπαγάνδα της εποχής, έκανε λόγο για την κομμουνιστική απειλή, όπως και σήμερα που σε συνδυασμό με την μετανάστευση κυριαρχούν στο κλίμα φόβου που καλλιεργείται από τη Χρυσή Αυγή.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Τα στοιχεία του ιδεολογικού λόγου της εποχής εκείνης, αφορούσαν την πόλωση όχι ανάμεσα στο αστικό φιλελεύθερο καθεστώς με τη εργατική τάξη, αλλά το έθνος ως σύνολο προς τους εχθρούς του (Τσουκαλάς, Κ. σε επιμέλεια Σβορώνος, Ν. 1984, σελ. 574). Ακολουθώντας τα ψυχροπολεμικά αξιώματα της διεθνώς κυρίαρχης προπαγάνδας, η Αριστερά ταυτίστηκε απόλυτα με την επεκτατική απειλή της Σοβιετικής Ένωσης και εξαιτίας των άθλιων συνθηκών διαβίωσης του μεγαλύτερου μέρους της κοινωνίας, οι επιθέσεις κατά της Αριστεράς, δεν μνημόνευαν τις κοινωνικές, οικονομικές ή ιδεολογικές επιπτώσεις της πολιτικής της αλλά ούτε και τις ατέλειες του σοσιαλιστικού προτύπου που πρέσβευε. Το σημαντικότερο γεγονός ήταν το θέμα της αυτοδιάθεσης της Μακεδονίας και της Θράκης, το οποίο στο όνομα της προστασίας της πατρίδος από τον σλαβικό κίνδυνο, έγινε ο κοινός παρονομαστής που επέτρεψε στις ένοπλες δυνάμεις να προστατέψουν το έθνος. (Τσουκαλάς, Κ. σε επιμέλεια Σβορώνος, Ν. 1984, σελ. 575).

Η ταύτιση έτσι του εσωτερικού εχθρού με τον εξωτερικό κίνδυνο αποτέλεσε την αναγκαία προϋπόθεση για να αναπτυχθεί το αμυντικό ιδεολογικό σύστημα. Επίσης, η ορολογία που χρησιμοποιήθηκε τότε, επανέρχεται και σήμερα από την άκρα-Δεξιά, στην οποία πρωτοστατεί με βάση και τη λαϊκή απήχηση η Χρυσή Αυγή. Ο εμφυλιακός και μετεμφυλιακός λόγος της εποχής, μιλούσε για συμμοριτοπόλεμο, σλαβοκομμουνιστές, εαμοσλάβους, εαμοβούλγαρους και αναρχοσλαβοκομμουνιστές. Έννοιες όπως στρατός, οικογένεια, θρησκεία, ελληνικότητα και παράδοση, γλώσσα και κυρίως έθνος αποκαταστάθηκαν και αξιοποιήθηκαν πλήρως. Οι εξελίξεις μετά και το 1945, δεν άφηναν κανένα περιθώριο για οποιοδήποτε πολιτικό λόγο αμφισβήτησης του κατεστημένου, ενώ κάθε εναντίωση στην κυβέρνηση ήταν πράξη προδοσίας του έθνους και της χώρας (Τσουκαλάς, Κ. σε επιμέλεια Σβορώνος, Ν. 1984, σελ. 576-577). Κύριο χαρακτηριστικό της εποχής εκείνης αλλά και της σημερινής, είναι κατά τον Τσουκαλά, η αποστασιοποίηση των πνευματικών ταγών και η υποβάθμιση του «γενικού επιπέδου» όπως αναφέρει ο Γιώργος Θεοδοκάς σε επιστολή του προς τον Γιώργο Σεφέρη το 1948. Χαρακτηριστικό απόσπασμα για την

αποστασιοποίηση της ελληνικής διανόησης είναι το παρακάτω απόσπασμα από το δοκίμιο που έγραψε το 1947, ο Θανάσης Πετσάλης-Διομήδης με τίτλο «Ο Ελληνισμός μου. Ο δικός μου Ελληνισμός. Πνευματική Οδοιπορία»⁸:

«Κι ήρθε τότε με τη δεύτερη φάση του Παγκοσμίου Πολέμου (1939-1945), ήρθε στην καταματωμένη Ελλάδα ο μπόγιας, ο κατακτητής και μας έσπρωξε βάνουσα μας στα καβούκια μας... Αδιαφορώντας για τα πάντα, άναψε μέσα μας το μίσος και ζύπνησε την περηφάνια μας για το αίμα μας, που κινδύνευε και μοχθούσε. Άθελα, πατώντας στα κορμιά, πλάτυνε τις ψυχές. Άθελα, κόβοντας τις κορφές... δυνάμωσε τις ρίζες. Κι εμείς -η γενιά μας- πότιζε το δέντρο της φυλής και το αντρείευε. Και τώρα που τραβάμε; Να ξέρει κανείς το τέρμα - ... Εμείς τραβάμε το δρόμο μας. Το δρόμο που βρήκαμε ύστερα από τόσο οδυνηρή περιπλάνηση, ύστερα από τόσο σκληρή πείρα, που είναι μαζί ο δρόμος της φυλής μας και ο δρόμος του εαυτού μας...»

Κι η Αριστερά, όμως φέρει ευθύνες για την τότε αλλά και την τώρα κατάσταση, καθώς προσπαθεί με ζήλο να διατηρήσει ένα κλειστό ιδεολογικό μικροσύστημα, τελείως αποκομμένο από την κοινωνία, το οποίο σε συνδυασμό με το πνεύμα αυστηρότατης ορθοδοξίας, ενέτεινε την πολιτική της απομόνωση (Τσουκαλάς, Κ. σε επιμέλεια Σβορώνος, Ν. 1984, σελ. 589). Παράλληλα, ο «άκαμπτος ζντανοβισμός» ήταν ελάχιστα ελκυστικός στους σοσιαλδημοκράτες και τους μετριοπαθείς φιλελεύθερους διανοούμενους, τους οποίους η Αριστερά εξομοίωνε με τους συντηρητικούς «φασίστες». Το σύνθημα στις εκλογές του 1952, «τι Παπάγος, τι Πλαστήρας» ήταν η τυπική απόδειξη μιας πολιτικής στάσης, η οποία αποδεχόταν το γκέτο που είχε με τόση φροντίδα δημιουργήσει το κυρίαρχο κράτος. Όπως επίσης και η προσκόλληση στην εξωτερική πολιτική της ΕΣΣΔ και ο δογματισμός με τον οποίο αντιμετώπιζε η Αριστερά της αφηγήσεις για τον Εμφύλιο Πόλεμο, όπως αυτές του Τίτου Πατρίκιου, του Μανώλη Αναγνωστάκη και του Στρατή Τσίρκα (Τσουκαλάς, Κ. σε επιμέλεια Σβορώνος, Ν. 1984, σελ. 589-590).

---

⁸ Σβορώνος Ν. (Συλλογικό Έργο) (1984). Η Ελλάδα στη δεκαετία 1940-1950, Ένα Έθνος σε κρίση. Αθήνα: Θεμέλιο, σελ. 580.

ΕΝΑΡΞΗ ΕΜΦΥΛΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Μετά το τέλος της κατοχής, η Ελλάδα είχε να αντιμετωπίσει σωρεία από προβλήματα, όπως αναστήλωση ερειπίων, οικονομική ανασυγκρότηση, επιστροφή ξεσπιτωμένων στις εστίες τους, φτώχεια και ανεργία, ερήμωση της αγροτικής παραγωγής, υποσιτισμό, φυματίωση σε ένα κλίμα γενικότερης ανασφάλειας (Λιναρδάτος, 1978, σελ. 11). Το κλίμα ηττοπάθειας του ελληνικού κατεστημένου της εποχής και η αποποίηση των ευθυνών από πολλούς Έλληνες και μετά το τέλος, της Γερμανικής κατοχής, είχε ως αποτέλεσμα να οδηγηθεί η χώρα με μαθηματική ακρίβεια στον εμφύλιο πόλεμο (Παπαχελάς, Α. 1997, σελ. 1 σε Κεφ. 1). Στην ελεύθερη από τη Γερμανική κατοχή χώρα, ο ΕΑΜ/ΕΛΑΣ συνέχισε τον αγώνα εναντίον του ΕΔΕΣ του Ναπολέοντα Ζέρβα μετά και την άφιξη του πρωθυπουργού Γεωργίου Παπανδρέου, ενώ παράλληλα ο Βρετανός πρωθυπουργός Ουίνστον Τσώρτσιλ και ο Ιωσήφ Στάλιν, κατέληξαν ύστερα από διαπραγματεύσεις στη συμφωνία που έως τότε αγνοούσε η Ελλάδα. Στις 9 Οκτωβρίου, 1944, λίγους μήνες πριν τη Διάσκεψη της Γιάλτας, οι δύο ηγέτες συναντήθηκαν στην τέταρτη Διάσκεψη της Μόσχας, όπου, σύμφωνα με την αυτοβιογραφία του, ο Τσώρτσιλ πρότεινε το Ηνωμένο Βασίλειο να έχει 90% επιρροή στην Ελλάδα και 10% η ΕΣΣΔ (Καστανάρης, 2003). Η Ελλάδα, ουσιαστικά ήταν στη σφαίρα της Βρετανικής επιρροής και ο ΕΑΜ/ΕΛΑΣ, έχοντας αναλάβει αρκετά υπουργεία στην νέα κυβέρνηση Παπανδρέου, διαφώνησε και παραιτήθηκαν οι αντιστασιακοί υπουργοί του, καθώς δεν συμφώνησαν μεταξύ τους για το ποιος έπρεπε να ελέγχει τις ένοπλες δυνάμεις κατά την μεταπολεμική περίοδο.

Ταυτόχρονα, στο παρασκήνιο η δυσπιστία και η καχυποψία των αντιστασιακών και όσων είχαν αναλάβει την εξουσία με την υποστήριξη των Βρετανών έφθασε σε τέτοιο σημείο, ώστε οι δύο πλευρές διασπάστηκαν. Δύο μήνες λοιπόν μετά την απόσυρση της Βέρμαχτ και δύο μέρες μετά την οριστική ρήξη των δύο πλευρών, στις 4 Δεκεμβρίου του 1944, μετά και από ένα συλλαλητήριο στην Αθήνα, η αστυνομία πυροβόλησε και σκότωσε αρκετούς άοπλους διαδηλωτές και οι συγκρούσεις γενικεύθηκαν σε όλη την πρωτεύουσα. Ήταν η αρχή του εμφυλίου πολέμου, τα γνωστά Δεκεμβριανά, στα οποία αφενός οι άντρες του ΕΛΑΣ

εγκλώβισαν του Βρετανούς στην περιοχή γύρω από το ξενοδοχείο της Μεγάλης Βρετανίας και η Βρετανική αεροπορία εφόρμησε κατά των αριστερών συνοικιών των Αθηνών. Έως τις μέρες μας, η διχογνωμία για τα αίτια και τις αφορμές των Δεκεμβριανών είναι μεγάλη. Η μια πλευρά υποστηρίζει ότι ήταν το εφαλτήριο για την κατάληψη της εξουσίας από τους κομμουνιστές και η άλλη πλευρά κάνει λόγο για την αυθόρμητη και λογική αντίδραση της αριστεράς στη βία και της προκλήσεις της Δεξιάς και των Βρετανών (Καστανάρης, 2003). Το σίγουρο είναι ότι μετά και το τέλος των συγκρούσεων τον Ιανουάριο του 1945 και ένα μήνα πριν την περίφημη συμφωνία της Βάρκιζας, η πλάστιγγα της εξουσίας στην Ελλάδα, έγειρε αποφασιστικά υπέρ της Δεξιάς.

Στο γενικευμένο πλαίσιο της δεξιάς τρομοκρατίας, άρχισαν οι εκκαθαρίσεις σε δημόσιες υπηρεσίες, χωροφυλακή κ.α. όχι από δωσίλογους και συνεργάτες των Γερμανών κατά την κατοχική περίοδο, αλλά από πολίτες αριστερών φρονημάτων. Τη χρονιά του 1945, η τότε κυβέρνηση, προσπάθησε με την φανερή πλέον υποστήριξη των Βρετανών να εφαρμόσει μια μετριοπαθή και κεντρώα πολιτική, η οποία είχε ως στόχο την σταθερότητα και την οικονομική ανάκαμψη. Η προσπάθεια αυτή απέτυχε, κυρίως λόγω των παρασκηνακών ενεργειών που συντάρασαν την τότε ελληνική κοινωνία. Αποτέλεσμα, ήταν στις εκλογές του Μαρτίου του 1946, η Αριστερά να απέχει παρά τις συστάσεις της ΕΣΣΔ και η φιλομοναρχική Δεξιά να θριαμβεύσει. Το φθινόπωρο του ίδιου έτους, επέστρεψε μετά από ένα νόθο δημοψήφισμα ο βασιλιάς και η φιλελεύθερη κυβέρνηση αδυνατούσε να ελέγξει τα τεκταινόμενα στην επαρχία, εκεί όπου αντικομμουνιστικές ομάδες, είχαν ουσιαστικά την εξουσία στα χέρια τους. Οι συμβουλές των Βρετανών για μετριοπάθεια δεν εισακούστηκαν και έτσι ξεκίνησε το λεγόμενο «αντάρτικο». Οι αριστεροί, ένιωθαν διωκόμενοι και εγκατέλειπαν τα σπίτια τους για να σωθούν, δημιουργώντας έτσι στα τέλη του 1946, ομάδες σε βουνά της Πελοποννήσου και της Στερεάς Ελλάδας.

Οι ομάδες αυτές, δημιούργησαν τον Δημοκρατικό Στρατό, ουσιαστικά την εξέλιξη και διάδοχο του ΕΛΑΣ, ο οποίος, αρχικά, σημείωσε αρκετές επιτυχίες εναντίον του ανασυγκροτούμενου Εθνικού Στρατού. Όμως η Βρετανική και αργότερα Αμερικανική βοήθεια σε πολεμικό υλικό κυρίως, σε συνδυασμό με την αναβάθμιση του Εθνικού Στρατού και την έλλειψη τροφίμων και πολεμικών υλικών του Δ.Σ, είχε ως αποτέλεσμα την ολοκληρωτική επικράτηση τον Αύγουστο του 1949 του Εθνικού

Στρατού. Ο τακτικός στρατός επικράτησε πλήρως του ανταρτοπόλεμου, όταν ο τελευταίος εξελίχθηκε σε συμβατική στρατιωτική σύγκρουση. Τέλος, το 1948 η διαφωνία Τίτο-Στάλιν ήταν το τελικό χτύπημα για το Δ.Σ., μιας και ο Τίτο ήταν ο κύριος υποστηρικτής του. Το 1948, επίσης, περίπου 25.000 παιδιά διέσχισαν τα βόρεια σύνορα της χώρας για να εγκατασταθούν σε παιδικούς σταθμούς της Ανατολικής Ευρώπης, ενώ 14.000 τοποθετήθηκαν σε «παιδουπόλεις» εντός της ελληνικής επικράτειας υπό την προστασία της Βασίλισσας Φρειδερίκης. Το θέμα της εκκένωσης των παιδιών από την εμπόλεμη ζώνη αποτέλεσε και αποτελεί ένα από τα κυριότερα πεδία ιδεολογικής διαμάχης (Βαν Μπούσχοτεν, Ρ. 2008 σελ. 131). Το κλίμα τρομοκρατίας και ο ηθικός πανικός που δημιούργησε η παραπάνω ενέργεια, και η οποία βασίστηκε σε αφηγήσεις πραγματικών περιστατικών και φήμες μεταφέρεται από γενιά σε γενιά, ως μετά-μνήμη (postmemory) (Timothy Ashplant σε επιμέλεια Βαν Μπούσχοτεν, Ρ. 2008 σελ. 133). Χαρακτηριστικό παράδειγμα, το έργο του Nicholas Gage, ο οποίος αποτύπωσε την προσωπική ιστορία από τον εμφύλιο πόλεμο και τη θυσία της μητέρας του, ώστε να σωθεί ο ίδιος. Προξένησε τέτοιο συζήτηση γύρω από την πλοκή και τα πολιτικά/ προπαγανδιστικά του κίνητρα, ώστε μέχρι και ο τότε Αμερικανός Πρόεδρος Reagan, είχε δηλώσει ότι το κινηματογραφικό έργο *Ελένη* ήταν η αφορμή να κερδίσει τον Ψυχρό Πόλεμο (Βαν Μπούσχοτεν, Ρ. 2008 σελ. 262-263). Μετά και την επικράτηση του Εθνικού Στρατού, στα όρη του Γράμμου και του Βιτσίου, χιλιάδες μέλη του Δ.Σ. κατέφυγαν στα βόρεια σύνορα, πέρα από την Ελληνική επικράτεια, άλλοι στάλθηκαν εξορία και άλλοι φυλακίστηκαν στην ηπειρωτική χώρα.

Από το 1950 και μετά το τέλος του εμφυλίου πολέμου επικράτησε ειρήνη, αν και είναι δύσκολο η τότε ελληνική κοινωνία, να κατανοήσει το ρόλο της, μετά και τη συντριβή της ελπίδας και των προσδοκιών της, μετά και το τέλος ενός αδελφοκτόνου πολέμου (Κασταναράς, 2003). Σημαντική προσπάθεια στο να σβήσουν τα μίσση και τα πάθη του Εμφυλίου διχασμού, έγινε τη δεκαετία του 1980 μέσα από την αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης και την ιστορική συνεργασία/ συγκυβέρνηση Δεξιάς και Αριστεράς στα τέλη της δεκαετίας αυτής. Η εθνική αντίσταση αναγνωρίστηκε με την ψήφιση του νόμου 1285/ 1982 στις 23 Αυγούστου του 1982 από το ΠΑΣΟΚ και το ΚΚΕ (Βαν Μπούσχοτεν, Ρ. 2008 σελ. 297). Σύμφωνα με τον Ευάγγελο Γιαννόπουλο, «η αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης, αποτέλεσε μια νέα Καζέρτα, μια νέα Βάρκιζα»

(Βαν Μπούσχοτεν, Ρ. 2008, 303). Η συγκατοίκηση/ συνεργασία της Νέας Δημοκρατίας με την Αριστερά στην κυβέρνηση Τζανετάκη το 1989, ουσιαστικά ανάγκασε πολλά στελέχη της Δεξιάς που δεν ψήφισαν την αναγνώριση της Εθνική Αντίστασης, «να ρίξουν νερό στο κρασί τους», αν και πάντα κάποιος ακραιφνής βουλευτής της Δεξιάς είναι παρών σε εκδήλωση μνήμης στο Βίτσι (Βαν Μπούσχοτεν, Ρ. 2008, 323). Ουσιαστικά η παραπάνω συγκατοίκηση, έστω και για μικρό χρονικό διάστημα, στην διακυβέρνηση της χώρας ήταν αρκετή -τουλάχιστον σε πολιτικό επίπεδο- να περιοριστούν στο ελάχιστο τα μίσση και τα πάθη του εμφυλίου με εκατέρωθεν υποχωρήσεις και δηλώσεις καλής θελήσεως.

Σήμερα, όμως τα κατηγορώ του εμφυλίου πολέμου και η ρητορική επανέρχονται. Ίσως ο επίλογος του μυθιστορήματος του Ξενόπουλου, «Η Τιμή του Αδελφού», αντικατοπτρίζει πλήρως το σύγχρονο πολιτικό κλίμα που δημιουργείται [...] *πιάστε με! ...ξεφώνιζε, αφού για να απολογηθώ έπρεπε να μουν κατηγορούμενος, ας είναι. Όπως, όμως, προέτρεπε ο Μπετόβεν, «κάνε πάντα όσο μπορείς το καλό. Προ πάντων αγάπα την ελευθερία. Και ένα θρόνο αν σου δώσουν ακόμα, ποτέ μην προδώσεις την αλήθεια»* και αυτός είναι ο ρόλος του ερευνητή και της Ιστορίας (Μάργαρης, 1982, σελ. 5).

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΚΑΙ Η ΡΗΤΟΡΙΚΗ ΤΗΣ

Η Χρυσή Αυγή, αυτοπροσδιορίζεται, ως είναι ένα Κίνημα Λαϊκό και Εθνικιστικό, με δομές, αρχές και θέσεις. Δραστηριοποιείται ενεργά στην πολιτική ζωή της χώρας από τα μέσα της δεκαετίας του '90, έχοντας λάβει μέρος στις ευρωεκλογές (1994, 2009) και στις εθνικές εκλογές (1996, 2009). Στις 7 Νοεμβρίου του 2010 η Χρυσή Αυγή συμμετείχε στις δημοτικές εκλογές. Στην πρόσφατη εκλογική αναμέτρηση της 17ης Ιουνίου 2012 έλαβε ποσοστό 7% και εξέλεξε 18 βουλευτές. Στον επίσημο διαδικτυακό ιστότοπο της, η Χρυσή Αυγή, αναφέρει μεταξύ άλλων: *«Το Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημα της Χρυσής Αυγής βρίσκεται στην πρώτη γραμμή του αγώνα ενάντια στο εθνοκτόνο Μνημόνιο και στο αμαρτωλό καθεστώς των κομμάτων του πολιτικού κατεστημένου. Ενάντια στην πληθυσμιακή αλλοίωση, με τα εκατομμύρια λαθρομετανάστες, και την διάλυση της Ελληνικής κοινωνίας που προωθούν τόσο τα κόμματα της συγκυβέρνησης όσο και της λεγόμενης αριστεράς. Προτείνει μια Εθνική πολιτική για την έξοδο από την κρίση που επιβλήθηκε στην πατρίδα μας. Αγωνίζεται για μια Ελλάδα που να ανήκει στους Έλληνες»*.⁹

Η Χρυσή Αυγή, εμφανίστηκε στην πολιτική ζωή του τόπου, τον Δεκέμβριο του 1980 ως έντυπο, το οποίο και είχε εκδοθεί με ευθύνη του αρχηγού και γενικού γραμματέα της μέχρι και σήμερα, Νίκου Μιχαλολιάκου. Παρά τα ναζιστικά σύμβολα, τη στρατιωτική πειθαρχία και τις έντονα εθνικιστικές, ρατσιστικές, αντισημιτικές της θέσεις, η Χρυσή Αυγή, άρχισε να απασχολεί εντόνως ως φαινόμενο την ελληνική κοινωνία, μετά την είσοδό της στο τέλος της δεκαετίας του 2000 στο Δημοτικό Συμβούλιο του Δήμου Αθηναίων. Ο χαρακτηριστικός ναζιστικός χαιρετισμός του γενικού γραμματέα της Νίκου Μιχαλολιάκου στην συνεδρίαση του Δημοτικού Συμβουλίου της Αθήνας, στις 17/01/2011, ήταν η αρχή της ρητορικής παρελθόντων ετών, και όχι μόνο, που θα ακολουθούσε. Χαρακτηριστικό του κλίματος που δημιούργησε και προσπαθεί να εδραιώσει το ναζιστικό μόρφωμα της Χρυσής Αυγής, είναι η ομιλία που εκφώνησε, ο Κώστας Μάρκου, Αναπληρωτής Καθηγητής στο Ιατρικό Τμήμα του Πανεπιστημίου της Πάτρας, την Παρασκευή 13 Δεκεμβρίου 2013

---

⁹ <http://www.xryshaygh.com/index.php/kinima#ixzz305qxNOhP> προσπελάστηκε στις 27/03/2014.

στα Καλάβρυτα, κατά την επέτειο των 70 ετών από τη καταστροφή της Πόλης και τη σφαγή 700 ανδρών από τα ναζιστικά στρατεύματα κατοχής.¹⁰

«Πένθιμα κτυπούν πάντοτε σαν σήμερα οι καμπάνες στον Καλαβρυτινό χώρο. Έχουν περάσει 70 χρόνια από το τραγικό γεγονός του Δεκεμβρίου 1943. Έχουν εισέλθει στη ζωή δύο γενεές και εκκολάπτεται η τρίτη γενεά απογόνων των 700 περίπου εκτελεσθέντων από τη Βέρμαχτ και τους εγχώριους συνεργάτες τους, ανδρών και αγοριών κατοίκων της περιοχής των Καλαβρύτων.[...]Ο φασισμός και ο ναζισμός λειτουργεί ως ιδεολογία με μύθους και προλήψεις και αντιπαραβάλλει το ένστικτο στη λογική. Οι αντι-πνευματικές απόψεις της στηρίζονται σε μυθοποιήσεις: η μυθολογία της δράσης, η μυστικιστική προσέγγιση του αίματος, του έθνους, του αρχηγού και η αδιάκοπη μυθοποίηση της ιστορίας. Ο υποδειγματικός ναζιστής πρέπει να προσπερνά τη συγκίνηση που προκαλείται στο μέσο άνθρωπο από γεγονότα και τον επηρεάζουν συναισθηματικά. Έφταιξε άραγε, όπως συχνά ακούγεται, η γνωστή γερμανική ιδιοσυγκρασία για την ανάπτυξη αυτού του φαινομένου; Δανείζομαι την απάντηση που έδωσε ο Ιάκωβος Καμπανέλλης πριν από 10ετίες: «Ο ναζισμός δεν άρχισε με τον Χίτλερ, γι' αυτό και δεν τον πήρε μαζί του. Δεν εμφανίστηκε μόνο στη Γερμανία, γι' αυτό και δεν επανεμφανίζεται μόνο εκεί. Αλλά παντού όπου ουσιαστικά τον τρέφουν κοινωνικά προβλήματα. Και ο κίνδυνος τώρα δεν είναι η εμφάνιση ενός νέου Χίτλερ και η σπορά ενός άλλου μεγάλου πολέμου. Ο κίνδυνος είναι η αδιαφορία για τα αίτια που αναγεννούν τον ναζισμό και εν συνεχεία η απάθεια και η ανοχή για ένα φαινόμενο που μπορεί να εξελιχθεί σε μαζική διανοητική μόλυνση.

Οι μεγάλοι πόλεμοι δεν αρχίζουν στα πεδία των μαχών, ούτε οι ολέθριες πολιτικές ιδεολογίες ξεκινούν από μαζικές συγκεντρώσεις, σε πλατείες. Αρχίζουν ανύποπτα στους χώρους της καθημερινής μας ζωής, ξεκινούν ακόμη και μέσα απ' το ίδιο μας το σπίτι». Με άλλα λόγια ο καθένας από μας μπορεί να γίνει ναζιστής και φασίστας, αρκεί να δημιουργηθούν οι κατάλληλες συνθήκες κοινωνικές, ιδεολογικές, πολιτικές, οικονομικές ακόμα και ψυχολογικές. Ο καθένας ως άτομο, αλλά και ως κοινωνία. Είναι λοιπόν αναπόφευκτο να εμφανίζεται το φαινόμενο ακόμα και τώρα στο ξεκίνημα του 21ου αιώνα; Τελικά η ανθρωπότητα δεν κινείται πάντα προς την πρόοδο,

---

¹⁰ <http://tvxs.gr/news/san-simera/kalabryta-1943-i-gennisi-kai-i-mnimi-toy-teratos-toy-kosta-b-markoy> προσπελάστηκε στις 06/04/2014.

όπως διατείνεται ο διαφωτισμός, αλλά ανακυκλώνει τα πάθη της; Την απάντηση έδωσε ο Μάνος Χατζηδάκις πριν περίπου 20 χρόνια: «Ο Νεοναζισμός, ο φασισμός, ο ρατσισμός και κάθε αντικοινωνικό και αντιανθρώπινο φαινόμενο συμπεριφοράς δεν προέρχεται από ιδεολογία, δεν περιέχει ιδεολογία, δεν συνθέτει ιδεολογία. Είναι η μεγεθυμένη έκφραση - εκδήλωση του κτήνους που περιέχουμε μέσα μας χωρίς εμπόδιο στην ανάπτυξή του, όταν κοινωνικές ή πολιτικές συγκυρίες συντελούν, βοηθούν, ενισχύουν τη βάρβαρη και αντιανθρώπινη παρουσία του. Ο φασισμός στις μέρες μας φανερώνεται με δύο μορφές. Ή προκλητικός, με το πρόσχημα αντιδράσεως σε πολιτικά ή κοινωνικά γεγονότα, ή παθητικός μες στον οποίο κυριαρχεί ο φόβος για ότι συμβαίνει γύρω μας. Ανοχή και παθητικότητα λοιπόν. Κι έτσι εδραιώνεται η πρόκληση. Με την ανοχή των πολλών. Νεοναζισμός δεν είναι οι άλλοι. Είναι οι μισητοί δολοφόνοι, που βρίσκουν όμως κατανόηση από τις δικωτικές αρχές λόγω μιας περίεργης αλλά όχι και ανεξήγητης συγγενικής ομοιότητας. Είναι εκείνοι που τους έχουν συνηθίσει οι αρχές και οι κυβερνήσεις, σαν μια πολιτική προέκτασή τους ή σαν μια επιτρεπτή αντίθεση, δίχως ιδιαίτερη σημασία που να προκαλεί ανησυχία. Η μόνη αντίβίωση για την καταπολέμηση του κτήνους που περιέχουμε είναι η Παιδεία. Η αληθινή παιδεία. Και όχι η ανεύθυνη εκπαίδευση και η πληροφορία χωρίς κρίση και χωρίς ανήσυχα αμφισβητούμενη συμπερασματολογία. Η παιδεία που δεν εφησυχάζει ούτε δημιουργεί αυταρέσκεια στον σπουδάζοντα, αλλά πολλαπλασιάζει τα ερωτήματα». Συμπληρώνω εγώ: Η διδασκαλία της Ιστορίας στα σχολεία όχι μόνο δεν πρέπει να περιορισθεί σε απλή έκθεση γεγονότων, όπως εισηγούνται ορισμένοι, αλλά πρέπει να επεκταθεί σε κριτική θεώρηση τους. Τότε μόνο θα αποφευχθούν οι εύκολες αρχέτυπες συμπερασματολογίες και οι νέοι θα εφοδιασθούν με γνώση, το κύριο και φοβερό όπλο της δημοκρατίας και του ανθρωπισμού.

[...] Σήμερα δεν πενθούμε με την έννοια του συναισθηματικού τραύματος που μας προκάλεσε ένα τραγικό γεγονός. Σήμερα μνημονεύουμε. «Με μια μνήμη που όπου και να την αγγίξεις πονάει». Στα 70 τελευταία χρόνια η θύμηση κατακλύζεται από τις τραυματικές ατομικές μνήμες, από τις επίσημες μνήμες, από τις ανεπίσημες και υπόγειες μνήμες και από τις συλλογικές μνήμες. Διαδοχικά, κάθε ιστορική περίοδος προτάσσει διαφορετικές εκδοχές των γεγονότων. «Οι πόλεμοι της μνήμης» είναι παρόντες. Ο ιστορικός Α. Λιάκος γράφει για τη Δημόσια Ιστορία ότι «καθώς μεταβάλλεται το εκάστοτε παρόν, μεταβάλλεται μαζί και το εκάστοτε παρελθόν, γιατί μεταβάλλονται τα ζητούμενα της ιστορίας». Ο δε Τζ. Όργουελ στο περίφημο βιβλίο του «1984» λέει:

«Όποιος ελέγχει το παρόν, ελέγχει το παρελθόν. Όποιος ελέγχει το παρελθόν, ελέγχει το μέλλον».[...]Η Ιστορία δεν έχει γραφτεί ακόμα με τέτοιο τρόπο που να μην προσφέρει σε κανένα τη δυνατότητα «ελέγχοντας το παρελθόν, να εξουσιάζει το μέλλον». Στις μέρες μας η έρευνα άρχισε να κινείται στη καταγραφή των λεπτομερειών και την αναδίφηση των αρχείων, με σκοπό να ξαναγραφεί και πάλι η ιστορία.

Το σήμερα όμως επανέρχεται σαρκαστικά και προκαλεί. Οι εξελίξεις των τελευταίων 3 ετών στην πατρίδα μας και οι δύσκολες ώρες που περνά η ελληνική κοινωνία φέρνουν στο προσκήνιο για μια ακόμα φορά το παρελθόν. Και τίθεται με ένταση το συνεχές ζητούμενο: Το παρελθόν θα γίνει αντικείμενο χρήσης και με ποιες σκοπιμότητες; Ή θα αντληθούν συμπεράσματα και θα αναληφθούν πρωτοβουλίες που θα στήσουν ανάχωμα στην επανάληψη του φαινομένου. Οι κατάλληλες συνθήκες, κοινωνικές, ιδεολογικές, πολιτικές, οικονομικές ακόμα και ψυχολογικές δημιουργήθηκαν.

Την ευθύνη φέρουν πρωτίστως οι κρατούντες. Δυστυχώς, χρειάστηκε να υπάρξουν και ανθρώπινα θύματα για να αφυπνιστούν οι συνειδήσεις και να κινητοποιηθούν πολιτικοί και πολίτες απέναντι στις ναζιστικές απόψεις και εκδηλώσεις. Τίποτα παρόμοιο δεν είχε συμβεί όταν βλέπαμε τα αλληπάλληλα ρατσιστικά εγκλήματα με στόχο μετανάστες, να περνούν στα «ψιλά» της ειδησεογραφίας. Την ευθύνη αυτή φέρει και η κοινωνία όσο κι αν αυτή η διαπίστωση προκαλεί μελαγχολικές σκέψεις για το επίπεδο της δημοκρατίας μας. Ακόμα και έτσι όμως, νομίζω ότι τώρα άλλαξαν τα πράγματα. Λες και ξαφνικά έσπασε το κέλυφος που ποικιλοτρόπως προστάτευε και ενίσχυε τόσα χρόνια, ηθικά και υλικά, τη δράση μιας ναζιστικής συμμορίας. Φάνηκε η πραγματική εγκληματική της φύση. Μια προστασία και ενίσχυση που προερχόταν ακόμα και από θιασώτες του Ευρωπαϊκού πνεύματος η και από πνευματικούς ηγέτες που είχαν χρέος να διδάσκουν την αγάπη. Για πρώτη φορά τώρα εκδηλώνεται τόσο καθολικό το αίτημα αντιμετώπισης της δράσης της και δεν ακούγονται παρά μόνο αδύναμες οι φωνές που επιχειρούν να καλύψουν τα εγκλήματά της είτε πίσω από τις ευθύνες των κυβερνώντων, είτε αντισταθμιστικά με άλλα εξίσου αποτρόπαια εγκλήματα. Ευθύνες που φυσικά υπάρχουν, αλλά είναι εντελώς άλλης τάξης. Τα Καλάβρυτα ως τόπος μαρτυρίου με παγκόσμιο συμβολισμό, η κοινωνία και η Πολιτεία συνολικά, έχουν το χρέος να διασώσουν αυτή την ιστορική μνήμη και να ενδυναμώσουν την ιστορική συνείδηση προς όφελος της ειρήνης και των δικαιωμάτων των ανθρώπων και των

λαών. [...] Φαίνεται, ότι ο ατομικός πόνος βιώνεται διαφορετικά στα πλαίσια του συλλογικού πόνου. Υποσυνείδητοι αμυντικοί μηχανισμοί αναδύονται στην επιφάνεια και θωρακίζονται τον καθένα κάνοντας τον κομμάτι ενός πολυκυτταρικού οργανισμού που επιφορτίζεται και σηκώνει την «όλη» συμφορά. Οι ίδιοι μηχανισμοί άλλωστε λειτουργούν και κατά την εκδήλωση πράξεων ανδρείας. Έτσι ακριβώς δεν είπε και ο Περικλής πριν 2500 χρόνια στον «Επιτάφιο», μπροστά στα άψυχα σώματα των πρώτων νεκρών του Πελοποννησιακού Πολέμου; «Των πολλών ο θάνατος, ουκ ἔστιν θάνατος».

ΕΠΙΛΟΓΟΣ & ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ο ελληνικός εμφύλιος πόλεμος, έληξε με την κατάληψη του Κάμενικ στις 30 Αυγούστου 1949 από τον Εθνικό Στρατό, ενώ το πρωί της 17ης Οκτωβρίου του 1949, η εξόριστη πλέον «Προσωρινή Δημοκρατική Κυβέρνηση» των ανταρτών έδωσε τέλος στις εχθροπραξίες με διάγγελμα που μεταδόθηκε από ραδιοσταθμό του Βουκουρεστίου. Στο διάγγελμα αυτό, μεταξύ άλλων, αναφέρονται και τα εξής¹¹:

«Ο ΔΣΕ δεν κατέθεσε τα όπλα, μονάχα τα έθεσε παρά πόδα. Υποχώρησε μπροστά στην τεράστια υλική υπεροχή που συγκέντρωσαν οι ξένοι καταχτητές ενισχυμένοι απ' την τιτοϊκή αποστασία και προδοσία που τον χτύπησε πιασώπλατα. Μα ο ΔΣΕ δεν λύγισε και δεν συντρίφτηκε. Παραμένει ισχυρός με ακέραιες τις δυνάμεις του. Σταμάτησε την αιματοχυσία για να σώσει την Ελλάδα από την ολοκληρωτική εκμηδένιση και τα συμφέροντα του τόπου τα έβαλε πάνω απ' όλα. Οι δυνάμεις μας στο Βίτσι και το Γράμμο σταμάτησαν τον πόλεμο για να διευκολύνουν την ειρήνευση στην Ελλάδα. Αυτό δεν σημαίνει συνθηκολόγηση. Σημαίνει απόλυτη προσήλωση στο συμφέρον της πατρίδας, που δε θέλαμε να δούμε ολοκληρωτικά κατεστραμμένη».

Λίγες δεκαετίες αργότερα, κι ενώ τα μίσση και τα πάθη του Εμφύλιου σπαραγμού είχαν αρχίσει να αναβιώνουν κατά τη διάρκεια της επταετίας της δικτατορίας (1967-1974), ουσιαστικά έληξε με την νέα «Συνθήκη της Βάρκιζας», (αν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τον όρο αυτό) κατά τη διάρκεια της συγκυβέρνησης Δεξιάς και Αριστεράς το 1989. Οι σύγχρονες κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές συνθήκες εκκόλαψαν σταδιακά του αυγό του φιδιού, με αποτέλεσμα η είσοδος της Χρυσής Αυγής στο Ελληνικό Κοινοβούλιο μέσα από την ψήφο του ελληνικού λαού, να νομιμοποιεί την εμφυλιακή ρητορική της. Αποτέλεσμα, να έχει αρχίσει να δημιουργείται ένα νοσηρό κλίμα εμφυλιακής σύγκρουσης το οποίο σε συνδυασμό με τις οικονομικές συνθήκες της εποχής έχουν επαναφέρει στο προσκήνιο τον Εμφύλιο Πόλεμο, για τον οποίο η Χρυσή Αυγή επιδιώκει διακαώς να αναλάβει το ρόλο του θεματοφύλακα. Η Χρυσή Αυγή, επιδιώκει να δημιουργήσει ή ορθότερα να

---

¹¹ «Ο "Τρίτος Γύρος" έληξε», εφημερίδα *Ελευθερία*, 18/10/1949.

αποκαταστήσει την αλήθεια και δώσει ένα δικό της επίλογο στον εμφύλιο πόλεμο. Οι αντεγκλήσεις από μερίδα της Αριστεράς, επιτείνουν το πρόβλημα, με αποτέλεσμα στη ρητορική της Χρυσής Αυγής να κυριαρχεί πλέον ο ελληνικός εμφύλιος πόλεμος της δεκαετίας του 1940.

Σε αυτή την προσπάθεια βασικό πυλώνα έχει την παιδεία, μιας και ακόμα και το σύγχρονο εκπαιδευτικό σύστημα μας χωρίζει είτε εν γνώσει είτε εν αγνοία μας σε δίπολα «εμείς και οι άλλοι». Μέσα στην τάξη, στο διάλειμμα, στις αθλοπαιδιές είμαστε χωρισμένοι στο εμφυλιακό δίπολο, ή εμείς ή αυτοί! Το δίπολο των ημερών μας είναι μνημόνιο ή όχι, Ευρώπη ή όχι, δραχμή ή Ευρώ. Ο ελληνικός εμφύλιος σπαραγμός, υπάρχει δυνητικά άλλοτε ως μικρόβιο διχόνοιας και άλλοτε ως πλουραλισμός στην ελληνική κοινωνία η οποία από τα σπάργανά της έχει να αντιμετωπίσει τη σοφή ρήση που λέει ο λαός μας: «Δύο Έλληνες, τρεις γνώμες». Για να αποφευχθεί η κοινωνική διάλυση, οφείλουμε ως έθνος, ως λαός, ως άτομα να σταματήσουμε να επιβεβαιώνουμε τη φράση του Hobbs, ότι ο άνθρωπος είναι για τον άλλον άνθρωπο θηρίο. Συνεχώς αναζητούμε για τα προβλήματά που μας ταλανίζουν το «τις πταίει;» και ειδικότερα στη σημερινή κοινωνία της πολυεπίπεδης ύφεσης. Γιατί αναζητούμε αιτίους και όχι αίτια, αποδιοπομπαίους τράγους και κατόπιν από μηχανής θεούς. Οι προηγμένοι λαοί κατά τον Καργάκο φρόντισαν, μελετώντας βαθιά το παρελθόν, να διαμορφώσουν βαθειά ιστορική συνείδηση, ενώ εμείς αντίθετα περιοριστήκαμε σε μια φραστική/ επιδερμική, με αποτέλεσμα να κυριαρχεί η εμφυλιακή ρητορική της Χρυσής Αυγής. Η Χρυσή Αυγή είναι απλά το μόρφωμα εκείνο που γέννησε το μίσος που κυοφορούσε η ελληνική κοινωνία δεκαετίες τώρα. Ο Έλληνας πιστεύει στη μοναδικότητά του ιδίου και τον ιδεών του κι αφού κάθε μονάδα λειτουργεί πάνω στη βάση του «εγώ» και όχι του «εμείς», η σύγκρουση και ο διχασμός είναι φυσικό επακόλουθο.

Η παιδεία και προπάντων αυτή, και η ενεργοποίηση των πνευματικών ταγών, είναι το πρώτο βήμα προς τη σωστή κατεύθυνση. Η γνώση και η εμπειρία από τα λάθη του παρελθόντος, είναι το επόμενο βήμα. Η μία πλευρά έχει να επιδείξει τον Μελιγαλά και η άλλη τη Μακρόνησο, αλλά σε όσους λοιπόν προσπαθούν να επαναφέρουν μέσα από τη ρητορική τους τον εμφύλιο διχασμό, δεν έχουμε παρά να δηλώσουμε όπως αναφέρει χαρακτηριστικά και ο Καργάκος ότι, *«Εγώ, παιδί του Εμφυλίου, φοβάμαι εμφύλιο στην Ελλάδα. Γι' αυτό είμαι διατεθειμένος, όπως ο*

*Μακρυγιάννης στο Ζαΐμη, να δηλώσω στους πολιτικούς μας: «Εγώ κρέας για εμφύλιο δεν πουλώ».*¹²

Τέλος, σε όσους είναι δύσπιστοι για την έξοδό μας από αυτό το κοινωνικό, οικονομικό και πολιτικό τέλμα, δεν έχουμε παρά να θυμηθούμε τα λόγια του νομπελίστα ποιητή μας Οδυσσέα Ελύτη «...σε ευλογημένη μέρα βγάζει το κακό, σε δημοσιά πλατιά το στενοσόκακο»!

---

¹² <http://www.sarantoskargakos.gr/content/%CE%B5%CE%B3%CF%8E-%CE%BA%CF%81%CE%AD%CE%B1%CF%82-%CE%B3%CE%B9%CE%B1-%CE%B5%CE%BC%CF%86%CF%8D%CE%BB%CE%B9%CE%BF-%CE%B4%CE%B5%CE%BD-%CF%80%CE%BF%CF%85%CE%BB%CF%8E?page=0,2>, προσπελάστηκε στις 19/03/2014.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ & ΠΗΓΕΣ

Αντωνοπούλου, Μ. (1991). Θεωρία και ιδεολογία στην σκέψη των κλασικών της κοινωνιολογίας. Αθήνα: Παπαζήση.

Βαν Μπούσχοτεν Ρ. (Συλλογικό Έργο) (2008). Μνήμες και λήθη του Ελληνικού Εμφυλίου Πολέμου, Δίκτυο για την μελέτη των Ελληνικών Εμφυλίων Πολέμων, Αθήνα: Επίκεντρο.

Βαρδινογιάννης, Β. (1982). Σ.Φ.Α. Μακρόνησος, Οχτώβρης 1948-Μαης 1949. Αθήνα: Θεμέλιο.

Βλάχος Α. (1998). Θουκυδίδου Ιστορία του Πελοποννησιακού Πολέμου, 1998. Αθήνα: Εστία.

Εφημερίδα «Δημοκρατία», 28/10/2011, Αι θυσίες του Ελληνικού λαού εις τον Β΄ Παγκόσμιον Πόλεμον του αρχιτέκτονα Κωνσταντίνου Δοξιάδη, όπως παρουσιάστηκε στην Κοινωνία των Εθνών (Ο.Η.Ε.) το 1945.

Ιωσηφίδη, Θ. (Επιμελητής) (2007). Κοινωνιολογία, οι βασικές έννοιες. Αθήνα: Κριτική.

Κασιούρα Δ. (1983). Σύντομο Κοινωνικοπολιτικό Λεξικό. Αθήνα: Σύγχρονη Εποχή.

Κασταναράς Ι.(Επιμελητής) (2003). Μετά τον πόλεμο, Η ανασυγκρότηση της Οικογένειας, του έθνους και του κράτους στην Ελλάδα, 1943-1960. Αθήνα: Αλεξάνδρεια.

Λιναρδάτος Σ. (1977). Από τον Εμφύλιο στη Χούντα τόμος Α΄, 1949-1952. Αθήνα: Παπαζήση.

Μάργαρη Ν. (1982). Η Ιστορία της Μακρονήσου, Μέρος Πρώτο. Αθήνα: Δωρικός.

Μιλλιέξ Ρ. (1982). Ημερολόγιο και Μαρτυρίες του Πολέμου και της Κατοχής. Αθήνα: Θεμέλιο.

Ξερόπουλος Γρ. (1984). Η Τιμή του Αδελφού. Αθήνα: Αδελφοί Βλάσση.

Πανούσης Γ. (2007). Εγκληματογενείς Κίνδυνοι και Εγκληματογόνοι Κίνδυνοι. Αθήνα: Νομική Βιβλιοθήκη.

Πανούσης Γ. (επιμελητής) (2008). Επικίνδυνα Παιδιά ή Παιδιά σε Κίνδυνο; Αθήνα: Lector.

Παπαγεωργίου Κ. (1984). Η Αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης 1941-1944, Χρονικό από τα Πρακτικά της Βουλής. Αθήνα: Ιδιωτική.

Παπαχελάς Α. (1997). Ο βιασμός της Ελληνικής Δημοκρατίας, Ο Αμερικανικός Παράγων, 1947-1967. Αθήνα: Εστία.

Ραυμόν Α. (1994). Η Εξέλιξη της Κοινωνιολογικής Σκέψης, Τόμος Β'. Αθήνα: Γνώση.

Σαράφη Μ. (1982). Από την Αντίσταση στον Εμφύλιο Πόλεμο. Αθήνα: Νέα Σύνορα.

Σβωρόνος Ν. (Συλλογικό Έργο) (1984). Η Ελλάδα στη δεκαετία 1940-1950, Ένα Έθνος σε κρίση. Αθήνα: Θεμέλιο.

Τσαούσης, Δ.(Επιμελητής) (2002). Κοινωνιολογία. Αθήνα: Gutenberg

Φεραρότι Φ. (επιμελητής) (αχρονολόγητο). Οι κλασικοί της Κοινωνιολογίας. Αθήνα: Οδυσσέας.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Βακαλόπουλου Α. (2000). Νέα Ελληνική Ιστορία, 1204-1985. Θεσσαλονίκη: Βάνιας.

Βερέμης Θ. (Συλλογικό Έργο) (1991). Ο Φιλελευθερισμός στην Ελλάδα, Φιλελεύθερη Θεωρία και Πρακτική στην Πολιτική και στην Κοινωνία της Ελλάδος. Αθήνα: Εστία.

Βουρνάς Τ. (2013). Ιστορία της Νεώτερης και Σύγχρονης Ελλάδας, Ο εμφύλιος. Αθήνα: Πατάκη.

Γούναρης Β. (2007). Τα Βαλκάνια των Ελλήνων, Από το Διαφωτισμό έως τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Θεσσαλονίκη: Επίκεντρο.

Ζαούσης Α. (1992). Η Τραγική Αναμέτρηση, 1945-1949, Ο Μύθος και η Αλήθεια, τόμος Α΄. Αθήνα: Ωκεανίδα.

Καραποστόλης Β. (1999). Ο Πειρασμός του Ηρόστρατου, Περί Ηθών και Αισθημάτων. Αθήνα: Αλεξάνδρεια.

Λιναρδάτος Σ. (1978). Από τον Εμφύλιο στη Χούντα τόμος Β΄, 1952-1955. Αθήνα: Παπαζήση.

Λιναρδάτος Σ. (1978). Από τον Εμφύλιο στη Χούντα τόμος Γ΄, 1955-1961. Αθήνα: Παπαζήση.

Μολυβάς Γ. (2005). Η Πολιτική Φιλοσοφία της Εποχής μας, Μία Εισαγωγή (Μετάφραση από Kymlicka W.) Αθήνα: Πόλις.

Σαράφη Σ. (1984). Ο ΕΛΑΣ. Αθήνα: Γλάρος.

Σταυριανός Λ. (1977). Η Ελλάδα σε Επαναστατική Περίοδο, Σαράντα Χρόνια Αγώνες. Αθήνα: Κάλβος.

Σταματόπουλος Τ. (1979). Ο Εσωτερικός Αγώνας. Αθήνα: Κάλβος.

ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΕΣ

<http://tvxs.gr/>

<http://www.kar.org.gr/>

<http://www.rednotebook.gr/>

<http://www.sarantoskargakos.gr/>

<http://www.xryshaygh.com/>

<https://athens.indymedia.org/>

<https://barikat.gr/>

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΑΝΑΦΟΡΩΝ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΟΥ ΙΣΤΟΤΟΠΟΥ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ ΣΤΟΝ ΕΜΦΥΛΙΟ ΠΟΛΕΜΟ

Στο παράρτημα αυτό, αποτυπώνονται αυτούσια, όλες οι αναφορές από μέρους της Χρυσής Αυγής στον ελληνικό εμφύλιο πόλεμο του 1944-1949, όπως αυτές έχουν αναρτηθεί στον επίσημο διαδικτυακό ιστότοπο της Χρυσής Αυγής (www.xryshaygh.com), και χωρίς το οπτικοακουστικό υλικό που τις συνόδευε.

Ακόμα ένα κομμουνιστικό έγκλημα: Το παιδομάζωμα¹³

(Ανάρτηση στο site της Χρυσής Αυγής: Πέμπτη, 6 Μαρτίου 2014 - 07:28)

1. Το δεύτερο παιδομάζωμα του 1948

Ο ανταρτοπόλεμος του 1947-1949 αναμφισβήτητα προξένησε πολλά δεινά στην Πατρίδα μας. Πέρα από τις τεράστιες οικονομικές ζημιές (σύμφωνα με επίσημα στοιχεία έφτασαν τα 15 δισεκατ. δρχ. της εποχής εκείνης), πέρα από τις αμέτρητες ανθρώπινες ζωές, που χάθηκαν, επανέλαβε και μια συγκλονιστική «εμπειρία» της Τουρκοκρατίας. Οι Έλληνες γονείς αντιμετώπισαν για μια ακόμη φορά τον φόρο αίματος που είχαν βιώσει οι ίδιοι και τα παιδιά τους πριν αρκετά χρόνια από τους βαρβάρους Τούρκους. Το 1948 όμως η ίδια τραγωδία επαναλήφθηκε από ομόθησκους και ομόγλωσσους, από ανθρώπους που έφεραν το όνομα Έλληνες! Είκοσι οχτώ χιλιάδες Ελληνόπουλα αρπάχτηκαν βίαια τον Μάρτιο του 1948 από Έλληνες κομμουνιστές αντάρτες και οδηγήθηκαν στις κομμουνιστικές Βαλκανικές χώρες(Βουλγαρία, Ρουμανία, Ουγγαρία, Τσεχοσλοβακία, Πολωνία, Ανατολ. Γερμανία, Αλβανία, Γιουγκοσλαβία). Είναι το περίφημο «Παιδομάζωμα» του σύγχρονου Ελληνισμού.

2. Η άποψη των κομμουνιστών

---

¹³ <http://www.xryshaygh.com/index.php/enimerosi/view/akoma-ena-kommounistiko-egklhma-to-paidomazwma#ixzz2y0lgrhMr> ανακτήθηκε στις 19 Μαρτίου 2014.

Οι κομμουνιστές ισχυρίστηκαν πως τα παιδιά αυτά δεν αρπάχτηκαν, αλλά κατέφυγαν μόνα τους στις γειτονικές χώρες ή φυγαδεύτηκαν από τους γονείς τους, για να αποφύγουν τις συνέπειες του εμφυλίου πολέμου. Ο πρόεδρος «της Κυβέρνησης της Ελεύθερης Ελλάδας» (των ανταρτών) «στρατηγός» Μάρκος Βαφειάδης, έγραφε στις 19-9-1948 σε υπόμνημά του προς τον Ο.Η.Ε. «Η απαθλίωση των παιδιών, η πείνα τους, η εγκατάλειψή τους στις αεροπορικές επιδρομές και στις στρατιωτικές επιχειρήσεις, υποχρέωσαν τους γονείς των παιδιών να τα στείλουν σε ασφαλή τόπο. Οι φιλανθρωπικές οργανώσεις των Λαϊκών Δημοκρατιών, δέχτηκαν με τη μεσολάβησή μας, να περιποιηθούν και να φιλοξενήσουν αυτά τα φτωχά θύματα...»(Γ. Μανούκα «Παιδομάζωμα», έκδ. Α΄ Αθήνα 1961, σελ. 93-94). Τα ίδια περίπου υποστήριζαν με αναφορές τους στον Ο.Η.Ε. και στον Διεθνή Ερυθρό Σταυρό και οι Λαϊκές Βαλκανικές Δημοκρατίες. Η Αλβανική Κυβέρνηση(19-7-1948) ισχυρίστηκε: «Η βοήθεια στα Ελληνόπουλα ήταν μια πράξη ανθρωπισμού» (United Nations, «Supplementary Report of the United Nations Special Committee on the Balkans Supplement, Paris 1948, σελ. 4). Η Γιουγκοσλαβική Κυβέρνηση δήλωσε: «Μεγάλος αριθμός από Ελληνόπουλα ζήτησε καταφύγιο στη Γιουγκοσλαβία για να αποφύγει τον «τρόμο στην Ελλάδα»(Supplement, σελ. 5). Η Βουλγαρική Κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι: «πήρε παιδιά για ανθρωπιστικούς λόγους, γιατί έχασαν τους γονείς τους από τις στρατιωτικές επιχειρήσεις στην Ελλάδα και ότι δεν είχαν αποχωριστεί από τις οικογένειές τους»(Supplement, N. York 1948, σελ. 20). Τέλος, και η ειδική επιτροπή του Ο.Η.Ε. διαπίστωσε: «Ραδιοφωνικές εκπομπές ανταρτών και βορείων χωρών ανακοίνωσαν ότι 12.000 παιδιά από περιοχές ελεγχόμενες από αντάρτες θα μετακομίζονταν προς τις βόρειες επαρχίες εξαιτίας: (α) ελλείψεως ευκολιών για εκπαίδευση στην περιοχή των ανταρτών, (β) κινδύνου πολέμου και πείνας και (γ) πολιτικής καταπίεσης».

Οι αντάρτες, καθώς συμπεραίνουμε από τις πιο πάνω επίσημες διακηρύξεις, θεωρούν πως αιτία της «φυγής» των παιδιών στις άλλες χώρες είναι 1) οι πολεμικές επιχειρήσεις, 2) το φάσμα της απειλούμενης πείνας, 3) η πολιτική καταπίεση και 4) η έλλειψη παιδείας. Είναι όμως αυτή η πραγματικότητα;

3. Η πραγματικότητα

Οι πιο πάνω κομμουνιστικοί ισχυρισμοί δεν είναι ακριβείς για τους εξής λόγους..

1) Οι πολεμικές επιχειρήσεις εκ μέρους του Εθνικού στρατού δεν είχαν σε καμία περίπτωση στόχο τον άμαχο πληθυσμό. Ακόμα περισσότερο ποτέ δεν έγιναν αντικείμενο εκδικήσεως παιδιά, ακόμα κι όταν οι γονείς τους είχαν ενεργό ανάμειξη στον ανταρτοπόλεμο. Αντίθετα παιδιά και μάλιστα βρέφη είχαν κακή μεταχείριση από αντάρτες. Αναφέρουμε χαρακτηριστικά είδηση του Μαΐου του 1948, σύμφωνα με την οποία στη θέση Παλιοβούνα της Γκιώνας βρέθηκαν πτώματα 40 βρεφών, τα οποία συμπεραίνεται από έκθεση συνεργείου ιατροδικαστών και μαρτυρίες ανταρτισσών ότι στραγγαλίστηκαν από τους αντάρτες (Εφημερ. Ακρόπολις, 11-5-1948).

2) Μονάχα οι συνηθισμένες σε τέτοιες περιστάσεις στερήσεις, και όχι πείνα, έπληξε τις περιοχές του ανταρτοπόλεμου. Αλλά μήπως οι συνθήκες διαβίωσης των παιδιών στις χώρες που μεταφέρθηκαν ήταν οι καλύτερες;

3) Τι προσήλωση μπορεί να είχαν στα «κομμουνιστικά δημοκρατικά ιδεώδη» παιδιά ηλικίας 3 έως 15 ετών; Στις ορεινές περιοχές που ζούσαν και με τις ασχολίες που είχαν τι ιδεολογική και πολιτική κατάρτιση μπορούσαν να αποκτήσουν; Εδώ, φυσικά, δεν αναφέρομαι στους λίγους, συγκριτικά, συνειδητούς αντάρτες που πήραν μαζί τα παιδιά τους.

4) Η εκπαίδευση των παιδιών στις ανταρτοκρατούμενες περιοχές, δεν ήταν φυσικά η ενδεδειγμένη. Αυτό οφείλεται στην κατάσταση που βρέθηκε η χώρα αμέσως μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, στις πολεμικές επιχειρήσεις του ανταρτοπόλεμου και στην εκδίωξη από τους αντάρτες των εθνικοφρόνων δασκάλων. Μήπως όμως, μπορεί να γίνει λόγος για πραγματική εκπαίδευση που τους παραχωρήθηκε στις λαϊκές Δημοκρατίες; Παραλείπω φυσικά, εδώ την περίπτωση των παιδιών 3-6 ετών, που δεν πήγαιναν στο σχολείο.

Υπάρχουν, όμως, αδιάσειστα στοιχεία που πείθουν πως η «φυγάδευση» των παιδιών στις γνωστές Βαλκανικές χώρες ήταν βίαιη και απέβλεπε σε συγκεκριμένους σκοπούς του Κ.Κ.Ε. Η βία ήταν άμεση ή έμμεση. Την διαπίστωση αυτή έκανε και η ειδική Ερευνητική Επιτροπή του Ο.Η.Ε.(Supplement A/574,σ. 30-31).

Επιβεβαιωτικό, επίσης, του γεγονότος είναι.. α) η συστηματικά σχεδιασμένη αρπαγή των παιδιών, καθώς διαπιστώθηκε και από Διεθνείς Οργανισμούς, β) η απόφαση του Ο.Η.Ε. να επιστραφούν τα απαχθέντα παιδιά στην Ελλάδα, και γ) οι ανυπέρβλητες, δυσκολίες που πρόβαλαν οι λαϊκές Δημοκρατίες στις διάφορες αποστολές του Ο.Η.Ε. και του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού, στις προσπάθειές τους να ερευνήσουν την αλήθεια και να επικοινωνήσουν με τα Ελληνόπουλα, που είχαν αρπαγεί.

4. Οι σκοποί των κομμουνιστών

Το Κ.Κ.Ε και όσοι κρύβονταν πίσω από αυτό, κατευθύνοντάς το, διέβλεπαν από τα τέλη του 1947 , αν όχι πιο πριν, πως ο ένοπλος «αγώνας» τους ήταν χαμένος και οι επιδιώξεις τους δεν θα πραγματοποιούνταν. Για αυτό φρόντισαν να κάνουν ότι μπορούσαν για να πετύχουν τουλάχιστον στο μέλλον το όνειρό τους, να κυριαρχήσουν στη χώρα. Έτσι, εκτός των άλλων, εφάρμοσαν και το παιδομάζωμα, αποβλέποντας στους πιο κάτω ειδικότερους στόχους..

α) Αποδυνάμωση των ακριτικών περιοχών από μια νέα γενιά, γαλουχημένη με ελληνικά Εθνικά Ιδεώδη.

β) Εξάρθρωση των καλλιεργειών και οικονομική δυσπραγία των περιοχών. Αυτό επισήμανε και κατήγγειλε η Ελλάδα και στον Ο.Η.Ε.(Supplement, A/574, σελ. 29)

γ) Δημιουργία φανατικών κομμουνιστών. Τα παιδιά στο Παραπέτασμα, μεταξύ άλλων διδάσκονταν: «Σαν αδέρφια παλεύουμε μαζί, Βουλγαρόπουλα, Αλβανόπουλα για λεύτερη ζωή. Δίνετε σεις με τη γροθιά χαιρετισμό, για τους λαούς μας λευτεριά. Μαζί σας θα ζητήσουμε το δίκιο του λαού και το σπαθί θα μπήξουμε στα στήθια του εχθρού»

δ) Τρομοκράτηση των κατοίκων της υπαίθρου. Ο αποκαλούμενος «Δημοκρατικός Στρατός Ελλάδας» επωφελήθηκε για να τρομοκρατήσει καλύτερα και να υποδουλώσει τον πληθυσμό της υπαίθρου και για να σπάσει το ηθικό της Χώρας.

Για όλα αυτά η Ελληνική Κυβέρνηση με προσφυγή στον Ο.Η.Ε. θεώρησε το Παιδομάζωμα σαν « έγκλημα γενοκτονίας». Ένα έγκλημα του οποίου η ευθύνη, καταρχήν, ανήκει στην κομμουνιστική ηγεσία των χωρών του παραπετάσματος, όπου

κατέστρωσαν το σχέδιο, πήραν τα Ελληνόπουλα και τα εξισλάβισαν και εν συνεχεία ανήκει στο Κ.Κ.Ε γιατί εξετέλεσε με πρωτοφανή ευσυνειδησία δούλου την απόφαση αυτή των σλάβων!

Ένα έγκλημα του οποίου το σημάδι έμεινε στην Ιστορία.. Η προδοσία όμως δεν τελείωσε. Συνεχίζεται και εξαπλώνεται. Έχει αλλάξει μορφή, πλην όμως το αποτέλεσμα είναι το ίδιο. Η διάβρωση στις Ελληνικές ψυχές δεν γίνεται τώρα πια στο εξωτερικό, αλλά μέσα στην ίδια την Ελλάδα. Τα παιδιά μας βρίσκονται στην τύχη και στις ορέξεις των αείποτε προδοτών της Φυλής μας. Ένα βλέμμα τα επιβεβαιώνει όλα αυτά. Τα Σχολεία μας, τα πανεπιστήμια, οι δρόμοι συντελούν στο να αντιληφθεί ο σημερινός Έλληνας το καινούριο παιδομάζωμα που γίνεται μέσα στην Πατρίδα του, στο σπίτι του , στην οικογένειά του!

Στις 18 Οκτωβρίου 1939 ο Γ. Παπανδρέου έλεγε: *«Δεν συζητείται καν το αίτημα της νομιμοποίησης του Κ.Κ.Ε. Είναι τόση η έκτασις της προδοσίας, είναι τόση η έκτασις του εγκλήματος, είναι τόσες οι καταστροφές και οι θυσίες της Ελλάδος, οι οποίες υπερέβησαν τις θυσίες του επικού αγώνος εναντίον 2 α υ τ ο κ ρ α τ ο ρ ι ώ ν ώστε ουδέποτε το Έθνος και ο Λαός μας θα ανεγνώριζε την επάνοδο των προδοτών και των εγκληματιών. Αναγνώρισις του Κ.Κ.Ε σημαίνει συνθηκολόγησις του Έθνους σημαίνει ήττα του Έθνους...».*

Παρά τις διαπιστώσεις αυτές το 1974 ο «Εθνοσωτήρας» νομιμοποίησε το Κ.Κ.Ε, και σαν να μην έφθανε αυτό το πολιτικό μας κατεστημένο έκρινε ορθό να διακηρύξει τη λήθη... Ζήτησε να ξεχασθούν τα στρατολογημένα παιδιά που απεστέλοντο να πολεμήσουν κατά της Πατρίδας. Να ξεχασθεί η Ψευτιά, η Δολιότητα, η Απάτη, η Προδοσία, το Έγκλημα. Αν όμως οι κυβερνώντες αυτού του Ιερού Τόπου ξέχασαν το 1948 και λησμόνησαν τις 28.000 Ελληνικές Ψυχές, υπάρχουν ΕΛΛΗΝΕΣ που και ΘΥΜΟΥΝΤΑΙ αλλά και που ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ εναντίον κάθε ΠΡΟΔΟΤΗ, κάθε ΕΘΧΡΟΥ της ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΗΣ, της ΠΑΤΡΙΔΑΣ ΜΟΥ, της ΠΑΤΡΙΔΑΣ των ΠΑΙΔΙΩΝ ΜΟΥ!!

Όλη η αλήθεια για τον “κόκκινο Δεκέμβρη” του 44¹⁴

(Ανάρτηση στο site της Χρυσής Αυγής: Τετάρτη, 4 Δεκεμβρίου 2013 - 07:28)

Το ΚΚΕ τα ε γνώριζε όλα!

Αρχικά, η κυβέρνηση είχε δώσει άδεια για την πραγματοποίηση του συλλαλητηρίου, αλλά οι πληροφορίες που έφταναν μιλούσαν για απαρχή του «δεύτερου γύρου» (ως «πρώτος γύρος» της κομμουνιστικής ανταρσίας θεωρούνται οι απόπειρες εξοντώσεως όλων των ενόπλων μη κομμουνιστικών σωμάτων, κατά την περίοδο της κατοχής). Έτσι, την παραμονή της συγκεντρώσεως, η κυβέρνηση Παπανδρέου ανακάλεσε την άδεια. Ήταν, όμως, πολύ αργά! Το ΚΚΕ είχε επιλέξει το δρόμο του... Το πρωί της Κυριακής 3ης Δεκεμβρίου, μέγα πλήθος ενόπλων κομμουνιστών κατέκλυσε την Πλατεία Συντάγματος. Η σύγκρουση ήταν βέβαιη, έμενε μόνο μια αφορμή για να ξεσπάσει. Γύρω στις 11, κι ενώ ο κόκκινος όχλος πολιορκούσε το κτίριο της Αστυνομίας, έπεσαν οι πρώτοι πυροβολισμοί. Είναι άγνωστο ποιός πυροβόλησε πρώτος, οι κομμουνιστές ή η Αστυνομία. Κάποιες μαρτυρίες, αναφέρουν ότι τα πυρά ξεκίνησαν από κάποιον (άγνωστο) ελεύθερο σκοπευτή. Την άποψη αυτή υποστηρίζουν –κυρίως- οι αριστεροί, αφήνοντας να εννοηθεί ότι αυτός ο άγνωστος ήταν άνθρωπος της κυβερνήσεως και των Άγγλων. Το σίγουρο είναι, ότι, η κυβέρνηση που ήλεγχε μόνον την περιοχή του κέντρου των Αθηνών, την Κρήτη, τα νησιά του Αιγαίου, τα νησιά του Ιονίου, την Ήπειρο (μέσω των δυνάμεων του Ζέρβα) και ένα μικρό τμήμα της Ανατολικής Μακεδονίας (μέσω των δυνάμεων του Φωστερίδη) δεν είχε κανέναν λόγο να επιδιώκει την σύγκρουση. Αντιθέτως, βάσει των δεδομένων, οι κομμουνιστές είχαν πολλούς λόγους να επιδιώκουν τη σύγκρουση. Ήλεγχαν ολόκληρη την περιοχή της Αττικής (εκτός από το κέντρο των Αθηνών) και το μεγαλύτερο τμήμα της χώρας, οργανωμένο κράτος και τακτικός στρατός δεν υπήρχαν, ενώ τα ηρωικά Τάγματα Ασφαλείας, ο μόνος σχηματισμός που μπορούσε να τους αντιμετωπίσει δυναμικά, είχε διαλυθεί και οι άνδρες τους (όσοι είχαν γλυτώσει από το κομμουνιστικό μαχαίρι) ήταν αιχμάλωτοι των Άγγλων. Επίσης, οι συνθήκες που επικρατούσαν (φτώχεια και δυστυχία) ήταν από μαρξιστικής-

---

¹⁴ <http://www.xryshaygh.com/index.php/enimerosi/view/olh-h-alhtheia-gia-ton-kokkino-dekembrh-tou-441#ixzz2y0nvsgeC> ανακτήθηκε στις 29 Δεκεμβρίου 2013

λενινιστικής απόψεως οι πιο ώριμες για την επιτυχία της επανάστασης. Η ευκαιρία, λοιπόν, ήταν μοναδική και το ΚΚΕ την άρπαξε από τα μαλλιά! Κι αν ακόμα λοιπόν, υπήρξε ο άγνωστος ελεύθερος σκοπευτής, αυτός σίγουρα θα ήταν προβοκάτορας του ΚΚΕ!

Άγγλοι και Σοβιετικοί στην «Μεγάλη Βρετανία».

Την 3η Δεκεμβρίου, υπήρχαν στους δρόμους της Αθήνας και βρετανικά στρατεύματα, με άρματα μάχης. Δεν αναμίχθηκαν, όμως, στην σύγκρουση. Μετά τους πρώτους πυροβολισμούς επικράτησε σύγχυση. Οι διαδηλωτές διαλύθηκαν προς στιγμήν, αλλά σύντομα ανασυντάχθηκαν. Δεν επιχείρησαν όμως κάτι περισσότερο και η ένταση εκτονώθηκε προσωρινά. Η λήξη του συλλαλητηρίου έγινε στις 4:30 το απόγευμα. Εδώ πρέπει να πούμε, ότι τον τελευταίο καιρό, η έδρα της κυβερνήσεως Παπανδρέου, της αγγλικής διοικήσεως, αλλά και της εξαμελούς σοβιετικής στρατιωτικής αποστολής, υπό τον Συνταγματάρχη Γκριγκόρι Ποπόφ, ήταν το ξενοδοχείο «Μεγάλη Βρετανία». Εκεί, όχι μόνο συνεδρίαζαν, αλλά και διέμεναν όλοι οι παραπάνω και τα μέλη των οικογενειών τους. Το αποτέλεσμα των συγκρούσεων της πρώτης ημέρας ήταν 11 νεκροί και 40 περίπου τραυματίες από την πλευρά των στασιαστών και 6 νεκροί και 20 τραυματίες από την πλευρά της Αστυνομίας. Οπότε διερωτώμεθα: αν είχαν εντολή οι αστυνομικοί (οι οποίοι είχαν πιάσει επίκαιρες θέσεις π.χ. μπαλκόνια, ταράτσες κτιρίων κ.τ.λ.) να πυροβολήσουν και την πρόθεση να σκοτώσουν, μόνο 11 θα ήταν οι νεκροί και 40 οι τραυματίες; Έπειτα, αφού οι κομμουνιστές ήταν άοπλοι, όπως υποστηρίζουν, ποιος σκότωσε και τραυμάτισε τους αστυνομικούς; Μήπως ...αυτοτραυματίστηκαν;

Φέρετρα γεμάτα... πέτρες!

Την επομένη, οι κομμουνιστές διοργάνωσαν παλλαϊκή κηδεία των νεκρών τους. Οι νεκροί είπαμε ότι ήταν 11, αλλά στην κηδεία εμφανίστηκαν 21 φέρετρα! Τι περιείχαν τα παραπάνω φέρετρα; Πέτρες! Η συγκέντρωση έγινε στη Μητρόπολη και ακολούθως η νεκρική πομπή κατευθύνθηκε στο Σύνταγμα. Θέλοντας να δώσουν μελοδραματικό τόνο, οι κομμουνιστές είχαν τοποθετήσει στην κεφαλή της πομπής ένα πανό που έγραφε το σύνθημα «*όταν ο λαός βρίσκεται μπροστά στον κίνδυνο της τυραννίας διαλέγει ή τις αλυσίδες ή τα όπλα*». Το πανό, το οποίο κρατούσαν

μαυροφορεμένες ύαινες, ήταν πισιλισμένο με κόκκινη μπογιά, υποτίθεται από το... αίμα των «αγωνιστών». Την ίδια ώρα, στις συνοικίες κροτάλιζαν τα κομμουνιστικά πολυβόλα σπέρνοντας θάνατο. Είχαν αρχίσει οι επιθέσεις των «αγωνιστών» στα αστυνομικά τμήματα. Το ένα μετά το άλλο «ξεκαθαρίστηκαν» ή παραδόθηκαν. Όσοι αστυνομικοί έκαναν το λάθος να πιστέψουν στα «χωνιά» που ούρλιαζαν προτρέποντάς τους να παραδοθούν, με εγγύηση ότι δε θα πάθουν τίποτα, εξετελέσθησαν επί τόπου! Όσα τμήματα κράταγαν, οι εφορμούντες κόκκινοι δαίμονες τα περιέλουζαν εξωτερικά με βενζίνη και τα έκαιγαν μαζί με τους υπερασπιστές τους!

Ήθελαν να ανατινάξουν την Ακρόπολη!

Υπάρχει, ωστόσο, κι ένα παντελώς άγνωστο στο ευρύ κοινό κακούργημα, που είχαν σκοπό να κάνουν οι ηγέτες του άτιμου ΚΚΕ, αλλά ευτυχώς απετράπη χάρις στον πατριωτισμό ενός εκπαιδευτικού. Πιο συγκεκριμένα, ο εκπαιδευτικός Ι. Λογοθέτης, διοικητής τμήματος του ΕΛΑΣ, έλαβε διαταγή από τον Γιάννη Μπαρζώτα -Φάνη, Α΄ Γραμματέα του ΚΚΕ στην Αθήνα, να ανατινάξει την Ακρόπολη!!! Κοντά στην Ακρόπολη, έδρευε κατά την περίοδο των αιματηρών γεγονότων βρετανική στρατιωτική δύναμη για να ελέγχει την πόλη από το ύψωμα. Ο Λογοθέτης τα 'χασε! Μην πιστεύοντας στην απίστευτη διαταγή ζήτησε επιβεβαίωση από το Πολιτικό Γραφείο του ΚΚΕ. Έλαβε την απάντηση ότι η διαταγή του Φάνη είχε εγκριθεί από το σύνολο του Π.Γ. του ΚΚΕ! Ευτυχώς, για την Ελλάδα και την ανθρωπότητα ολόκληρη, ο Λογοθέτης δεν εξετέλεσε τη διαταγή κι έτσι το μοναδικό μνημείο του ελληνικού πολιτισμού έμεινε στη θέση του για να φωτίζει τον κόσμο.

Όπως προείπα, η στάση του επίσημου κράτους έναντι των ηρώων είναι αισχρή και απαράδεκτη. Όμως, ο τροχός της Ιστορίας γυρίζει γρήγορα και φαίνεται πως έρχεται η ώρα που οι ήρωες θα τιμώνται όπως τους πρέπει. Εγγυάται γι' αυτό η Χρυσή Αυγή του Ελληνισμού, που έρχεται ολοταχώς!

Η ηρωική δασκάλα του Σκρά που μαρτύρησε για την Ελλάδα στα χέρια των συμμοριτών¹⁵

(Ανάρτηση στο site της Χρυσής Αυγής: Σάββατο, 16 Νοεμβρίου 2013 - 07:35)

Εκείνο το βράδυ, τη χαραυγή της 15 Νοεμβρίου του 1946, βρήκαν οι κομμουνιστοσυμμορίτες να πλήξουν το Σκρά. Τον Νοέμβριο του 1946 ελάχιστα Τάγματα προκαλύψεως είχαν συγκροτηθεί. Ο Έλληνικός λαός μετά την πολλαπλή κατοχή και την κομμουνιστική σφαγή των τελευταίων ετών, προσπαθούσε να περιμαζέψει ότι του απέμενε. Σ' ολόκληρη την Ευρώπη επικρατούσε ησυχία και οι λαοί της είχαν ήδη αρχίσει εντατικά την ανοικοδόμηση των ερειπίων τους. Έτσι και στο Σκρά, την έδρα του 564 Τάγματος Πεζικού επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Οι στρατιώτες, νέα παιδιά που είχαν στρατευθεί για να υπηρετήσουν τη θητεία τους και να φυλάξουν τα σύνορα κοιμόντουσαν ήσυχοι και αμέριμοι.

Εκείνο το βράδυ, τη χαραυγή της 15 Νοεμβρίου του 1946, βρήκαν οι κομμουνιστοσυμμορίτες να πλήξουν το Σκρά.

Στα γύρω υψώματα είχαν συγκεντρωθεί, κυρίως από τη Γιουγκοσλαβία 800 περίπου συμμορίτες πάνοπλοι. Δολοφόνοι, σφαγείς της κατοχής, του Δεκεμβρίου, βιαστές, Νοφίτες, κατάδικοι τού κοινού ποινικού δικαίου, όλη ή αφρόκρεμα τού Κ.Κ.Ε. και τού «Δημοκρατικού Στρατού». Και στόχος, όχι μόνον το Τάγμα και οι αξιωματικοί του, αλλά και οι απλοί στρατιώτες, οι κάτοικοι τού Σκρά, ό Λαός – αυτός ό μεγάλος εχθρός του κομμουνισμού.

Μετά τον πρώτο αιφνιδιασμό και τη δολοφονία των 5 αξιωματικών και 40 στρατιωτών, ή μανία των συμμοριτών ξέσπασε εναντίον των αθώων και φιλήσυχων κάτοικων τού Σκρά. Οι λίγοι πού είχαν απομείνει μετά τις σφαγές των κατακτητών και των κομμουνιστών, ήξεραν τώρα τι τούς περίμενε... έκλαιγαν... Ήξεραν πώς

---

¹⁵ <http://www.xryshaygh.com/index.php/enimerosi/view/h-hrwikh-daskala-tou-skra-pou-marturhse-gia-thn-ellada-sta-cheria-twn-summo#ixzz2y0qFsSUk> ανακτήθηκε στις 4 Ιανουαρίου 2014

αυτό πού τούς περίμενε τώρα πια, δεν ήταν μια καταστροφή, ήταν ξεθεμελίωμα, ξερίζωμα, αφανισμός. Τα ανθρωπόμορφα τέρατα ξεχύθηκαν σαν άγρια θηρία μέσα στο χωριό. Άρπαζαν μέσα από τα σπίτια τούς πατεράδες, τούς άνδρες, τούς αδελφούς, βίαζαν τις κοπέλες. Ο θρήνος των γυναικών και τα ξεφωνητά των παιδιών δεν τούς συγκινούσαν.

Πρώτη πιάστηκε και σύρθηκε στην πλατεία τού χωριού η Βασιλική Παπαθανασίου. Ήταν ή δασκάλα τού χωριού, ή Ελληνίδα δασκάλα, ό μεγάλος εχθρός του Κ.Κ.Ε. και των Βουλγάρων συμμοριτών του. Η Έλληνίδα δασκάλα πού με υπομονή και καρτερικότητα κατόρθωνε να ριζώνει στις ψυχές των μικρών και των μεγάλων, τα ιδεώδη της ελληνικής φυλής.

Η Βασιλική Παπαθανασίου ήταν γεννημένη και μεγαλωμένη στο Σκρά. Ήταν κόρη Ιερέως και ο αδελφός της, Υπολοχαγός, είχε σφαγιαστεί από τούς Έαμοβουλγάρους. Έτσι, ή μικρή δασκάλα είχε ποτισθεί ολόκληρη από την αγάπη για την Έλλάδα και την αυτοθυσία για την Πατρίδα της, κι αυτά προσπαθούσε να μεταλαμπαδεύσει στις καρδιές και τις ψυχές των μικρών παιδιών πού ή Πατρίδα της εμπιστεύτηκε. Μόνη στο χωριό, ριζωμένη, δεμένη με τη μοίρα του τόπου πού γεννήθηκε, μαζεύοντας στο πατρικό της σπίτι, γιατί το σχολείο είχε καεί, τα παιδιά τού χωριού, μικρά και μεγάλα, προσπαθούσε να τα κάνει να νοιώσουν πώς κάθε σπιθαμή του μικρού τους χωριού είναι πολύ ακριβά πληρωμένη και ό,τι είναι δικό τους και δικό τους πρέπει να μείνει, γιατί το χώμα του αγνίζει από αίμα και ιδρώτα ελληνικό.

Σαν δασκάλα ακριτικής περιοχής, είχε νοιώσει βαθειά την αποστολή της. Δεν περιοριζόταν μόνο στο κύριο έργο της, αλλά με λόγια, με έργα, με το παράδειγμά της φρόντιζε να τονώσει το εθνικό φρόνημα των νέων και να εξυψώνει το πνευματικό επίπεδο των κοριτσιών. Ήταν ένας φάρος πού φώτιζε όλο το χωριό και σκόρπιζε το ζοφερό πνευματικό σκοτάδι, πού τόσο το χρειαζόταν ό κομμουνισμός για να μπόρεση να εισχωρήσει στις τυφλές ψυχές. Κι ό φάρος έπρεπε να γκρεμιστεί. Οι φάροι για τούς δολοφόνους του Κ.Κ.Ε. είναι άσπονδοι εχθροί...

Μπροστά ή μικρή δασκάλα του χωριού και πίσω της τριανταπέντε ακόμη Έλληνες, σύρθηκαν στην πλατεία του χωριού.

Ἡ λύσσα των κομμουνιστοσυμμοριτῶν ξέσπασε, ἐκεῖ μπροστά σε ὅλους, στο ἀδύνατο κορμί της ἀμοιρης κοπέλας. Παιδεύουν, βασανίζουν ἐπὶ ὥρες το κορμί της για να δαμάσουν την ψυχή. Ξεριζώνουν τις τρίχες του κεφαλιού της, λες και θέλουν να τραβήξουν μέσα ἀπὸ το φωτισμένο μυαλό της την Ελλάδα.

Ἡ κοπέλα δεν βγάζει καμιά κραυγή, κανένα βογγητό. Μόνο ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΔΑ, φωνάζει. Οἱ συμμορίτες την ἔδερναν ἀλύπητα, τη βασάνιζαν, την παραμόρφωναν.

Της ζητούσαν ἐπίμονα, επιτακτικά να φωνάζει ΖΗΤΩ Η ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ. Και ὅλα ἀμέσως θα σταματούσαν. Ἡ κοπέλα ἐπέμενε. Μόνο μια κραυγή ἀκουγόταν ἀπὸ το φλογισμένο στόμα της: ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΔΑ!

Οἱ μυσανοὶ πράκτορες τοῦ σλαβισμού ἐξᾶλλοι, ἀποτρόπαιοι δολοφόνοι, της ἔκοψαν τα δάκτυλα τοῦ χεριού, γιατί μ' αὐτά τολμούσε να μαθαίνει στα παιδάκια να γράφουν Ἑλληνικά. Μα ἡ δασκαλίτσα ἔμεινε ἀπτόητη. Ἑλληνίδα. ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΔΑ, ἀκουγόταν ἀπὸ το στόμα της. Οἱ συμμορίτες τοῦ Κ.Κ.Ε. ἦσαν πλέον ἔκτος εαυτοῦ. Δεν μπορούσαν ἄλλο να ἀκούν το ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΔΑ, και της ἔκοψαν τη γλώσσα.

Ἡ δασκάλα τοῦ Σκρά, φωτεινό σύμβολο, σύμβολο μοναδικό σ' ολόκληρη την Ἱστορία μας δεν ἀντέξε ἄλλο. Ἐκεῖ στην πλατεία τοῦ χωριού, ἀφησε την τελευταία της πνοή. Μέχρι τότε φώτιζε μόνο το μικρό της χωριό. Ἀπὸ τότε φωτίζει ολόκληρη την Ελλάδα.

Ἐκεῖ πού μαρτύρησε ἡ Βασιλική Παπαθανασίου, ὑπάρχει ἡ προτομή της. Ὅποιος περάσει ἀπὸ ἐκεῖ, ας ρωτήσει τους χωρικούς, για να μάθη κι ἀπὸ ἐκείνους την ἱστορία της. Κι ας ἀνάψει ἕνα κερὶ, σε μια πραγματική μάρτυρα.

Αὐτή εἶναι ἡ ἱστορία, ἡ πρώτη μάχη της ξενοκίνητης Βουλγαροκομμουνιστικῆς ἐπιβουλῆς κατὰ της Ελλάδος

Η αλήθεια και οι κατασκευασμένοι μύθοι για τον πόλεμο των Ελλήνων ενάντια στον κομμουνισμό¹⁶

(Ανάρτηση στο site της Χρυσής Αυγής: Πέμπτη, 29 Αυγούστου 2013 - 13:56)

Με την ευκαιρία της επετείου της νίκης των δυνάμεων του έθνους επί του κομμουνισμού την 29η Αυγούστου 1949 καλό θα είναι να θυμηθούμε τα πραγματικά ιστορικά περιστατικά που οδήγησαν την Ελλάδα στην πολυετή και πολύνεκρη σύγκρουση που ονομάζουμε ανταρτοπόλεμο. Μετά την κατάληψη της χώρας από τις δυνάμεις κατοχής την άνοιξη του 1941 το ΚΚΕ αποφάσισε να ιδρύσει το ΕΑΜ (Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο) χρησιμοποιώντας τη λέξη "εθνικό" προκειμένου να παρασύρει πατριώτες και να αποκρύψει αρχικά ποιος πραγματικά κρυβόταν στο παρασκήνιο. Το καλοκαίρι του 1942 άρχισε η συγκρότηση του ένοπλου τμήματος του ΕΑΜ του ΕΛΑΣ (Ελληνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός) με πρωτοβουλίες του Άρη Βελουχιώτη. Παράλληλα σε όλες της περιοχές της Ελλάδας ιδρύονταν και πολλές άλλες αντιστασιακές οργανώσεις οι οποίες όμως δεν είχαν κομμουνιστικά ιδεώδη και προσανατολισμό (ΕΔΕΣ, ΕΚΚΑ, ΠΑΟ κλπ). Μέχρι το τέλος του 1942 δεν υπήρξε καμία αξιόλογη δράση των ανταρτικών σωμάτων πλην της ανατίναξης της γέφυρας του Γοργοπόταμου. Από το καλοκαίρι ιδίως του 1943 γενικεύονται οι επιθέσεις τμημάτων του ΕΛΑΣ εναντίον διάσπαρτων ανά την Ελλάδα εθνικών ανταρτικών ομάδων με σκοπό τη διάλυσή τους. Με τον τρόπο αυτό ο ΕΛΑΣ φιλοδοξούσε να μονοπωλήσει την "αντίσταση" κατά των Γερμανών αλλά απέβλεπε και στο να είναι η μόνη ένοπλη δύναμη που θα έλεγχε το μεγαλύτερο τμήμα της χώρας μετά την απελευθέρωση. Οι συγκρούσεις αυτές, οι απαγωγές και δολοφονίες μη κομμουνιστών πολιτών αλλά και η συνεργασία κομμουνιστικών τμημάτων με Βουλγαρικά ιδίως στρατεύματα κορύφωσε την κατάσταση διχασμού και τρομοκρατίας στην κατεχόμενη Ελλάδα. Η επίθεση τμημάτων του ΕΛΑΣ εναντίον πόλεων αλλά και αντικομμουνιστών κορυφώθηκε με την αποχώρηση από τις αντίστοιχες περιοχές των δυνάμεων κατοχής χωρίς καν να τις παρενοχλήσουν κατά την απαγκίστρωσή τους. Με αυτή την πρωτοφανή επίθεση ο ΕΛΑΣ προσπάθησε να καλύψει το κενό εξουσίας που προέκυψε αφού δεν υπήρχε επίσημη Ελληνική αρχή

---

¹⁶ <http://www.xryshaygh.com/index.php/enimerosi/view/h-alhtheia-h-lhthh-kai-oi-kataskeuasmENOI-muthoi#ixzz2y0rj001z> ανακτήθηκε στις 13 Ιανουαρίου 2014

προκειμένου να είναι εύκολη η κομμουνιστοποίηση της χώρας. Έτσι τελειώνει ο πρώτος γύρος μέσα σε λουτρό αίματος και το ΚΚΕ ετοιμάζεται πυρετωδώς για την πρεμιέρα του δεύτερου γύρου αφού αρνήθηκαν να αποπλίσουν τα ανταρτικά τους σώματα. Με προσχήματα και συνεχείς αντιδράσεις προς την κυβέρνηση εθνικής ενότητας, παρά τις υποχωρήσεις προς το ΚΚΕ, υποβάλλονταν συνεχώς όλο και πιο παράλογες απαιτήσεις προκειμένου να μην ευοδωθεί καμία απολύτως συμβιβαστική προσπάθεια. Τελικά τον Δεκέμβριο του 1944 ξεσπούν σφοδρές μάχες για την κατάληψη και έλεγχο της Αθήνας όπου επικρατεί φοβερή τρομοκρατία, λεηλασίες και μαζικές δολοφονίες κυρίως από την ΟΠΛΑ (αστυνομική δύναμη του ΕΛΑΣ). Ο ΕΛΑΣ και το ΚΚΕ ηττήθηκαν και αναγκάστηκαν να αποσυρθούν αλλά 25.000 πολίτες οδηγήθηκαν σε ομηρία ενώ η Αττική μετρούσε περί τους 15.000 νεκρούς. Στις 2 Φεβρουαρίου 1945 υπογράφεται η συμφωνία της Βάρκιζας μεταξύ κυβερνήσεως Πλαστήρα και ΕΑΜ. Δυστυχώς όμως ο δεύτερος γύρος δεν θα ήταν και ο τελευταίος αφού το ΚΚΕ εφάρμοσε την στρατηγική του υποχωρητικού ελιγμού, προς διατήρηση και αναδιοργάνωση των κυρίων δυνάμεών του και εφεδρειών για το πέρασμα στην καινούργια επίθεση. Με πρόσχημα τις “διώξεις των αγωνιστών από τους μοναρχοφασίστες” οι κομμουνιστές άρχισαν πάλι να συγκεντρώνονται στα βουνά μαζί με μεγάλο αριθμό που είχε καταφύγει σε γειτονικές κομμουνιστικές χώρες συγκροτώντας εκ νέου ανταρτικά σώματα. Αρχίζει έτσι άτυπα η νέα ένοπλη σύγκρουση, γενικευμένη και ανελέητη. Επίσημα ο τρίτος γύρος ξεκινά με την αποχή του ΚΚΕ από τις εκλογές της του 1946 και την προσβολή του Σταθμού χωροφυλακής στο Λιτόχωρο. Ο νέος γύρος περιλαμβάνει συγκρούσεις στρατιωτικές για τον έλεγχο τόσο της υπαίθρου όσο και για την κατάληψη σημαντικών πόλεων προκειμένου να ιδρύσουν πρωτεύουσα της “κυβέρνησης του βουνού”. Το 1948 και ενώ η κατάσταση είναι έκρυθμη, ο φόβος εξαπλωμένος σε όλη τη χώρα και η οικονομική καταστροφή υπαρκτή ο Τίτο στην προσπάθειά του για ανεξαρτητοποίηση από τη Σοβιετική Ένωση, κλείνει τα σύνορά του με την Ελλάδα αποκόποντας έτσι τους αντάρτες από τα ορμητήριά τους αλλά και από σοβαρές πηγές ανεφοδιασμού. Με τον “εξοστρακισμό” του Βαφειάδη από τον Ζαχαριάδη στο ΚΚΕ, αλλά και την ανάληψη της ηγεσίας του στρατού από τον Αλέξανδρο Παπάγο αρχίζουν μεγάλης κλίμακας εκκαθαριστικές επιχειρήσεις και οι αντάρτες περιορίζονται στο ορεινό συγκρότημα Βίτσι-Γράμμος. Εκεί γράφηκε η τελευταία σελίδα του δράματος και οι κομμουνιστές ηττήθηκαν οριστικά από τον εθνικό στρατό καταφεύγοντας στην Αλβανία

προκειμένου να αποφύγουν τη σύλληψη. Αυτά είναι τα πραγματικά γεγονότα και η “εθνική αντίσταση” 1941-49 για την οποία κομπάζει ξεδιάντροπα το ΚΚΕ ακόμη και σήμερα.

Μέχρι το 1974 η πολιτεία απέδιδε τιμή σε όσους έδωσαν τη ζωή τους για να σταματήσουν την εξάπλωση του “σιδηρού παραπετάσματος” και στη χώρα μας. Δυστυχώς μετά τη μεταπολίτευση και ιδίως μετά το 1982 η ιστορία στην Ελλάδα άλλαξε και αντικαταστάθηκε από τα μυθεύματα των ηττημένων σε σημείο χλευασμού και διαπόμπευσης των νικητών. Με αποκορύφωμα την κυβέρνηση “εθνικής ενότητας” του 1989 αναγνωρίστηκε η “εθνική αντίσταση”, στα πλαίσια της εθνικής συμφιλίωσης, χωρίς όρους και προϋποθέσεις που οδήγησε στην πλήρη διαστρέβλωση των γεγονότων και στην εξύμνηση των αριστερών ανταρτών ως “υπερρωτών”, οι οποίοι όμως σκοπίμως δεν αναφέρεται με ποιους πολεμούσαν. Όλοι οι πολιτικοί ταγοί έκλιναν το γόνυ σε κομμουνιστικά μνημεία γυρνώντας την πλάτη στους τόπους θυσίας όπου σκοτώθηκαν ή μαρτύρησαν χιλιάδες εθνικά σκεπτόμενοι Έλληνες. Φτάσαμε στο σημείο να ακούμε χωρίς κανένα αίσθημα ντροπής ή τύψεων το σύνθημα “ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΜΕΛΙΓΓΑΣ” και να μη διαμαρτύρεται κανείς από την επίσημη πολιτεία ή τις τόσο ευαίσθητες δημοσιογραφικές ή εισαγγελικές αρχές.

Η ιθύνουσα πολιτική τάξη παρέδωσε τον πολιτιστικό και ιδεολογικό χώρο αμαχητί στην αριστερά διανόηση έτσι ώστε οι παλαιοί να ξεχάσουν και οι νέοι να μη μάθουν ποτέ την αλήθεια. Επιτράπηκε σε όσους ηττήθηκαν ενόπλως, να νικήσουν μέσα από τα σχολεία, τα πανεπιστήμια, τα βιβλία, τα ΜΜΕ τους ένδοξους νικητές. Αυτά όμως μέχρι εδώ. Φτάνει πια το ψέμα και η πολιτική απάθεια ή ανεπάρκεια. Το ΚΚΕ ακόμη και σήμερα δεν αναγνωρίζει τα εγκληματικά του λάθη και δεν αισθάνεται την ανάγκη να ζητήσει, έστω και ετεροχρονισμένα, συγγνώμη από τον Ελληνικό λαό. Η Νέα Δημοκρατία και οι λοιποί του “συνταγματικού τόξου” τι γνώμη έχουν για όλα αυτά; Καμία απολύτως αφού επέτρεψαν ή ενορχήστρωσαν την σημερινή επικρατούσα κατάσταση. Τα μεγάλα όμως ψέματα δεν κρατούν αιωνίως. Ήδη άρχισε η αμφισβήτηση του ψεύδους και αυτό τους ενοχλεί αφάνταστα. Διότι η αλήθεια είναι μια και μοναδική!

1 Αυγούστου 1973: Η αυτοκτονία του προδότη κομμουνιστή Νίκου Ζαχαριάδη¹⁷

(Ανάρτηση στο site της Χρυσής Αυγής: Πέμπτη, 1 Αυγούστου 2013 - 23:38)

Σαν σήμερα την 1η Αυγούστου 1973 πέθανε ένας από τους μεγαλύτερους προδότες της σύγχρονης Ελληνικής Ιστορίας, ο Νίκος Ζαχαριάδης. Σε αντίθεση με την επίσημη ανακοίνωση εκείνης της εποχής, ότι έπαθε καρδιακή προσβολή, η αλήθεια βγήκε στο φως αρκετά χρόνια αργότερα, καθώς έγινε γνωστό ότι ο Ζαχαριάδης αυτοκτόνησε, μην αντέχοντας άλλο τη μιζέρια και τις κακουχίες στο απόκοσμο Σουργκούτ της Σιβηρίας.

Αναμφίβολα ο Ζαχαριάδης ήταν ένα μεγάλο μυαλό. Ταυτόχρονα, όμως, ήταν και ένας μεγάλος προδότης, πιστό σκυλί της Σοβιετικής Ένωσης και του ίδιου του Στάλιν προσωπικά. Γι' αυτό άλλωστε, διορίστηκε Γ.Γ του ΚΚΕ το 1931, σε ηλικία μόλις 29 ετών, κατευθείαν από τη Μόσχα. Κατά τη διάρκεια του Ελληνο-Ιταλικού Πολέμου, όπου ήταν έγκλειστος στις φυλακές της Κέρκυρας, έστειλε τρεις επιστολές σχετικά με τον πόλεμο αυτόν. Από τις τρεις αυτές επιστολές μόνο η πρώτη είναι ευρέως γνωστή και διαδεδομένη στο πανελλήνιο. Αυτό συμβαίνει γιατί με τα γραφόμενά του ο Ζαχαριάδης συντασσόταν με το καθεστώς της 4ης Αυγούστου στην αντίσταση προς τον Ιταλό εισβολέα. Αντιθέτως, οι δυο επόμενες επιστολές δεν είναι γνωστές στο ευρύ κοινό, ακριβώς επειδή μετά το «τράβηγμα του αυτιού» από τη Μαμά Μόσχα και τη Γ' Διεθνή, για τη λάθος στάση του απέναντι στο «Σύμφωνο Ρίμπεντροπ-Μολότωφ» το περιεχόμενο των επιστολών αυτό είναι εντελώς κατάπυστο και προδοτικό, αποκαλώντας «κατακτητικό» το έπος της Β. Ηπείρου!

Με την είσοδο των Γερμανικών Στρατευμάτων στην Ελλάδα μεταφέρεται στο Νταχάου, από το οποίο απελευθερώνεται στα τέλη Απριλίου του 1945. Σε αντίθεση με την εικόνα άλλων κρατουμένων στο συγκεκριμένο στρατόπεδο συγκέντρωσης ο Ζαχαριάδης επιστρέφει τετράπαχος, καλοταϊσμένος και υγιέστατος. Τη στιγμή μάλιστα, που τον Αύγουστο του 1944 οι Γερμανοί είχαν εκτελέσει τον ηγέτη του

---

¹⁷ <http://www.xryshaygh.com/index.php/enimerosi/view/1-aougoustou-1973-h-autoktonia-tou-prodoth-kommounisth-nikou-zachariadh#ixzz2y0sNhH90> ανακτήθηκε στις 20 Ιανουαρίου 2013

Κ.Κ. της Γερμανίας Έρνστ Τέλμαν, είναι απορίας άξιον πώς άφησαν ζωντανό τον Ζαχαριάδη. Επομένως, το ενδεχόμενο συνεργασίας του Ζαχαριάδη με τους δεσμώτες του, προκειμένου να σώσει το τομάρι του, αποτελεί ένα πολύ σοβαρό ενδεχόμενο.

Ο τύπος αυτός έχει το σημαντικότερο μερίδιο ευθύνης για τα τραγικά συμβάντα της περιόδου 1946-1949, ενώ μετά το τέλος του Εμφυλίου Πολέμου και τη συντριβή των συμμοριτών καταφεύγει στο παραπέτασμα. Μνημείο εθνικής προδοσίας και καταισχύνης θα μείνει η απίστευτη ανακοίνωση της 30ης Ιανουαρίου 1949, όπου με ανακοίνωση του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας (το στρατιωτικό σκέλος του ΚΚΕ) υπάρχει ξεκάθαρη υπόσχεση για ίδρυση σλαβομακεδονικού κράτους στην περίπτωση νίκης του ΚΚΕ! Η αποσταλινοποίηση του 1956 θα έχει τις ανάλογες επιπτώσεις και στο ελληνόφωνο τμήμα του. Το πιστό μαντρόσκυλο του Στάλιν θα καθαιρεθεί από την ηγεσία του Κόμματος (στην 6η πλατειά ολομέλεια της Κ.Ε στη Ρουμανία) και θα γνωρίσει την τύχη που αυτός για 25 ολόκληρα χρόνια επεφύλασσε στους εσωκομματικούς του αντίπαλους: εξευτελισμούς, χλευασμούς, εξορίες, εσωκομματικές αποκαθλώσεις.

Θα περάσει τόσο καλά στον σοβιετικό «παράδεισο», ώστε με επιστολή του στην ελληνική πρεσβεία στη Μόσχα θα επιζητήσει να γυρίσει στην Ελλάδα για να δικαστεί! Προτιμούσε, δηλαδή, να είναι έγκλειστος ή ακόμα και να εκτελεστεί, στη «μοναρχοφασιστική Ελλάδα» από το να συνεχίσει να υπομένει το μαρτύριό του στην «πατρίδα όλων των προλετάριων». Ευρισκόμενος πλέον, σε 24ωρη παρακολούθηση και απελπισμένος έστειλε λίγο πριν αυτοκτονήσει μια προειδοποιητική επιστολή, μήπως και εισακουσθούν οι επικλήσεις του. Επί μάταιο. Το θλιβερό αυτό απομεινάρι του άλλοτε κραταιού ηγέτη του ελληνικού τμήματος του διεθνούς κομμουνισμού, εγκαταλελειμμένος από χρόνια ακόμη και από τη σύζυγό του Ρούλα Κουκούλου, η οποία τον αποκήρυξε (!) το 1957 όταν εκείνος είχε διαγραφεί από το κόμμα, θα αυτοκτονήσει σαν σήμερα πριν από 40 χρόνια.

Σήμερα το πρωί η νέα ηγετική κλίκα του ΚΚΕ, με επικεφαλής τον ανεπάγγελτο και παιδί του κομματικού σωλήνα, Δημήτρη Κουτσούμπα, διεξήγαγε πολιτικό μνημόσυνο επί τη ευκαιρία του θανάτου του. Γι' αυτόν, δηλαδή, που για 55 ολόκληρα χρόνια θεωρούσε, με επίσημες αποφάσεις του, «προδότη», «αριστεριστή», «όργανο του ταξικού εχθρού», «φραξιονιστή», «οπορτουνιστή», «αντιδιεθνιστή»,

«σεχταριστή», «αντικουκουέ», «τυχοδιώκτη», κ.λπ. Το σαφές ερώτημα είναι ότι αφού το Κόμμα «τον αποκαθιστά» δεν θα έπρεπε αυτομάτως να καταδικαστεί η μνήμη αυτών που τον κατηγορήσαν; Τότε, όμως, πολλές «αγιοποιημένες» μορφές του ΚΚΕ θα έχαναν τον «σοβά» τους. Όσο για τις πιθανές αθλιότητες που μπορεί να ακουστούν από τα απομεινάρια του ΚΚΕ, ότι ασελγούμε στη μνήμη ενός νεκρού, τους απαντούμε ότι πρόλαβαν επί δεκαετίες και το έκαναν επιμελημένα οι ίδιοι. Τουλάχιστον, Εμείς, είμαστε συνεπείς και δεν κάναμε ποτέ πίσω ούτε κατά ελάχιστον στον χαρακτηρισμό μας προς το πρόσωπο του Ζαχαριάδη ως προδότη της Πατρίδας του.

Ποτέ πια! Οι θηριωδίες των κομμουνιστών στον Φενεό το 1944¹⁸

(Ανάρτηση στο site της Χρυσής Αυγής: Κυριακή, 14 Ιουλίου 2013 - 07:33)

«Μην κλαίς..μην σκύβεις το κεφάλι! Η Φενεός πια δεν θρηνεί. Προστάζει! Τα παλληκάρια που χαθήκαν, για την Πατρίδα πέσανε και κείνο που τους πρέπει είναι Τιμή και Στέφανο από δάφνη. Σφίξε τα δόντια, την ψυχή και ευλαβικά προσκύνησε το αίμα των νεκρών αυτών. Δώσε ξανά τον Όρκο! Ζεστό να μείνει όσο οι δολοφόνοι ζουν.»

Γιάννης Άγρης

260 νεκροί περισυλλέγησαν από το βάραθρο της Φενεού στις 4 Ιουνίου 1945. Άνδρες, γυναίκες, παιδιά, βρέφη ήταν τα θύματα. Στήθηκε σε εκείνο το μέρος ένας απλός λευκός σταυρός και κάθε χρόνο τελείται επιμνημόσυνη δέηση για τους μαρτυρήσαντες. Μετά τη σφαγή του Ψαρρού, μετά τις δολοφονίες των 810 στη Στιμάγκα, παρουσιάζεται η εικόνα, η τραγική ανεπανάληπτη εικόνα των ηρώων της Φενεού.

Ποιοι ήταν και γιατί σφαγιάστηκαν όλοι αυτοί οι άνθρωποι

Βάσει του ποινικού δικαίου και της ορθής δικαιοσύνης η τιμωρία επέρχεται για αδίκημα, για προδοσία, για συκοφαντία, για καταπίεση, για απολυταρχισμό, για αυθαιρεσία, για ανυπακοή στην πολιτεία. Και ο τρόπος της τιμωρίας είναι τέτοιος ώστε να υφίσταται ακόμη και τότε σεβασμός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Αλλοίμονο όμως! Η σκληρή πραγματικότητα και οι άνθρωποι που την έζησαν φωνάζουν στα τρίςβαθα των αιώνων ότι οι σφαγιασθέντες ήταν αγρότες με ροζιασμένα χέρια από το μόχθο της δουλειάς, επιστήμονες γαλουχημένοι με της Ιστορίας και του θρύλου τα παραδομένα, διάκοι απόστολοι της θρησκείας, παρθένες νέες και ανυπεράσπιστες μητέρες με τα παιδιά στην αγκαλιά τους. Αυτοί ήταν τα θύματα των κομμουνιστών. Αυτοί ήταν οι.. «προδότες»! Αυτοί ήταν οι.. «καταπιεστές του λαού»

---

¹⁸ <http://www.xryshaygh.com/index.php/enimerosi/view/pote-pia#ixzz2y0sX4g00>
ανακτήθηκε στις 28 Ιανουαρίου 2014

Πόσο απλό αλλά και πόσο σημαντικό ταυτοχρόνως. Αγνοί χωριάτες συνεχίζουν την Ιστορία της χώρας αυτής, της Ελλάδος. Συνεχίζουν την ιστορία των Θερμοπυλών, της Σαλαμίνας, του Βυζαντίου, του 21, της Πίνδου και του Γράμμου. Γράφουν με το αίμα τους και άλλες σελίδες στο αθάνατο βιβλίο της Ιστορίας και κρατούν τον Έλληνα αγρότη, τον Έλληνα εργάτη, τον κάθε Έλληνα, πρώτο στην ανθρωπότητα, για τις θυσίες που προσέφερε, που προσφέρει και που θα εξακολουθεί να προσφέρει για την Αξιοπρέπεια, την Ελευθερία, την Πίστη και την Αγάπη προς την Πατρίδα.

Το Χρονικό της σφαγής

Χειμώνας του 1943. Το χρονικό της Φενεού άρχισε. Οι οργανωτές του ΕΑΜ και της ΕΠΟΝ άρχισαν να γίνονται φορτικοί και απειλητικοί προς τους κατοίκους της περιοχής, απαιτώντας τους να εγγραφούν όλοι στις προδοτικές οργανώσεις τους. Οι κάτοικοι δεν έδειχναν καμία προθυμία στο να πυκνώσουν τις τάξεις του ΕΑΜ και των παραφυάδων του και έτσι διατάσσονται οι πρώτες συλλήψεις με την κατηγορία του «αντιδραστικού» του «απελευθερωτικού» κινήματος του λαού. Η περίοδος της τρομοκρατίας εμφανίστηκε σε όλη της την έκταση. Η Ελλάδα εκτός από την υποδούλωση που υφίστατο εκ μέρους των Γερμανών είχε να αντιμετωπίσει τους ξενοκίνητους Σλάβους, τους αδίστακτους βασανιστές της ΟΠΛΑ. Καχυποψία και μυστικισμός επικρατούσε παντού. Ο πατέρας υποπευόταν το παιδί του και ο γιος επιβουλεύετο τον πατέρα. Ακόμα και τα ονόματα των καπεταναίων του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ προξενούσαν τρόμο και απέχθεια. Ο καπετάν Τρομάρας, ο καπετάν Χάρος τρομοκρατούσαν τον πληθυσμό και τσάκιζαν το εθνικό του φρόνημα. Στις αρχές του 1944 βιαίως άρχισε η στρατολογία ανδρών και εφήβων στις τάξεις των Ελασιτών. Ο Άρης Βελουχιώτης ορίστηκε αρχηγός στον αγώνα εναντίον των εθνικών δυνάμεων του Μωριά με σύνθημα «φωτιά και τσεκούρι στους αντιδραστικούς».

Η τραγική νύχτα της 31ης Μαΐου 1944

Δεν άργησε να φτάσει η νύχτα της 31 Μαΐου κατά την οποία έζησαν οι Φενεάτες τις πιο τρομερές στιγμές τους αισθανόμενοι μίσος, καταφρόνηση και ντροπή για μερικούς προδότες που πειθήνιοι σε διαταγές εχθρών της Ελλάδος, βασάνιζαν, σκότωναν και έσφαζαν συμπατριώτες τους. Στο χωριό Καλύβια συνελήφθη και σφαγιάστηκε ο έφεδρος αξιωματικός του πυροβολικού και πρόεδρος της κοινότητας

Αθανάσιος Κυριακόπουλος. Το «έγκλημά» του ήταν ότι είχε το θάρρος και τη λεβεντιά να θέσει υποψηφιότητα για τη συμμετοχή του σε μια αντιπροσωπεία του χωριού, παρά το γεγονός ότι η τοπική οργάνωση του ΕΑΜ είχε ορίσει άλλους υποψηφίους. Το εγχείρημα του Κυριακόπουλου θεωρήθηκε πρόκληση και ανταρσία και έπρεπε να τιμωρηθεί. Σαν «αντιδραστικοί» συνελήφθησαν την 11η προς την 12η Ιουλίου στο Φενεό, Στενό, Γκούρα, Μεσινό, Μωσιά, Μάτι εκατοντάδες όμηροι και οδηγήθηκαν στην Μονή του Αγίου Γεωργίου Φενεού, η οποία είχε μεταβληθεί από τόπο προσκυνήματος σε φοβερό στρατόπεδο συγκεντρώσεως. Η κατηγορία των συλληφθέντων ήταν ότι δεν ήθελαν να σκύψουν δουλικά το κεφάλι στους ντόπιους τυράννους του ΚΚΕ και δεν απαρνήθηκαν Πατρίδα, Πίστη, Οικογένεια.

Στο «στρατόπεδο συγκέντρωσης»

Η διαμονή των κρατουμένων στο στρατόπεδο του Αγίου Γεωργίου ήταν απαίσια και η μεταχείρισή τους από τους «απελευθερωτές» απερίγραπτα κτηνώδης. Μέσα εκεί η ανθρώπινη αξιοπρέπεια γνώρισε τον τελειωτικό εξευτελισμό της και τα δικαιώματα του ανθρώπου την πιο στυγνή καταφρόνηση. Τα ελληνόφωνα αποβράσματα της ΟΠΛΑ έδειχναν τα αιμοβόρα ένστικτά τους χτυπώντας και βασανίζοντας απάνθρωπα τα αθώα θύματα. Πολλοί κρατούμενοι τρελάθηκαν και πολλές κοπέλες, ακόμα και ανήλικα κοριτσάκια βιάστηκαν κτηνωδώς και χωρίς αίσθημα ντροπής από τους δεσμοφύλακές τους. Ήταν και αυτά τα αγνά πλάσματα «προδότες»; Μοναδική ελπίδα σε αυτό το μαρτύριο των Ελλήνων πατριωτών ήταν οι καλόγεροι της Μονής. Ήταν όμως γραφτό να πληρώσουν με την ίδια τους τη ζωή τη φιλανθρωπία και την συμπόνια που έδειξαν. Σφαγιάστηκαν άγρια από τους τυράννους κομμουνιστές στο περίβολο του μοναστηρίου στις 12, 13 και 19 Ιουλίου 1944. Ήταν άραγε και οι μοναχοί «προδότες» και «αντιδραστικοί»; Ήταν οι σεβάσμιοι αυτοί γέροντες άξιοι του τρομερού και απαίσιου τρόπου σφαγής τους;

Μαρτυρία κρατουμένου

Όλοι οι Έλληνες ας θυμούνται τα λόγια κάποιου κρατούμενου που κατόρθωσε να αποδράσει και διηγήθηκε τον τρόπο με τον οποίο εκτελούσαν οι ερυθροί δήμιοι τα θύματά τους και ας το μεταδίδουν στα παιδιά τους και στα παιδιά ολόκληρης της Ελλάδος για να γνωρίζουν τις «απελευθερωτικές» επιδιώξεις και σκοπούς των

αμετανόητων προδοτών της Πατρίδος μας. «Στην αρχή τα χτυπούσαν με το γλωσσίδι της καμπάνας της μονής και μόλις πέφτανε καταγής, τα χτυπούσαν με λύσσα με μαχαίρι, όπου έφταναν, κατόπιν δε τα έσπρωχναν και τα έριχναν στο βάραθρο, μισοπεθαμένα.. Πίστευαν πως η υπόγεια κρύπτη του Κακοβουνίου θα κρατούσε σφιχτά και αιώνια το τρομερό μυστικό της και δε θα αποκαλυπτόντουσαν ποτέ τα απάνθρωπα εγκλήματά τους.. Σαν άθεοι που ήταν, τους διέφευγε το «έστι δίκης οφθαλμός ος τα πάνθ' ορά..».

Αυτές ήταν οι φρικιαστικές δολοφονίες των Ελλήνων πατριωτών της Φενεού στις 16, 17 και 18 Ιουλίου 1944. Η αδηφάγος εγκληματικότητα των κομμουνιστών δημιούργησε άλλη μια τραγωδία φοβερή εις βάρος του Έθνους. Διακόσιοι εξήντα αγνοί Έλληνες έδωσαν τη μάχη για φιλοπατρία, για ελευθερία, για εθνική ανεξαρτησία. Προσέφεραν τη ζωή τους για να διατηρηθεί ένας τόπος καθαρός από τη βία και το μίσος. Το πέτυχαν οι λίγοι κάτοικοι της Φενεού, οι ελάχιστοι του Ψαρρού και της Στιμάγκας, οι μάρτυρες του Μελιγαλά και της Πύλου. Δεν λύγισαν μπροστά στις απειλές των μπολσεβίκων! Δεν αρνήθηκαν Πατρίδα και Πίστη! Δεν προδώσαν τα ιερά της Φυλής! Περήφανα δεχθήκαν το θάνατο και πέσανε σιωπηλά στις επάλξεις της Ελευθερίας, πέσανε σαν ΕΛΛΗΝΕΣ!

Εκείνο που απομένει σε εμάς τους νεότερους είναι να τους χρωστάμε αιώνια ευγνωμοσύνη, να γονατίζουμε ευλαβικά στους τάφους αυτών που θυσιάστηκαν και να μείνει ανεξίτηλη η μνήμη τους στη σκέψη μας ενθουμούμενοι πάντα ότι η ΚΑΡΔΙΑ και το ΦΡΟΝΗΜΑ του ΕΛΛΗΝΑ ποτέ δεν θα πάψει να υπηρετεί την ανθρώπινη ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ, την ΠΙΣΤΗ και την ΠΑΤΡΙΔΑ!

Ιδού η «εθνική αντίσταση» των εαμοβουλγάρων¹⁹

(Ανάρτηση στο site της Χρυσής Αυγής: Κυριακή, 28 Οκτωβρίου 2012 - 23:30)

Επειδή αυτές τις ημέρες τα φερέφωνα της κομμουνιστικής προπαγάνδας (μαρξιστικά κόμματα, κρατική τηλεόραση κ.α.) μας βομβαρδίζουν ανελέητα με φούμαρα για τα δήθεν κατορθώματα των βουλγαροκομιτατζήδων της «εθνικής μας αντίστασης», ας παρουσιάσουμε κι εμείς ορισμένα εξ' αυτών (των «κατορθωμάτων»):

1^{ον}) Το σύμφωνο του Πετριτσίου (1943).

Βρισκόμαστε στο 1943. Ενώ όλες οι δυνάμεις του ελληνισμού είχαν συνενωθεί για να μην περάσουν τα βουλγαρικά σχέδια για κατοχή ολόκληρης της Μακεδονίας μας (είναι η εποχή που οι Ιταλοί αλλάζουν στρατόπεδο –πάνε με τους «Συμμάχους- και αποσύρονται από την Ελλάδα), το ΚΚΕ υπέγραφε στις 12 Ιουλίου, στο Νέο Πετρίτσι, σύμφωνο με το Κ.Κ. Βουλγαρίας, όπου υποσχόταν να διαλύσει την Ελλάδα και να δώσει στη Βουλγαρία εδαφική διέξοδο στο Αιγαίο και στον Στάλιν την... Κωνσταντινούπολη! Το πλήρες κείμενο του κατάπτυστου αυτού συμφώνου, το παραθέτουμε ολόκληρο, για να θαυμάσετε τον... άδολο πατριωτισμό του ΚΚΕ και το... μεγαλείο της «εθνικής μας αντίστασης»! Θαυμάστε τους!

Βαλκανική Ένωση Σοβιετικών Δημοκρατιών

Σ Υ Μ Φ Ω Ν Η Τ Ι Κ Ο Ν

Το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας και το Κομμουνιστικό Κόμμα Βουλγαρίας, ύστερα από την διάλυση της Κομμουνιστικής Διεθνούς, έχοντας υπ' όψη την ως τώρα πολιτική γραμμή της Κομμουνιστικής Διεθνούς και τις τελευταίες οδηγίες της, και με την επιθυμία να εργασθούν από κοινού για την ταχύτερη και αποτελεσματικότερη δράση της, με τελικό σκοπό την εγκαθίδρυση στην Βαλκανική Ένωση Σοβιετικής Δημοκρατίας και να λύσουν μια για πάντα τις διαφορές ανάμεσα στους λαούς της Βαλκανικής, αποφασίζουν με τους αντιπροσώπους των που υπογράφουν το σύμφωνο

---

¹⁹ <http://www.xryshaygh.com/index.php/enimerosi/view/idou-h-ethnikh-antistash-twn-eamoboulgarwn#ixzz2y0v7G100> ανακτήθηκε στις 2 Ιανουαρίου 2014

αυτό, του συντρόφου Γιάννη Ιωαννίδη, εκ μέρους του ΚΚΕ και του συντρόφου Δούσαν Δασκάλωφ, εκ μέρους του ΚΚΒ, τα εξής:

- 1) Τελικός σκοπός και των δύο κομμάτων καθορίζεται η εγκαθίδρυση στην Βαλκανική Ένωσης Σοβιετικών Δημοκρατιών, που θα περιλαμβάνει την Ελλάδα, την Μακεδονία και την Σερβία.
- 2) Τα ΚΚ Ελλάδος και Βουλγαρίας είναι ελεύθερα να κανονίσουν την τακτική της δράσης τους, για να φτάσουν στον τελικό σκοπό, όπως αυτά νομίζουν καλύτερα.
- 3) Για την ασφάλεια των συνόρων, και τα δύο κόμματα θα εργασθούν ώστε τα σύνορα της Βουλγαρίας και της Σερβίας να πιάνουν από τον Δούναβη με τέλος βορείως του Φιούμε στην Ανδριατική.
- 4) Στη Βουλγαρία θα δοθεί διέξοδος εδαφική στο Αιγαίο.
- 5) Η Ιστανπούλ και τα στενά των Δαρδανελίων θα αποτελέσουν ανεξάρτητη και αυτόνομη δημοκρατία, υπό τον έλεγχο της Ε.Σ.Σ.Δ.
- 6) Η Μακεδονία, η Ελληνική, Βουλγαρική και Σερβική, δηλαδή η χώρα που συμπεριλαμβάνεται μέσα στον ποταμό Νέστο και το όρος Ροδόπη, τα όρη Ρίλα, Οσνικόφ, Σαρ από Βορρά, τις Αλβανικές Άλπεις και την Πίνδο από Δυσμάς, το όρος Όλυμπος και το Αιγαίο από Νότον, με την νήσο Θάσο, θα αποτελέσουν Ανεξάρτητη Αυτόνομη Σοβιετική Δημοκρατία μέσα στην Ε.Σ.Δ. της Βαλκανικής.

Επίσημες γλώσσες θα είναι η ελληνική και βουλγαρική

Το σύμφωνο αυτό διατυπώθηκε στα ελληνικά και στα βουλγαρικά

Πετρίτσι 12 Ιούλη 1943

Για το ΚΚΕ

Για το ΚΚΒ

(υπ) Γιάννης Ιωαννίδης

(υπ) Δούσαν Δασκάλωφ

(Ακριβές αντίγραφο εκ του ευρεθέντος στο Κομμουνιστικό Αρχείο)

2^{ov}) Το Σύμφωνο Καρυδιών Εδέσσης (1944).

Στην Μακεδονία είχε ιδρυθεί και δρούσε το ΣΝΟΦ, το «σλαβομακεδονικό» αδελφάκι του ΕΑΜ, στο οποίο κυριαρχούσαν οι Τιτοϊκοί. Παρ' όλη την εξάρτηση του ΣΝΟΦ από την Γιουγκοσλαβία, υπήρχαν στις γραμμές του και αρκετοί βουλγαρόφρονες, οι οποίοι δρούσαν προς το συμφέρον της βουλγαρικής μεγαλοϊδεατικής πολιτικής. Γενικά, η κατάσταση στο ΣΝΟΦ ήταν πολύ μπερδεμένη, εξαιτίας των αντικρουόμενων συμφερόντων Τίτο και Βουλγάρων, που μπέρδευε και τους «Έλληνες» κομμουνιστές, εκ των οποίων, άλλοι υπηρετούσαν τον Τίτο κι άλλοι την βουλγαρική πολιτική. Όπως είδαμε παραπάνω, το ΚΚΕ είχε υπογράψει, το 1943, σύμφωνο με το ΚΚ Βουλγαρίας, στο Πετρίτσι, σύμφωνα με το οποίο δεσμευόταν για ανεξάρτητη Μακεδονία και Θράκη και για παραχώρηση στην Βουλγαρία, εδαφικής διεξόδου στο Αιγαίο. Το προδοτικό αυτό σύμφωνο που υπέγραψε το ΚΚΕ, δεν ήταν το τελευταίο. Ακολούθησε, τον Ιανουάριο του 1944, στις Καρυδιές Εδέσσης, η υπογραφή ενός νέου συμφώνου μεταξύ του ΚΚΕ, το οποίο εκπροσωπούσε ο Ανδρέας Τζήμας (αποφυλακισθείς ως «Βούλγαρος» τον Ιούνιο του 1941, από την Ακροναυπλία, κατόπιν ενεργειών της βουλγαρικής πρεσβείας) και του ΣΝΟΦ, το οποίο εκπροσωπούσε ο περιβόητος αρχικομιτατζής εγκληματίας πολέμου, ο Βούλγαρος Λοχαγός Κάλτσεφ.

Το νέο κατάπτυστο αυτό σύμφωνο, έχει ως εξής:

Αι επαρχίαι Κιλκίς, Παιονίας, Αλμωπίας, Γιαννιτσών, Εδέσσης, Αριδαίας, Φλωρίνης και Καστοριάς εκχωρούνται από το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ως ζώνη δράσεως του ΣΝΟΦ.

1. Το ΣΝΟΦ έχει το δικαίωμα να επεκτείνει τη ζώνη δράσης του και σε άλλες νοτιώτερες επαρχίες, ύστερα από την εξασφάλιση πλήρους κυριαρχίας στις παραπάνω επαρχίες.
2. Ο Βουλγαρικός στρατός κατοχής της Μακεδονίας, παίρνει την υποχρέωση να καταλάβει τα αστικά κέντρα της Μακεδονίας, ύστερα από την αποχώρηση των Γερμανών και την παράδοση τούτων στις αρχές του ΕΑΜ.

3. ΕΑΜ και ΣΝΟΦ, αποφασίζουν από κοινού την δημιουργία αυτονόμου Μακεδονικού Κράτους Σοβιετικής Οργάνωσης, το οποίον θα ζητήσει να μπει κάτω από την προστασία της Ρωσσίας.
4. Για την ενίσχυση ΕΑΜ-ΣΝΟΦ, αναλαμβάνεται η υποχρέωση της πλαισίωσης της Διεθνούς Μεραρχίας που θα ιδρυθεί στο Καϊμακτσακλάν από Βουλγάρους αξιωματικούς και ο εφοδιασμός της με πυρομαχικά.
5. Να φροντίσουν οι Βούλγαροι για την κατασυκοφάντηση κάθε δυναμικού εθνικιστικού στοιχείου στις αρχές κατοχής, ώστε να μην αναπτυχθεί εθνικιστική κίνηση. Καθιερώνεται ως σημαία της Σοβιετικής Δημοκρατίας Μακεδονίας, η Βουλγαρική, με αντίθετη φορά των χρωμάτων και με αστέρια στο κέντρο».

Για το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ

Ανδρέας Τζήμας

Για το ΣΝΟΦ

Αντών Κάλτσεφ

3^{ον}) Το Σύμφωνο του Μελισσοχωρίου (1944).

Την 9^η Σεπτεμβρίου, επισημοποιήθηκε η πρόσδεση της Βουλγαρίας στο άρμα του Στάλιν. Σοβιετικά στρατεύματα, υπό τον Στρατάρχη Τολμπούχιν, εισέβαλαν στην Βουλγαρία και όρκισαν αυθημερόν νέα κυβέρνηση του «Πατριωτικού Μετώπου» (ΚΚ Βουλγαρίας και συνοδοιπόροι), με πρωθυπουργό τον Κίμων Γκεοργκίεφ. Ότι δεν κατάφεραν να εξασφαλίσουν οι Βούλγαροι από τους Άγγλους, κατάφεραν να το εξασφαλίσουν, έστω και προσωρινά (ουδέν μονιμότερον του προσωρινού), από τους... φίλους μας τους Ρώσους: την συνέχιση της κατοχής της ελληνικής Μακεδονίας. Η επίσημη δικαιολογία της συνέχισης της βουλγαρικής κατοχής στην Μακεδονία, ήταν ότι τα βουλγαρικά στρατεύματα θα... εμπόδιζαν τυχόν γερμανική επίθεση κατά των σοβιετικών στρατευμάτων που έδρευαν στην Βουλγαρία. Δεν υπήρχε βέβαια καμία τέτοια περίπτωση, απλώς, οι σοβιετικοί διατήρησαν την βουλγαρική κατοχή στην Μακεδονία με σκοπό να διαπραγματευτούν με τους Άγγλους την συνέχισή της για πάντα. Αν οι Άγγλοι δεν επέμεναν, πράγμα δύσκολο αν όχι απίθανο, οι σοβιετικοί θα είχαν εξασφαλίσει, μέσω της δορυφορικής των

Βουλγαρίας, πρόσβαση στο Αιγαίο και κατ' επέκτασιν στη Μεσόγειο θάλασσα. Αν επέμεναν, θα χρησιμοποιούσαν την αποχώρηση των Βουλγάρων για αντισταθμιστικά οφέλη, κάπου αλλού. Σε κάθε περίπτωση, τι είχαν, τι έχασαν.

Και επίσημα πλέον, η βουλγαρική κατοχή είχε την πλήρη υποστήριξη των ελληνοφώνων κομμουνιστών, οι οποίοι «συναδελφώνονταν» δημόσια, με δόξες και τιμές, με τον «αδελφό» Βουλγαρικό Ερυθρό Στρατό, δικαιώνοντας τον χαρακτηρισμό «Εαμοβούλγαροι». Και βέβαια, στα πλαίσια της «συναδελφώσεως» με τους Βουλγάρους κατακτητές, το εθνοπροδοτικό ΚΚΕ δεν παρέλειψε να υπογράψει ένα ακόμη κατάπτυστο σύμφωνο μαζί τους, στο Μελισσοχώρι Θεσσαλονίκης, την 20^η Σεπτεμβρίου 1944. Ιδού η «εθνική αντίσταση»:

«Σήμερα την 20^η Σεπτεμβρίου 1944, εν Μελισσοχωρίω Μακεδονίας, οιθ υπογεγραμμένοι αντιπρόσωποι του ΚΚ Βουλγαρίας, του Βουλγαρικού Στρατού, του ΕΛΑΣ και της ΠΕΕΑ συμφωνήσαμε και αποφασίσαμε τα κάτωθι, προς ενίσχυσιν του κοινού απελευθερωτικού μας αγώνος και δια την μελλοντικήν μας συνεργασίαν:

1. Άμεσος υποστήριξις του ΕΛΑΣ με πολεμικό υλικό δια του Βουλγαρικού Στρατού.
2. Ο Βουλγαρικός Στρατός δεν θα επιτεθεί κατά του ΕΛΑΣ και θα υποστηρίξει τις επιχειρήσεις του και εναντίον κυβερνητικών στρατευμάτων και εναντίον εθνικιστικών σωμάτων.
3. Κατά την αγγλοαμερικανικήν απόβασιν εν Ελλάδι, ο ΕΛΑΣ υποχρεούται να συμπεριλάβει εις τας τάξεις του Βουλγαρικά Στρατεύματα και να τα υποστηρίξει.
4. Κατά την απόβασιν, θα ενωθούν τα Βουλγαρικά Στρατεύματα και ο ΕΛΑΣ.
5. Ο ΕΛΑΣ υποχρεούται εν περιπτώσει υποχώρησεως να υποστηρίξει τα Βουλγαρικά Στρατεύματα μέχρι των συνόρων.
6. Όλο το βουλγαρικό πολεμικό υλικό, το ευρισκόμενο εις Μακεδονίαν και Θράκην θα παραχωρηθεί εις τον ΕΛΑΣ.
7. Ο ΕΛΑΣ αναλαμβάνει τον εφοδιασμόν του Βουλγαρικού Στρατού.
8. Ο ΕΛΑΣ αναλαμβάνει την προστασίαν της βουλγαρικής μειονότητος και της περιουσίας αυτής και θα διευκολύνει εφ' όσον αύτη θα ζητήσει την αναχώρησίν της εις την Βουλγαρίαν, συναποκομίζουσα και την περιουσίαν της.

9. Από κοινού αγών εναντίον εκείνων που εναντιούνται εις τον ΕΛΑΣ και το ΚΚΕ.
10. Το ΕΑΜ, το ΚΚΕ και ο ΕΛΑΣ, αναλαμβάνουν να σχηματίσουν μίαν Διεθνή Μακεδονίαν μετά το τέλος του πολέμου.
11. Κατάργησις συνόρων μεταξύ Βουλγαρίας, Ελλάδος και Σερβίας.
12. Ουδείς Βούλγαρος θα συλληφθεί εν Μακεδονία και Θράκη από τον ΕΛΑΣ.

Εν Μελισσοχωρίω την 20-9-1944

Δια το ΚΚ Βουλγαρίας: Φιλίποβιτς, Γραμματεύς Βουλγαρικής Λέσχης

Δια τον Βουλγαρικό Στρατό: Γιούνωφ, Υπολοχαγός

Δια τον ΕΛΑΣ: Αυγερινός

Δια την ΠΕΕΑ: Στασινόπουλος.

Αυτή, λοιπόν, ήταν η εθνική αντίσταση των εαμοβουλγάρων!

Μελιγαλάς 1944 – Το χρονικό της μεγάλης σφαγής²⁰

(Ανάρτηση στο site της Χρυσής Αυγής: Κυριακή, 16 Σεπτεμβρίου 2012 - 07:21)

Είναι Σεπτέμβριος του 1944. Στις 4 του μηνός, τα γερμανικά στρατεύματα αποχωρούν από την Μεσσηνία και τους γειτονικούς νομούς Λακωνίας και Ηλείας, με κατεύθυνση την Τρίπολη και την Κόρινθο. Την πόλη των Καλαμών υπεράσπιζε δύναμις 600 ανδρών των Ταγμάτων Ασφαλείας και 200 της Ε.Β. Χωροφυλακής, υπό την διοίκηση του Νομάρχου Δημητρίου Περρωτή. Την επομένη ημέρα, οι κομμουνιστάι ζώνουν την πόλη. Επικεφαλής τους είναι ο απεσταλμένος του κόμματος από την Αθήνα, Νίκος Μπελογιάννης, που ζητά επιτακτικά την παράδοση της πόλεως. Ο Νομάρχης, με την συναίνεση των υπολοίπων τοπικών παραγόντων, αρνήθηκε ρητά και κατηγορηματικά. Έτσι, τα ξημερώματα της 9^{ης} Σεπτεμβρίου, τα κόκκινα θηρία χίμηξαν στην Καλαμάτα. Η υπεροχή τους σε έμψυχο υλικό, σε πυροβολικό και σε βαρέα όπλα ήταν συντριπτική. Μοιραία, λοιπόν, μέχρι το βράδυ τα περισσότερα φυλάκια και οι συνοικίες της πόλεως έπεσαν στα χέρια του εχθρού. Ως τα μεσάνυχτα είχε μείνει απόρθητη η περιοχή του κέντρου της Καλαμάτας, όπου ευρισκόταν η Διοίκηση Χωροφυλακής. Εκεί, λοιπόν, είχαν συγκεντρωθεί οι αρχές, οι εναπομείναντες μαχητές και πολλοί τρομοκρατημένοι πολίτες. Ο κλοιός έσφιγγε συνεχώς γύρω τους. Οι ώρες ήταν κρίσιμες και οι αποφάσεις δεν είχαν την πολυτέλεια να περιμένουν. Μετά από σύσκεψη, αποφασίστηκε ομοφώνως η απελπισμένη έξοδος των δυνάμεων προς τον σιδηροδρομικό σταθμό και από κει η αναχώρηση προς τον ελεύθερο Μελιγαλά. Πράγματι, μετά από λίγο έγινε η έξοδος και περίπου 1.000 εθνικιστάι κατάφεραν να φθάσουν στον Μελιγαλά. Εκεί θα δινόταν η κρίσιμη μάχη!

Η μάχη άρχισε στις 13 Σεπτεμβρίου, με μια μανιασμένη μαζική επίθεση των ορδών του Άρη Βελουχιώτη. Η άμυνα του ηρωικού Μελιγαλά ήταν πολύ καλά οργανωμένη. Περίπου 700 μαχητές ήταν κατανεμημένοι σε διάφορα οχυρά σημεία και αμύνονταν με τον παραδοσιακό ελληνικό τρόπο. Επικεφαλής των εθνικών δυνάμεων ήταν ο ταγματάρχης Δ. Παπαδόπουλος. Ο απολογισμός της πρώτης ημέρας της μάχης, ήταν

---

²⁰ <http://www.xryshaygh.com/index.php/enimerosi/view/meligalas-1944-to-chroniko-ths-megalhs-sfaghs#ixzz2y0vV6E8f> ανακτήθηκε στις 8 Ιανουαρίου 2014

αρνητικός για τους συμμορίτες, εφόσον όχι μόνον αποκρούστηκε η επίθεσή τους, αλλά ετράπησαν και σε άτακτη φυγή μετά από την αντεπίθεση των εθνικιστών, ενώ κυριεύθηκαν 12 οπλοπολυβόλα τους.

Την επομένη, ανήμερα του Σταυρού, οι συμμορίτες πραγματοποιούν νέα επίθεση, ενισχυμένοι με βολές πυροβολικού και όλμους. Ωστόσο, η άμυνα του Μελιγαλά καλά κρατεί. Αλλά, με σημαντικές απώλειες: 9 νεκροί και 23 τραυματίες. Το βράδυ της ίδιας, γίνεται ένας πρόχειρος απολογισμός και διαπιστώνεται ότι τα πυρομαχικά εξαντλούνται. Είναι φανερό, πως οι επόμενες ώρες αναπόφευκτα θα είναι οι τελευταίες για την άμυνα της κωμοπόλεως. Ωστόσο, κανείς δεν δειλιάζει και δεν κουνιέται από τη θέση του. Τηρώντας πιστά την πανάρχαια ελληνική πολεμική παράδοση, οι εθνικιστές είναι αποφασισμένοι να πέσουν μέχρι ενός!

Η επίθεση των συμμοριτών αρχίζει πρωί-πρωί στις 15 Σεπτεμβρίου. Οι υπερασπιστές της κωμοπόλεως και της τιμής του Έθνους ρίχνουν τα τελευταία φυσίγγιά τους. Οι πολιορκητές του Μελιγαλά, κρίνοντας από την συχνότητα των πυροβολισμών, καταλαβαίνουν ότι τα πυρομαχικά των εθνικιστών όπου να' ναι τελειώνουν και πυκνώνουν τις επιθέσεις τους. Παράλληλα, δουλεύει και το χωνί, το οποίο ουρλιάζει: «παραδοθείτε, ο αγώνας σας είναι μάταιος. Ο Άρης σας δίνει το λόγο της τιμής του, δεν θα σας πειράξει κανείς». Αν είναι δυνατόν να έχουν τιμή οι άτιμοι...

Κατά το μεσημέρι, ο επικεφαλής των εθνικών δυνάμεων Δ. Παπαδόπουλος, που τρέχει από φυλάκιο σε φυλάκιο για να εμψυχώσει τους αμυνομένους, τραυματίζεται βαριά στην κοιλιακή χώρα και αποσύρεται από την μάχη. Ήταν η αρχή του τέλους. Στις 12:30, σταματάει το τουφεκίδι. Τα πυρομαχικά τελειώσαν! Λίγη ώρα αργότερα, οι συμμορίτες μπαίνουν στον Μελιγαλά! Πρώτος τους στόχος το νοσοκομείο. Εκεί κατασφάζουν όλους τους τραυματίες, 41 τον αριθμό. Ακολουθούν επιλεγμένες σφαγές σημειώνοντων εθνικιστών παντού, στους δρόμους, στις πλατείες, στα σπίτια κ.τ.λ.

Εν συνεχεία, συγκεντρώνουν όλους τους κατοίκους και τους μαχητές σ' έναν περιφραγμένο χώρο με υψηλή μάντρα, στο επονομαζόμενο «Μπεζεστένι». Τους υποχρεώνουν να βγάλουν τα ρούχα τους (εκτός από το εσώρουχο) και τα παπούτσια τους και τους κρατούν εκεί ημίγυμνους, άρα πλήρως εξουδετερωμένους. Έξω από

την μάντρα μαζεύονται συμμορίτες που έχουν προσέλθει από άλλες περιοχές και σαν λυσσασμένα όρνεα μπαίνουν μέσα και αρπάζουν όποιον βάζουν στο μάτι. Τον βγάζουν έξω από το «Μπεζεστένι» και τον σφάζουν αμέσως, εκεί μπροστά στα μάτια όλων, υπό τις σπαρακτικές κραυγές των πανικοβλημένων γυναικοπαίδων. Ο αιμοχαρής «αρχικαπετάνιος», παρακολουθεί τις σκηνές καβάλα στ' άλογό του (για να έχει πλήρη οπτική επαφή) και γελά με σαδιστική μανία. Γελά με το μαρτύριο των Ελλήνων και παροτρύνει όσους βλέπει διστακτικούς να πάρουν κι αυτοί από έναν «μεζέ». Ανθρώπινο «μεζέ»! Η πλήρης αποκτήνωσις!

Την ίδια ώρα, άλλοι κομμουνισταί, οι έχοντες τις μεγαλύτερες ικανότητες κατσαπλιαδισμού, μπαίνουν στα άδεια σπίτια και αρπάζουν ότι βρουν. Μόλις τελειώνουν το απίστευτο όργιο λεηλασίας, βάζουν και φωτιά! Οι εντολές που έχουν πάρει από τον διεστραμμένο αρχιεγκληματία Βελουχιώτη είναι σαφείς: Να μην μείνει στον Μελιγαλά λίθος επί λίθου! Φωτιά και μαχαίρι!

Το σχέδιο εξοντώσεως των Ελλήνων προχωράει ταχύτατα παραπέρα. Μετά από μια σύντομη προσωπική επιθεώρηση των χώρων γύρω από τον Μελιγαλά, ο διεστραμμένος κτηνάνθρωπος Βελουχιώτης εντοπίζει το κατάλληλο χώρο για την σφαγή. Πρόκειται για μια δεξαμενή βάθους 16 μέτρων και πλάτους 4, ένα ημιτελές έργο προς ύδρευση του Μελιγαλά, με την ονομασία «Πηγάδα», που ευρίσκεται στα νοτιοδυτικά της κωμοπόλεως. Επιστρέφει στο «Μπεζεστένι», μαζεύει τους συμμορίτες του και τους αποκαλύπτει το σχέδιό του, που αμέσως μετά μπαίνει σε εφαρμογή. Οι κρατούμενοι, δένονται τρεις-τρεις με καλώδια και σύρματα και μόλις φθάσουν την μια εκατοντάδα οδηγούνται πεζοί προς τον τόπο του μαρτυρίου τους, ο οποίος απέχει κοντά στα 2 χιλιόμετρα. Όποιος κοντοστέκεται χτυπιέται άγρια από τους συνοδούς με βούρδουλες, όποιος πέφτει μαχαιρώνεται επιτόπου, μαζί με τους συνδεσμάτες του. Στο δρόμο, μανιασμένοι κομμουνισταί ουρλιάζουν υστερικά: Θάνατος! Θάνατος στους φασίστες!

Στο χείλος της «Πηγάδας», περιμένουν οι δήμιοι. Είναι οι πιο φανατισμένοι, οι πιο άγριοι, οι πιο αξιόπιστοι κομμουνισταί, αυτοί που δουλεύουν καλά το μαχαίρι και το κονσερβοκούτι, οι πιο πεπειραμένοι χασάπηδες του ελληνικού λαού. Μόλις φθάσουν εκεί, οι συνοδοί λύνουν τους κρατούμενους, κι ένας-ένας οδηγείται στο στόμιο της «Πηγάδας». Οι σφαγείς, με σβέλτες κινήσεις πιάνουν τα θύματά τους από τα μαλλιά

και τους χαράζουν βαθιά στο λαιμό. Μετά, τους πετάνε μέσα στην Πηγάδα. Οι πρώτοι σφαγιασθέντες πεθαίνουν αμέσως λόγω της πτώσεως. Μόλις ο πυθμένας γεμίζει με πτώματα, τα υπόλοιπα θύματα πέφτουν ημιθανή πάνω τους και αργοπεθαίνουν με φρικτό τρόπο. Διαρκώς, νέα πτώματα προστίθενται στον σωρό.

Η μεγάλη ανθρωποσφαγή διαρκεί τρεις ολόκληρες ημέρες. Ο απολογισμός θλιβερός: 1.000 Έλληνες πατριώτες, ανεξαρτήτως φύλου και ηλικίας, ρίχτηκαν στην «Πηγάδα». Αν υπολογίσουμε και άλλους 500 περίπου, που εδολοφονήθησαν σε άλλα σημεία, φθάνουμε στα 1.500 θύματα, βορά στις εγκληματικές ορέξεις των προφυλακών του πανσλαβισμού!

Αυτή είναι εν ολίγοις, αγαπητοί μου αναγνώστες, η ιστορία ενός πρωτοφανούς στην ελληνική ιστορία εγκλήματος των κομμουνιστών. Η Ελληνική Πολιτεία, έκανε το χρέος της έως το 1974. Μετά, η ετησία εκδήλωση τιμής και μνήμης των αγρίως σφαγιασθέντων εθεωρήθη «γιορτή μίσους» και γίνεται χωρίς την παρουσία εκπροσώπων του κράτους και των κομμάτων του «κοινοβουλευτικοί τόξου». Ευτυχώς, χάρις εις την συνεχή παρουσία των αγωνιστών της Χρυσής Αυγής και των συγγενών των θυμάτων, το μνημόσυνο γίνεται κανονικά. Εφέτος, είναι μια ξεχωριστή χρονιά. Επιτέλους, μετά από πολλά χρόνια εισήλθε στην βουλή ένα κόμμα ακραιφνώς εθνικιστικό και η ενισχυμένη παρουσία του θα δώσει άλλο χρώμα στην ετησία εκδήλωση του Μελιγαλά και θα αγαλλιάσουν οι ψυχές των υπέρ πίστεως και πατρίδος πεσόντων. Γυρίζει σιγά-σιγά αγαπητοί μου ο τροχός, ξυπνά ο γίγας Ελληνισμός, κι εκεί που είχαμε απογοητευθεί πλήρως βλέπουμε ξαφνικά ένα εκτυφλωτικό φως να φωτίζει το μέλλον της φιλτάτης πατρίδος μας. Είναι το φως της Χρυσής Αυγής του Ελληνισμού και είναι χρέος όλων μας να το ακολουθήσουμε!

(ΥΓ): Τις προάλλες, έλαβα ένα απειλητικό μήνυμα: «Στου πηγαδιού τον πάτο θα συναντήσεις τους προγόνους σου». Απαντώ: «Δεν σας φοβάμαι, κανείς δεν σας φοβάται πλέον, γιατί τώρα έχουμε την Χρυσή Αυγή. Κι από δω και πέρα, εσείς πρέπει να φοβάσθε»!

Άρης Βελουχιώτης: ο πρωταγωνιστής της σφαγής του Μελιγαλά – Βίος και πολιτεία²¹

(Ανάρτηση στο site της Χρυσής Αυγής: Σάββατο, 15 Σεπτεμβρίου 2012 - 23:16)

Πρωταγωνιστής του λουτρού αίματος ήταν ο περιβόητος Άρης Βελουχιώτης. Πρόκειται για την πιο εγκληματική φυσιογνωμία της νεωτέρας Ελλάδος, που κάποιιοι όμως σήμερα επιχειρούν να αγιοποιήσουν και να δοξάσουν, ως το σύμβολο της «εθνικής μας αντίστασης». Ποιος ήταν στην πραγματικότητα ο Άρης Βελουχιώτης; Το πραγματικό του όνομα ήταν Αθανάσιος Κλάρας. Το κομματικό ψευδώνυμο που του κόλλησαν οι σύντροφοί του, ήταν «Μιζέριας». Γεννήθηκε το 1905 στην Λαμία και υπήρξε... αιώνιος φοιτητής της Γεωπονικής Σχολής, αλλά και κλέφτης, ψεύτης, λωποδύτης, πλαστογράφος και κοινός κατάδικος των φυλακών. Το 1923 έγινε και κομμουνιστής.

Κατ' αρχάς, ιδού το ποινικό μητρώο του «πρωτοκαπετάνιου» της «εθνικής αντίστασης»:

1ον) Υπ' αριθμόν 988/24.07.1925 Απόφαση Πλημ/κείου Θεσσαλονίκης: Δύο (2) ετών φυλάκιση για κλοπή.

2ον) Υπ' αριθμόν 1254/20.09.1929 Απόφαση Πλημ/κείου Αθηνών: Εικοσαήμερη φυλάκιση για αυτοδικία.

3ον) Υπ' αριθμόν 509/23.05.1930 Απόφαση Πλημ/κείου Αθηνών: Δύο (2) μήνες φυλάκιση για αντίσταση κατά της αρχής.

4ον) Υπ' αριθμόν 108/25.06.1934 Απόφαση Πλημ/κείου Αθηνών: Τέσσερις (4) μήνες φυλάκιση για πλαστογραφία.

5ον) Υπ' αριθμόν 849/05.09.1934 Απόφαση Πλημ/κείου Μυτιλήνης: ενός (1) μηνός

---

²¹ <http://www.xryshaygh.com/index.php/enimerosi/view/arhs-belouchiwths-o-prwtagnisths-ths-sfaghs-tou-meligala-bios-kai-politeia#ixzz2y0vZQ69F>
ανακτήθηκε στις 16 Ιανουαρίου 2014

φυλάκιση για πλαστογραφία.

6ον) Υπ' αριθμόν 13030/20.09.1934 Απόφαση Πλημ/κείου Αθηνών: Δυόμιση μήνες φυλάκιση για ψευδορκία.

7ον) Υπ' αριθμόν 1835/03.11.1937 Απόφαση Πλημ/κείου Αθηνών: Τριών (3) μηνών φυλάκιση για πλαστογραφία.

8ον) Υπ' αριθμόν 1989/1939 Απόφαση Πλημ/κείου Αθηνών: Έξι (6) μηνών φυλάκιση για ψευδορκία.

Τα πάντα, μέχρι και... καρέκλες σούφρωνε ο αρχικλέφταρος και αρχιαπατεώνας «πρωτοκαπετάνιος»! Διαβάστε την ακόλουθη ιστορία, δημοσιευμένη στο βιβλίο «Κουραδοκόφτης» του υπεραριστερού συγγραφέως Ηλία Πετροπούλου και θα καταλάβετε: *«Το 1942-43 είχε αρχίσει ν' ακούγεται ευρύτερα το όνομα του Βελουχιώτη. Μια μέρα, ενώ έγραφα τα μαθήματά μου, έστηνα αυτί για να παρακολουθήσω την κουβέντα του πατέρα μου με τον αδερφό του, οπότε τον άκουσα να λέει: Αλέξη, ξέρεις ποιος είναι αυτός ο Βελουχιώτης; Ο θείος μου δεν ήξερε. Και ο πατέρας μου του εξήγησε: είναι ο Κλάρας που μας έκλεψε τις καρέκλες! Όταν έφυγε ο θείος Αλέξης, ρώτησα τον πατέρα μου τι είχε συμβεί. Και τότε άκουσα τη σχετική αφήγησή του. Γύρω στα 1930, ο πατέρας μου και ο θείος Αλέξης είχανε, για λίγα χρόνια, ένα θερινό κινηματογράφο στο Θησείο, όπου χρησιμοποιούσαν καρέκλες ενοικιασμένες από μια αποθηκάρα. Ένα Φθινόπωρο, λοιπόν, ήρθανε τα κάρα και φορτώσανε τις επιστρεφόμενες καρέκλες, που όμως δεν κατέληξαν ποτέ στον προορισμό τους. Την επομένη κατέφτασε ο ιδιοκτήτης της αποθηκάρας και ζήτηγε τις καρέκλες του, προς μεγάλην απορία του πατέρα μου. Τελικώς και οι δύο κατέβηκαν στην πιάτσα των κάρων, στο Μοναστηράκι, για να λύσουν το μυστήριο. Οι караγωγείς τους διαβεβαίωσαν ότι είχανε αφήσει τις καρέκλες στο τάδε οικόπεδο, σύμφωνα με τις οδηγίες που τους είχε δώσει ένας νεαρός απεσταλμένος του πατέρα μου. Όμως ο πατέρας μου δεν είχε στείλει κανέναν απεσταλμένο. Έτσι, όλοι μαζί κατέληξαν στη Γενική Ασφάλεια, που εντόπισε στο τάκα-τάκα τον δράστη – ήταν ο Κλάρας, ο μετέπειτα Βελουχιώτης». Το 1938 συνελήφθη από την Αστυνομία για κομμουνιστική δράση και κλείστηκε αρχικώς στις φυλακές της Αιγίνης και εν συνεχεία της Κερκύρας. Συντόμως, υπογράφει «δήλωση μετανοίας», αποκηρύττει δηλαδή τον*

κομμουνισμό και αφήνεται ελεύθερος. Οι σύντροφοί του τον αποφεύγουν, καθότι είναι «δηλωσίας», προδότης του κομμουνισμού. Το 1942, όμως, καλείται από το ΚΚΕ –το οποίο προφανώς εκτίμησε το... μυρωδάτο ποινικό του μητρώο- να σχηματίσει την πρώτη συμμορία στον νομό Φθιώτιδος. Ο Άρης Βελουχιώτης (όπως ονομάστηκε), άφησε μακριά γενειάδα, φόρεσε κι ένα μαύρο σκούφο και σχημάτισε την ομάδα με άλλους 12 ληστοσυμμορίτες που είχε γνωρίσει στις φυλακές. Το έργο της κατατρομοκρατήσεως αρχίζει από την Ρούμελη. Τον Ιούλιο του 1943 προάγεται σε αρχηγό του ΕΛΑΣ. Ο κατάλληλος άνθρωπος στην κατάλληλη θέση! Τον Απρίλιο του 1944 επιτίθεται κατά των ανταρτικών δυνάμεων του 5/42 Συντάγματος, του Δημητρίου Ψαρρού, και τους εξοντώνει όλους, μηδέ του Ψαρρού εξαιρουμένου. Τον Μάιο του 1944 περνάει στην Πελοπόννησο, με διαταγή του τότε αρχηγού του ΚΚΕ, Γ. Σιάντου «να στρώσει τους δρόμους με κορμιά γιατί ο Μοριάς δεν πρόκειται ποτέ να 'ρθει με το μέρος μας και πρέπει να εκλείψει». Και ο Άρης τον δικαιώνει! Από όπου περνάει με τους μαυροσκούφηδες –έτσι λεγόταν η συμμορία του- σκορπάει τον τρόμο, τον θάνατο και την οδύνη. Μέχρι και στρατόπεδο συγκεντρώσεως-εξοντώσεως των εθνικιστών είχε στήσει στα Τρόπαια Γορτυνίας! Έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο σε όλες τις σφαγές, με πιο χαρακτηριστικό αυτήν στην Πηγάδα του Μελιγαλά. Αρχή του –συμφώνως με τον υπαρχηγό του Σωτήρη Μπεγνή- ήταν: «Και 800.000 Έλληνες να μείνουν, φτάνει να είναι αυτοί που θα μείνουν έτσι όπως τους θέλουμε εμείς» (πηγή: «Ο τριακονταετής πόλεμος» του Πάνου Τσίνα). Να και το όνειρο του Άρη για την μελλοντική Ελλάδα: «Τα φυσικά σύνορα της Ελλάδος δεν είναι πέρα από τον Όλυμπο και μπορούμε να ζήσουμε πολύ καλά χωρίς να' χουμε υποδουλώσει άλλο λαό» (από ομιλία του στην Φωκίδα, τον Σεπτέμβριο του 1943, πηγή: «Παράνομος τύπος κατοχής» του Ν. Αναγνωστόπουλου). Αμέσως μετά την υπογραφή της Συμφωνίας της Βάρκιζας (Φεβρουάριος 1945), με την οποία τερματίστηκε ο «2ος Γύρος» της κομμουνιστικής ανταρσίας, ο Άρης Βελουχιώτης διαφώνησε με την απόφαση του κόμματος και ανακοίνωσε την συνέχεια του «αγώνος». Τότε, το ΚΚΕ τον αποκήρυξε δημοσίως: «Ο Άρης Βελουχιώτης (Θανάσης Κλάρας ή Μιζέριας) μια φορά πρόδωσε και αποκήρυξε το ΚΚΕ, γιατί λύγισε μπροστά στον Μανιαδάκη, ξαναζήτησε τον καιρό του απελευθερωτικού αγώνα να ξαναγοράσει με το αίμα του την προδοσία του εκείνη, που αναγνώρισε και καταδίκασε. Το ΚΚΕ του 'δωσε τη δυνατότητα αυτή. Σήμερα, όμως, σε μια δύσκολη και κρίσιμη στιγμή, από δειλία και φόβο, παρά τις υποσχέσεις και τη συμφωνία που στα λόγια έδειξε, απειθαρχεί

και πάλι, ξαναπροδίνει το ΚΚΕ με την τυχοδιωκτική και ύποπτη στάση του, που μόνο τον εχθρό ωφελεί...» («Ριζοσπάστης» - 16 Ιουνίου 1945 – Απόφαση του Π.Γ. της Κ.Ε. του ΚΚΕ). Ταυτοχρόνως, το κόμμα δίδει αυστηρή εντολή στα μέλη του: «Ούτε ψωμί ούτε νερό στον Μιζέρια»! Το πληγωμένο κτήνος και η συμμορία του τριγυρνούν στα βουνά, κυνηγημένοι από τα στρατιωτικά αποσπάσματα και αποκηρυγμένοι από το ίδιο τους το κόμμα. Το τέλος του ανθρωπόμορφου τέρατος έρχεται λίγες ημέρες μετά την αποκήρυξη, όταν μετά από μάχη με τα αποσπάσματα σκοτώνεται αυτός και τα πρωτοπαλικάρα του και ακολούθως η κεφαλή αυτού και του υπαρχηγού του, Τζαβέλλα, «εκόσμησαν» έναν φανοστάτη της κεντρικής πλατείας των Τρικάλων. Αυτό ήταν το τέλος που του άξιζε! Αργότερα, ο αρχηγός του ΚΚΕ, Ν. Ζαχαριάδης, σε ομιλία του στην 3η Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ, στις 14 Οκτωβρίου 1950, είπε τα εξής:

«Ο Βελουχιώτης (Κλάρας), εκτός από τα άλλα ήταν και δηλωσίας. Ο Κλάρας, που 'χε στρατιωτικές ικανότητες κατσαπλιαδισμού, ίσως κάτι παραπάνω, ως κομματική φυσιογνωμία ήταν ένας άνθρωπος που μόνο να χαντακώσει το κόμμα μπορούσε. Καθόταν κι έτρεφε ψείρες, μεθούσε, έκανε όργια, δούλευε διαλυτικά και χαντάκωνε το κίνημα και τον ΕΛΑΣ. Ήταν ένας μικροαστός τυχοδιώκτης. Όταν σφίχτηκε λιγάκι στην Κέρκυρα, ούτε ένα μπάτσο δεν έφαγε και λύγισε. Κι έπειτα είχε αξιώσεις ηγέτη και καθοδηγητή. Ο Τίτο τον έβαλε κι έφαγε το κεφάλι του» (πηγή: «Νέος Κόσμος», έκδοσις Οκτωβρίου 1950). Είχε, όμως, κι άλλες ιδιότητες ο αρχισφαγέας του Μελιγαλά. «Έκανε όργια», αναφέρει κομψά ο Ζαχαριάδης. Άλλοι πολλοί, όμως, το λένε πιο χοντρά. Όπως ο τ. βουλευτής του ΠΑΣΟΚ, Δ. Χονδροκούκης, που σημειώνει: «Ο Άρης Βελουχιώτης ήταν ο υπερζηλωτής της υλοποίησης των σχεδίων του ΚΚΕ, λόγω ακριβώς της ιδιοσυγκρασίας του και του κομπλεξικού ανδρικού του "είναι". Γιατί όπως έχει γίνει κοινά παραδεκτό, ο σκληροτράχηλος αυτός καπετάνιος του ΕΛΑΣ ήτο παθολογικός κίναϊδος, πράγμα που έμμεσα το ομολογούν και στενοί του συνεργάτες στα διάφορα συγγράμματά τους» (πηγή: «Γκρεμίζω τον θρύλο του Άρη Βελουχιώτη»). Ο συντοπίτης του (από την Λαμία), ιατρός Λουκάς Τσαγκάρης, γράφει: «Η είσοδός του στη Λαμία υπήρξε θριαμβευτική. Συνοδεύετο –ως συνήθως– από σωματοφυλακική εμπίστων μαυροσκούφηδων – και δια τους μη γνωρίζοντες – οι μαυροσκούφηδες ήσαν η προσωπική φρουρά του δια πάσαν χρήσιν , διότι όπως δημοσίως είχε καταγγελθεί, ο σύγχρονος «Θεός του Πολέμου» είχε και κάποιο «κουσούρι», έπασχε λέγεται από λειτουργική ανεπάρκεια» (πηγή: «Μια ζωή – ένας αγώνας»). Στην ένορκη κατάθεσή του στις αρχές, μετά την εξόντωση του

Βελουχιώτη, ο «μαυροσκούφης» Ν. Δράκος, περιγράφει ως εξής τις τελευταίες στιγμές του αρχηγού του: «Επίσης, ως προς την ιδιαίτερα ζωή του Άρη, καταθέτω ότι ούτος, κατά την στιγμή όπου ετραυματίσθη, παρέδωσε στον ψυχογιό του ονόματι Λέων, ένα ρωσικό παράσημο, τρεις χρυσές λίρες και το ωρολόγιόν του και τον οποίον ψυχογιόν είχε και εχρησιμοποίησε ως επιβήτορα για να ικανοποιήσει τις παρά φύσιν σεξουαλικές του ορμές» (πηγή: «Το άκρως απόρρητο αρχείο της εξόντωσης του Άρη» του Μ. Γεωργούλα). Ο κομμουνιστής Μανούσακας γράφει για τον Άρη: «Ο Μανιαδάκης, ξέροντας το ρόλο του στο κόμμα, τον έστειλε μετά την Κέρκυρα στην Ακροναυπλία, όπου συνέχισε τις σεξουαλικές ανωμαλίες του» (πηγή: «Ακροναυπλία»). Ο Άγγλος συνταγματάρχης Κρις Γουντχάους, ο οποίος ήταν στην περίοδο της κατοχής αρχηγός της αγγλικής αποστολής και σύνδεσμος Άγγλων – ΕΛΑΣ, γράφει στα απομνημονεύματά του για τον Βελουχιώτη: «Ο Άρης Βελουχιώτης ελέγετο ότι ήτο σαδιστής και περιστασιακός ομοφυλόφιλος». Αλλά και ο αριστερότατος συγγραφέας Η. Πετρόπουλος, γράφει κριτικάροντας το βιβλίο του Δ. Χαριτόπουλου «Άρης, ο αρχηγός των ατάκτων»: «Βεβαίως, ο Χαριτόπουλος δε γράφει πουθενά πως ο Βελουχιώτης ήτο πουστόμαγκας».

Ο ίδιος συγγραφέας, γράφει σχετικώς με την σαδιστική και εγκληματική προσωπικότητα του Βελουχιώτη: «Νομίζω πως η ήττα της αριστεράς οφείλεται σχεδόν καθ' ολοκληρίαν, στις εκτελέσεις που έκανε ο ΕΛΑΣ, η ΟΠΛΑ και η ΜΛΑ. Έχω μιλήσει για το θέμα των αδικαιολόγητων (και πολιτικώς επιζήμιων) εκτελέσεων στο βιβλιαράκι μου «Πτώματα, πτώματα, πτώματα». Πέρασαν σχεδόν 60 χρόνια αφ' ότου οι ελασίτες κατέσφαξαν χιλιάδες εθνοπροδότες και αντιδραστικούς και μοναρχοφασίστες, αλλά και αληθινούς κομμουνιστές. Οι παλιοί καπετάνιοι του ΕΛΑΣ, όσοι έγραψαν απομνημονεύματα, απέφυγαν συστηματικώς να ομολογήσουν κάτι γι' αυτές τις άγριες σφαγές. Το ερώτημα παραμένει αναπάντητο: ποιος είχε τη φαινή ιδέα των σφαγών; Και ποιος διέταξε να γίνουν αυτές οι σφαγές; Τώρα πια νομίζω ότι ο άνθρωπος που ξεκίνησε την μακάβρια ιστορία των σφαγών είναι ο Άρης Βελουχιώτης. Ο Βελουχιώτης ήτανε φονιάς. Η μπαμπέσικη δολοφονία του Ψαρρού δεν είναι το μοναδικό του έγκλημα. Καθήκον των ιστορικών παραμένει η εξιχνίαση και η απαρίθμηση όλων των σφαγών του Άρη». Κλείνω με μια ευχή: ποτέ να μην ξαναγεννήσει η Ελλάδα τέτοιοι ειδεχθή εγκληματία σαν τον Άρη Βελουχιώτη!

63 χρόνια μετά: Ίδου η αλήθεια για τον συμμοριτοπόλεμο!²²

(Ανάρτηση στο site της Χρυσής Αυγής: Κυριακή, 26 Αυγούστου 2012 - 11:36)

«Ευρισκόμεθα ενώπιον οργανωμένης κομμουνιστικής στάσεως εναντίον της πατρίδος. Η πρώτη φάσις αυτής της κομμουνιστικής στάσεως υπήρξεν η συμμοριακή δράσις. Η Δευτέρα φάσις υπήρξεν η συνοριακή εισβολή. Και ευρισκόμεθα εν αναμονή των νεωτέρων φάσεων. Ο τελικός αντικειμενικός σκοπός του Κομμουνιστικού Κόμματος είναι πλέον η κατάλυσις της εθνικής μας ακεραιότητος, η κατάλυσις της πολιτικής μας ελευθερίας και η κατάλυσις της εννοίας της Ελλάδος» (Από λόγο του Γ. Παπανδρέου στην Βουλή των Ελλήνων, την 19η Νοεμβρίου 1946, «Επίσημα Πρακτικά της Βουλής», σελίς 458).

Με αφορμή την 63η επέτειο από την λήξη του συμμοριτοπολέμου, θα εξετάσουμε στο σημερινό μας αφιέρωμα τους λόγους για τους οποίους έγινε ο συμμοριτοπόλεμος, τις συνέπειες που είχε για την Ελλάδα και τους Έλληνες, αλλά και αυτές που θα μπορούσε να έχει από μια ενδεχόμενη επικράτηση των κομμουνιστοσυμμοριτών. Μια απαραίτητη διευκρίνιση θα κάνω, πριν ξεκινήσω. Το παρόν άρθρο δεν γράφεται για να ξύσει παλιές πληγές και να διχάσει τους Έλληνες. Γράφεται μόνο για να αποκαταστήσει την ιστορική αλήθεια, που τόσο διαστρέφεται στις μέρες μας από τα ελεεινά κατάλοιπα του σταλινισμού, που όμως κυριαρχούν στον δημόσιο βίο και ειδικώς στα ΜΜΕ, με την ανοχή των λεγομένων «δεξιών».

Να πάμε τώρα στα ιστορικά γεγονότα. Η επίσημη έναρξη του συμμοριτοπολέμου, ή «Τρίτου Γύρου», έγινε την 31η Μαρτίου 1946, την ίδια ημέρα που διεξάγονταν στην χώρα εκλογές, από τις οποίες απείχε το ΚΚΕ. Την ημέρα εκείνη, λοιπόν, σημειώθηκε ένοπλη επίθεση συμμοριτών στον σταθμό Χωροφυλακής του Λιτοχώρου Πιερίας, με αποτέλεσμα την δολοφονία των επτά χωροφυλάκων που υπηρετούσαν εκεί. Τι είχε, όμως, προηγηθεί;

---

²² <http://www.xryshaygh.com/index.php/enimerosi/view/63-chronia-meta-idou-h-alhtheia-gia-ton-symmoritopolemo#ixzz2y0vmFqmJ> ανακτήθηκε στις 25 Φεβρουαρίου 2014

Τον Απρίλιο του 1941 αρχίζει η περίοδος της κατοχής. Στην αρχή, οι κομμουνιστές, επηρεασμένοι από το Γερμανοσοβιετικό σύμφωνο φιλίας (Ρίμπεντροπ-Μολότοφ), κάθονταν... στ' αυγά τους. Όταν, στις 22 Ιουνίου 1941, οι Γερμανοί εκστρατεύουν κατά του μπολσεβικισμού... ξυπνούν οι κομμουνιστές και καλούν τον λαό στα όπλα για την υπεράσπιση της... Σοβιετικής Ενώσεως (*«η υπεράσπιση της Σοβιετικής Ένωσης, η υποστήριξη της νίκης της με όλα τα μέσα, είναι ύψιστο καθήκον κάθε κομμουνιστή»* – Απόφαση της Ολομελείας της Κ.Ε. του ΚΚΕ, 3 Ιουλίου 1941). Όμως, επειδή οι κομμουνιστές ήσαν λίγοι και κανένας άλλος δεν ήταν πρόθυμος να πολεμήσει υπέρ της Σοβιετίας, το ΚΚΕ αποφάσισε την ίδρυση ενός παραπλανητικού σχήματος, του «Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου» (ΕΑΜ), με σκοπό να παγιδεύσει τους Έλληνες.

Εκτός, όμως, από την υπεράσπιση της Σοβ. Ενώσεως, το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δηλ. το ΚΚΕ, είχε σκοπό να καταλάβει την εξουσία μετά την αποχώρηση των Γερμανών. Γι' αυτό, σ' ολόκληρη την περίοδο της κατοχής οργάνωνε επιχειρήσεις εξοντώσεως άλλων μη κομμουνιστικών ανταρτικών ομάδων (ο «Πρώτος Γύρος»), που τις έβλεπε ως μελλοντικούς αντιπάλους στα σχέδιά του, παρά πολεμούσε τους Γερμανούς. Διενεργούσε μόνον δολοφονικές επιθέσεις εναντίον μεμονωμένων Γερμανών στρατιωτών, με αποτέλεσμα την πρόκληση αντιποίνων κατά του πληθυσμού, από τις γερμανικές αρχές. Με τον τρόπο αυτό, στρατολογούσε νέα μέλη, καθώς οι κάτοικοι των περιοχών που γίνονταν οι επιθέσεις αυτές, προκειμένου να αποφύγουν τα γερμανικά αντίποινα, κατέφευγαν στους αντάρτες.

Οι Γερμανοί αποχώρησαν τον Οκτώβριο 1944 και δύο μήνες μετά, κηρύσσει το ΚΚΕ ένοπλο αγώνα κατά της μετακατοχικής κυβερνήσεως του Γ. Παπανδρέου, τα λεγόμενα «Δεκεμβριανά», ή «Δεύτερο Γύρο». Τελικώς, τον Ιανουάριο του '45, αφού είχε ηττηθεί στρατιωτικά στην περιοχή πρωτεύουσής κι ενώ στο μεταξύ είχε σφάζει χιλιάδες Έλληνες και είχε ρημάξει την χώρα, το ΚΚΕ υπέγραψε την συμφωνία της Βάρκιζας και τερματίστηκε ο Δεύτερος Γύρος. Είχε φροντίσει, όμως, το ΚΚΕ να αποκρύψει χιλιάδες όπλα και πυρομαχικά, για τον επόμενο Γύρο...

Εν τω μεταξύ, είχε υπογραφεί στην Γιάλτα, η ομώνυμη συμφωνία μεταξύ Στάλιν-Τσόρτσιλ-Ρούζβελτ, μια αισχρή συμφωνία διαμελισμού της Ευρώπης, η οποία επικύρωσε την προτέρα «συμφωνία των ποσοστών» μεταξύ Στάλιν και Τσόρτσιλ, με

την οποία η Ελλάδα θα παρέμενε υπό τον έλεγχο των Αγγλοαμερικανών. Και όντως, κατά την περίοδο των Δεκεμβριανών, ο Στάλιν σεβάστηκε την συμφωνία και πούλησε τα εδώ τσιράκια του. Εδώ, λοιπόν, προκύπτει το μεγάλο ερώτημα: Γιατί το ΚΚΕ εξαπέλυσε τον «Τρίτο Γύρο»; Ήταν η αιτία «η βία και η τρομοκρατία που υφίσταντο οι αριστεροί από το κράτος που τους οδήγησε στα βουνά για την προστασία τους», όπως υποστηρίζουν οι αριστεροί; Ή επρόκειτο για επιδρομή οργάνων του πανσλαβισμού προς υποδούλωση της Μακεδονίας μας; Οι απαντήσεις θα δοθούν ακολούθως με αδιάψευστα ιστορικά ντοκουμέντα.

Έγραψε σχετικώς, ο τότε Γ.Γ. του ΚΚΕ, Νίκος Ζαχαριάδης: «Η πολιτική μας θα έπρεπε να 'ναι τέτοια, ώστε φαινομενικά να είναι αμυντική. Χωρίς, όμως, να εξασφαλίσουμε τα νώτα μας τότε, δεν μπορούσαμε ν' αρχίσουμε. Και στις συνθήκες του '46 εξασφάλιση νώτων σήμαινε πρώτα απ' όλα και κυρίως Γιουγκοσλαβία ευνοϊκά για μας διατεθειμένη» («Δέκα χρόνια πάλης»). Ο ίδιος πάλι, έγραψε στο βιβλίο του «Καινούργια Κατάσταση-Καινούργια Καθήκοντα»: «Ο Τίτο και η κλίκα του μας υπεσχέθησαν την πιο πλατειά βοήθεια. Αυτό έπαιξε αποφασιστικό ρόλο στην απόφασή μας να προχωρήσουμε στην οργάνωση της ένοπλης πάλης».

Γιατί, όμως, ο Τίτο (ή Γιοζίπ Μπροζ, όπως ήταν το πραγματικό εβραϊκό του όνομα) έσπρωχνε το ΚΚΕ προς την ένοπλη αναμέτρηση με το ελληνικό κράτος; Τα πύρινα λόγια του σε δημόσια ομιλία του στα Σκόπια, την 11η Οκτωβρίου 1945, δίνουν την απάντηση: «Υπάρχουν, όμως, σήμερα Μακεδόνες έξω από την Νοτιοσλαβική Μακεδονία. Είναι οι αδερφοί μας της Μακεδονίας του Αιγαίου, για τις τύχες των οποίων δεν είναι δυνατόν να αδιαφορήσουμε». Και συμπλήρωσε ο στενός του συνεργάτης Βουκμάνοβιτς (γνωστός ως «Τέμπο»): «Είτε το θέλουν οι Έλληνες είτε όχι, η Μακεδονία θα γίνει αυτόνομο κράτος και θα υπαχθεί στο Γιουγκοσλαβικό Ομόσπονδο κράτος. Αν οι Έλληνες δεν το θελήσουν αυτό ειρηνικά, θα το πετύχουμε δια των όπλων». Επιβεβαιώνει, στο βιβλίο του «Αναμνήσεις», ο Γ. Ιωαννίδης, εκ των πρωταγωνιστών της κομμουνιστικής ανταρσίας, τους πραγματικούς σκοπούς των συμμοριτών: «Ο Τίτο χρησιμοποίησε αποκλειστικά τους αντάρτες του ΚΚΕ για δικούς του επεκτατικούς σκοπούς, για την προώθηση των γιουγκοσλαβικών βλέψεων στην ελληνική Μακεδονία». Μάλιστα, το 1947, ενεκρίθη από την 3η Ολομέλεια της Κ.Ε. του ΚΚΕ το διαβόητο σχέδιο «Λίμνες», που προέβλεπε την δημιουργία

κομμουνιστικού κράτους στην Βόρειο Ελλάδα, με πρωτεύουσα την Θεσσαλονίκη, το οποίο θα δινόταν ως «δώρο» στον Τίτο!

Όμως, και ο Στάλιν –δια του Τίτο- ενθάρρυνε την ανταρσία, με σκοπό τον διαμελισμό της Ελλάδος, με την δημιουργία ξεχωριστού κομμουνιστικού κράτους στην Βόρειο Ελλάδα (στα πρότυπα της Βορείου και Νοτίου Κορέας, της Δυτικής και Ανατολικής Γερμανίας κ.τ.λ.), το οποίο θα παρέδιδε μετά στον Τίτο ως δώρο, για να το ενσωματώσει αυτός στην «Ομόσπονδη Γιουγκοσλαβική Δημοκρατία της Μακεδονίας». Σε περίπτωση αποτυχίας του στόχου αυτού, και πάλι θα ήταν κερδισμένος, αφού θα είχε πετύχει αντιπερισπασμό στην Ελλάδα για να μπορέσει να θεμελιώσει τις κατακτήσεις του στην Ανατολική Ευρώπη. Για την αναμφισβήτητη υποστήριξη του Στάλιν στην ανταρσία, έγραψε αργότερα ο Δημ. Βλαντάς, μέλος της τότε Κ.Ε. του ΚΚΕ: «Η δεύτερη βασική αιτία της ήττας μας, ήταν η τότε ηγεσία του ΚΚΣΕ. Αυτή, από τον Μάρτη του 1946, ενθάρρυνε την ηγεσία του ΚΚΕ για ανταρτοπόλεμο, με σκοπό να εξυπηρετήσει ρωσικά συμφέροντα. Θα ήταν ανόητο να φανταστεί κανείς ότι, χωρίς την έγκριση της σοβιετικής ηγεσίας, χωρίς την υπόσχεσή της για βοήθεια, θα άρχιζε η ηγεσία του ΚΚΕ ένοπλο αγώνα μετά το 1946» («Η τραγωδία του ΚΚΕ»).

Αλλά και ο Μάρκος Βαφειάδης, «Αρχιστράτηγος» των συμμοριακών ορδών, έγραψε στα «Απομνημονεύματά» του: «Το άλλο είναι με τον Ζαχαριάδη, που το 1946 με τη συμφωνία Τίτο-Πασχάλη-Ζαχαριάδη, τους δίνει τη Μακεδονία ολόκληρη μαζί με τη Θεσσαλονίκη, όπως και στην 5η Ολομέλεια του 1949, δημόσια πια, αποφασίζει για ενιαία και ανεξάρτητη και με δική της κρατική υπόσταση Μακεδονία-Θράκη».

Αυτή η απόφαση που αναφέρει ο Βαφειάδης είναι η πιο κραυγαλέα επιβεβαίωση του άθλιου εθνοπροδοτικού ρόλου του ΚΚΕ. Να και το ντοκουμέντο της απόλυτης προδοσίας: «Στη Βόρεια Ελλάδα ο Μακεδονικός (Σλαβομακεδονικός) λαός τα 'δωσε όλα για τον αγώνα και πολεμά με μια ολοκλήρωση ηρωισμού και αυτοθυσίας που προκαλούν τον θαυμασμό. Δεν πρέπει να υπάρχει καμία αμφιβολία, ότι σαν αποτέλεσμα της νίκης του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας και της λαϊκής επανάστασης, ο μακεδονικός λαός θα βρει την πλήρη εθνική αποκατάστασή του, έτσι όπως τη θέλει ο ίδιος, προσφέροντας σήμερα το αίμα του για να την αποκτήσει». Αυτό το κατάπτυστο κείμενο, το οποίο ισχύει μέχρι σήμερα μιας και δεν έχει

αποκηρυχθεί από το ΚΚΕ, θα κυνηγά τους «Έλληνες» κομμουνιστές εις τον αιώνα τον άπαντα!

Το τέλος του συμμοριτισμού, γράφτηκε με ανεξίτηλο μελάνι, τις τελευταίες ημέρες του Αυγούστου 1949, στον Γράμμο και στο Βίτσι, με την μεγάλη νίκη του Εθνικού Στρατού. Οι ηττημένοι συμμοριτές, κατέφυγαν στις διάφορες χώρες του παραπετάσματος. Προηγουμένως, όμως, είχαν εκτελέσει το τελευταίο τους αποτρόπαιο έγκλημα κατά της Ελληνικής Φυλής. Κατά τις επιδρομές τους σε πόλεις και χωριά, άρπαζαν –κατά το παράδειγμα των Τούρκων- τα ανήλικα παιδιά, και τα οδηγούσαν στο παραπέτασμα, ώστε με την κατάλληλη εκπαίδευση να τους κάνουν γενιτσάρους και να τους στρέψουν κατά της πατρίδος στον επόμενο «γύρο» που ετοιμάζαν. Υπολογίζεται ότι απήχθησαν 28.000 παιδιά! Ήταν το περιβόητο «παιδομάζωμα», το πιο φρικτό κακούργημα κατά του ελληνικού μέλλοντος.

Οι απώλειες της Ελλάδος από τον συμμοριτοπόλεμο ήσαν οι ακόλουθες: «Εκτελεσθέντες πολίτες από τους κομμουνιστοσυμμοριτές 4.123, εκτελεσθέντες Ιερείς 165, φονευθέντες αξιωματικοί και άνδρες του στρατού 12.777, τραυματίες αξιωματικοί και άνδρες του στρατού 37.732, φονευθέντες αξιωματικοί και άνδρες της χωροφυλακής 1.579, τραυματισθέντες αξιωματικοί και άνδρες της χωροφυλακής 2.329». Οι απώλειες των συμμοριτών δεν ενδιαφέρουν το παρόν άρθρο. Ας τους μετρήσουν κι ας τους κλάψουν οι Γιουγκοσλάβοι, Βούλγαροι, Σοβιετικού κ.λπ. Άλλωστε, γι' αυτούς πολέμησαν! Υπάρχει κι ένας στατιστικός πίνακας με τις υλικές καταστροφές, αλλά δεν έχει νόημα να τον παραθέσουμε, μιας και όλοι καταλαβαίνουμε ότι η Ελλάς κατεστράφη ολοκληρωτικά από άκρου εις άκρον. Δεν έμεινε λίθος επί λίθου. Η χώρα πήγε 100 χρόνια πίσω!

Αν μπορούσαν να προβλέψουν οι μαχητές του Εθνικού Στρατού την κατάσταση που θα επικρατούσε μετά το 1974, μάλλον θα θεωρούσαν περιττό να θυσιασθούν. Το ποια είναι η κατάσταση στην σημερινή Ελλάδα, το βλέπουμε όλοι. Η διαστρέβλωση της ιστορίας αυτού του τόπου είναι το κάτι άλλο. Οι τότε νικητές λαιδορούνται ως «εγκληματίες» και «προδότες», ενώ οι ηττημένοι εξυψώνονται και δικαιώνονται, όχι μόνον από τους πολιτικούς συνεχιστές τους, αλλά και από τους λεγομένους «δεξιούς», που το μόνο που δεν έχουν κάνει ακόμη, είναι το να ζητήσουν... συγνώμη γιατί οι τότε κυβερνώντες δεν παρέδωσαν το κράτος στα νύχια του πανσλαβισμού!

Έχει αναλογιστεί κανείς, ποια θα ήταν η κατάσταση της Ελλάδος και των Ελλήνων, αν δεν πολεμούσαν και δεν θυσιάζονταν οι αγνοί εθνικιστές; Τι θα γινόταν εάν επικρατούσαν οι συμμορίτες; Να αναφέρουμε περιληπτικά: Θα εδημιουργείτο ξεχωριστό «Μακεδονικό» κράτος στην Βόρειο Ελλάδα, που θα συγχωνευόταν στην Γιουγκοσλαβία. Λαμβάνοντας υπόψιν την... αγάπη των Αμερικανοσιωνιστών για την Ελλάδα, το τμήμα αυτό του ελληνισμού σίγουρα θα αποτελούσε επαρχία του κράτους των Σκοπίων. Επίσης, εκατοντάδες χιλιάδες αν όχι εκατομμύρια Έλληνες, που θα θεωρούντο «απροσάρμοστοι» στην νέα κατάσταση, θα εξοντώνονταν στα ελληνικά «Γκουλάγκ». Σε κάθε περίπτωση, η κομμουνιστική περιπέτεια θα κατέρρεε το 1990 και εκατομμύρια ρακένδυτοι και πειναλέοι Έλληνες θα εγκατέλειπαν την ρημαγμένη πατρίδα και θα λαθρομετανάστευαν στις χώρες της Δύσεως, όπου θα ζούσαν κυνηγημένοι κάνοντας δουλειές του ποδαριού. Οι δε Ελληνίδες, οι μητέρες μας, οι γυναίκες μας και οι κόρες μας, θα κατέληγαν στα μπαρ και στους κακόφημους οίκους των ευρωπαϊκών πρωτευουσών. Με λίγα λόγια, θα ήμασταν οι Αλβανοί της Ευρώπης!

Άξιζε, λοιπόν, ο αγώνας και η θυσία τους, παρά το ότι σήμερα λησμονούνται και καθυβρίζονται από τους κρατούντες και τους αριστεριστές συνεταιίρους τους. Σύντομα δε, θα επιστρέψουν στην φυσική τους θέση, στο πάνθεον των ηρώων της πατρίδος, γιατί η σημερινή απαράδεκτη κατάσταση δεν μπορεί να συνεχιστεί για πολύ. ΘΑ ΓΥΡΙΣΕΙ Ο ΤΡΟΧΟΣ!

Copyright © Ιωάννης Μυλωνάς, 2014.

Με επιφύλαξη παντός δικαιώματος. All rights reserved.

Απαγορεύεται η αντιγραφή, αποθήκευση και διανομή της παρούσας εργασίας, εξ ολοκλήρου ή τμήματος αυτής, για εμπορικό σκοπό. Επιτρέπεται η ανατύπωση, αποθήκευση και διανομή για σκοπό μη κερδοσκοπικό, εκπαιδευτικής ή ερευνητικής φύσης, υπό την προϋπόθεση να αναφέρεται η πηγή προέλευσης και να διατηρείται το παρόν μήνυμα. Ερωτήματα που αφορούν τη χρήση της εργασίας για κερδοσκοπικό σκοπό πρέπει να απευθύνονται προς τον συγγραφέα. Οι απόψεις και τα συμπεράσματα που περιέχονται σε αυτό το έγγραφο εκφράζουν τον συγγραφέα και μόνο.